LEONIDA NEAMȚU

CHIRIE PENTRU SPERANȚĂ

EDITURA TINERETULUI

LEONIDA NEAMȚU

CHIRIE PENTRU SPERANȚĂ

EDITURA
TINERETULUI

Pentru a preveni tendința unor cititori care încearcă să localizeze *acțiunea și să* ghicească *personajele, autorul precizează că acest* roman *este o fantezie a sa, neavînd nici o legătură cu fapte, locuri sau persoane reale, eventualele asemănări fizice, similitudini de situații sau potriviri de nume, fiind în întregime datorate hazardului.*

L. N.

Plicticoasă mai poate fi viața unui agent secret!... Atîtea fire invizibile de descurcat și de încurcat... Barem de ți-ai găsi cîteva clipe de uitare alături de o femeie. Dar un agent secret n-are voie să iubească!

(Din cugetările Bătrînului Detectiv)

Îl parașutară la miezul nopții, sub cerul negru, deasupra pămîntului întunecat. Sinistră clipă!

Ținîndu-și respirația, ridică ochii și crezu că vede o scurtă pîlpîire de lumină la bordul avionului în viraj; era poate ultimul salut, un semn de omagiu aproape funebru, pe care i-l adresa pilotul cu prilejul despărțirii definitive.

Atinse solul lunecînd pieziș prin văzduhul tăios și parașuta se prăbuși alături cu fosnet surd, dezumflată și moartă. Rămase lungi minute adunat lîngă pămînt, în timp ce un lung vuiet interior tălăzuia în el ca un ocean revărsat... O agitație se stîrni undeva pe-aproape și prin reflex se aplecă și mai mult, ca pentru a se feri de lovitură.

Se afla la marginea pădurii și înțelese că și acolo se desfășura o urmărire, umbrele galopară pe liziera, apoi țipătul, lung, disperat.

Deșirați în salturi prelungi lupii încolțiseră ciuta. Strigătul de jale se transformă în hohot întrerupt.

Se ridică și fugi pînă ce văzu cele două fiare privindu-l de la cîțiva pași cu ochi fosforescenți. Nu se mișcau de lîngă prada ce încă se mai zbătea.

Își cumpăni greaua povară din spate și căută cu un gest înfrigurat arma.

Ținti între ochii lupului din dreapta : trăgător de precizie, nu putea să greșească.

Lupul, cu labele dinainte sprijinite pe grumazul căprioarei, îl privea neînfricat, parcă așteptînd lovitura. Celălalt lup aștepta și el.

Izbucni în rîs amar și ascunse arma. Zădărnicie !

Se îndepărtă, aplecat sub greutatea ce-i strivea umerii ; totuși se opri o clipă să privească înapoi.

Cei doi lupi sfîșiau prada, încă vie.

CAPITOLUL 1: SURÎSUL COLONELULUI HARS

Fu o clipă solemnă cînd, la ora unsprezece și treizeci, heighlüngerul Matel îl primi în biroul său de la Cartierul general pe colonelul Hars.

După ce dădu salutul oficial („Trăiască Lüngerul!"), Hars rămase lîngă ușă, țeapăn, cu fața neclintită ca o mască mortuară, așteptînd ca superiorul său să binevoiască a i se adresa primul. Două cicatrici alăturate pe pometul obrazului stîng contribuiau la înfățișarea rece și cruntă a colonelului, despre care circulau de pe acum legende ce avuseseră timp să ajungă la urechea lui Matel; acesta cunoștea legendele, și-ntr-un anumit punct al sufletului se temea de Hars.

— Mă bucur că te-ai întors! Felicitări, felicitări! Toate au mers bine, după cum am aflat.

— Precum ați spus, răspunse colonelul, scurt, sec, parcă neobservînd tonul voit familiar al heighlüngerului.

Matel îl privi cu admirație și spaimă vagă, amintindu-și că într-o bună zi șeful serviciului trei, colonelul Hars, omul din fața lui, va trebui să dispară. Cu aura asta de erou, împrejurul mutrei sale crunte, putea să devină curînd un rival de temut.

— Ia loc, Hars!

Abia acum colonelul înaintă și, evitînd fotoliul pe care-l îndica Matel, se așeză pe unul din scaune, cu aceleași mișcări precise, aproape rigide. Abia

acum Matel observă o schimbare pe fața lui Hars : obrazul i se scofîlcise rău de tot, ochii se înfundaseră în orbite, încercănați ca după lungi desfrîuri, iar cicatricele de pe obraz ardeau ca două flăcări ; pesemne ultima călătorie, dublată de o misiune din cale-afară de dificilă, ce-i drept, îndeplinită la punct, îl epuizaseră, în fine, pe colonel. Și Matel se bucură!

Așezîndu-se, Hars scoase, tăcut, o coală dactilografiată, pe care o întinse cu un gest iute, neașteptat de felin, peste birou, depunînd-o sub ochii lui Matel, care înregistră cuvîntul „Raport".

— Ei bine ! De vreme ce te afli aici, prefer raportul verbal, zise binevoitor heighlüngerul, dînd la o parte hîrtia.

— Prefer să citiți, replică Hars.

— Dar de ce ? Haide, te ascult.

— Prefer să citiți, repetă colonelul, exact pe același ton.

Matel, învins (fir-ar al dracului ! Hars îl învinsese totdeauna în ocazii din astea !), oftă și, luînd hîrtia, glăsui tare. Hars privea drept înainte, nemișcat, cu palmele așezate pe genunchii lipiți, în atitudinea lui dintotdeauna, încăpățînată, rece, neprietenoasă. Citindu-i raportul, Matel simți să-l urăște din tot sufletul.

„După cum reiese dintr-un mesaj radio, interceptat de serviciul patru și descifrat de serviciul trei, pe teritoriul nostru, probabil deasupra pădurii Lucinend, în urmă cu circa zece zile, a fost lansat de Aliați agentul A-2.

Ce se știe despre A-2 :

1) Este supranumit „Piele de Căprioară" sau „Blondul".

2) Este unul dintre cei mai abili oameni ai Aliaților. Ochitor de clasă. Cunoaște la perfecție limbile principale europene. Posedă cunoștințe vaste în diferite domenii. Neîntrecut — subliniez ! — neîntrecut în arma deghizării.

3) E principalul vinovat al dezastrului din sectorul 88—71.

4) Poartă răspunderea morții generalului Böhm în România.

5) Vîncază primejdia : curajos, nepăsător, poate nebun.

Ce se poate presupune despre A-2 :

1) Origine latină : francez, italian, sau român. (?)

2) A pus la cale operațiunile ce au dus la răpirea generalului Kimgsen. (?)

3) I-a lichidat pe agenții noștri Arno-Z și Arno-O. (?)

4) Are treizeci și cinci de ani. (?)

5) A fost rănit de cel puțin trei ori. (?)

6) Consumă alcool. (?)

Ce nu știm despre A-2 :

1) Cînd și unde a intrat în serviciul Aliaților ?

2) Este căsătorit ?

3) Îl interesează banii ?

4) Suferă de nervi ?

5) În vederea cărei acțiuni a fost parașutat ?

Iscălit : Șeful Serviciului trei,
Colonel Hars

Era un raport tipic „Hars". Precis, și totuși derutant și ușor absurd. «Ce rost are, gîndi Matel, să notezi la rubrica „Ce nu știm despre A-2" că habar n-ai dacă e căsătorit sau dacă suferă de nervi, cînd în fond nu știi altele, mult mai importante, cele cuprinse la „etc" ?!? Hars inventase sistemul cu „ce știm", „ce nu știm" și „ce presupunem" și caraghioslîcul ăsta ajunsese pînă sus de tot, pînă la urechea Lungerului, care lăudase ideea și-l recompensase pe colonel. Poți să spui ceva ?»

Matel își aranjă cravata — era în civil — pe cînd Hars se prezentase în uniformă de gală, cu toate decorațiile... De altfel, conform uzanțelor, ca totdeauna.

— Dragul meu... (Matel tuși. A i te adresa lui Hars cu „dragul meu" era curată neghiobie ! Totuși reluă :) Dragul meu, presimt că ții cu tot dinadinsul să încerci o confruntare cu acest fantomatic A-2, „Piele de Căprioară", „Blondul", în fine...

— Dacă veți da acest ordin, răspunse colonelul glacial, cu glasul său uscat.

— Dar am ghicit, nu ? Ții morțiș să *ai* acest caz ?

— Cum veți hotărî.

— Nu dorești să fii dumneata cel care-i va pune Blondului șireangul de gît ?

— Eu, personal, nu-mi permit să doresc nimic. Execut doar ordinele.

„Fii blestemat !" mormăi heighlüngerul. Și aproape strigă :

— Ei bine, colonel Hars, îți dau acest ordin : înșfacă-l pe A-2 !

— Voi face tot posibilul, zise Hars, ridicîndu-se. Vă rog să-mi trimiteți și confirmarea.

— Cum ?
— Confirmarea ordinului, *în scris*, așa cum se obișnuiește.
— Ah, da... Bei un coniac ?
— Mulțumesc, nu.
— Coniac franțuzesc, Hars !
— Mulțumesc, nu beau în timpul serviciului.
Și dînd salutul oficial, colonelul ieși.
„De-ai crăpa !“ gîndi Matel.

CAPITOLUL 2: EM ȘI VRAJITORUL

Cei doi lupi flămînziseră iar. Chiar pe marginea pădurii galopa un vînt răcoros, în care adulmecau boturile ascuțite și hrăpărețe. Tristeți seculare tremurau sub ramurile arcuite ale bătrînilor arbori. Lupii alergau pe sub arcadele verzi, puternici, supli.

Deodată, omul ! Cunoscutul miros al celui ce stăpînește firea și e mai tare decît fiarele. Toamna încă abia bănuită, pe dunga zării atinsă ușor de otrava coaptă a timpului, iarna, anotimpul cînd lupii sînt mai puternici decît oamenii și au voie să-i sfîșie — încă dincolo de închipuire, poate sub rădăcinile pădurilor din Continentul Necunoscut.

Și astfel, lupii ocoliră omul, respectînd legea și datina, oprindu-se ceva mai departe, doar spre a-i urmări mișcările cu ochii curiozității.

Blondul ieși din pădure, scuturîndu-se de frunzele și ierburile uscate ce i se agățaseră pe haine. Purta ochelari de soare și avea părul ciufulit. Curînd

ajunse la vechiul drum de țară pe care altădată tropoteau castelanii înzăuați, gonind spre iluzorii ibovnice strînse în centuri de castitate.

Iată-l ! Un tînăr și frumos domn, cu păr auriu mătăsos, șchiopătînd pe drumul prăfuit, sprijinindu-se cu eleganță în bastonul cu mîner sclipitor.

Se aplecă și culese din marginea drumului trei delicate flori albastre. Un automobil puternic îl ajunse din urmă și frînă, deși Blondul nu-i făcuse semn să oprească. Tromba de praf se vălurea înaltă în spatele mașinii.

— Hei ! Bună ziua !

— Slavă Lungerului ! răspunse Blondul la salut.

— Dacă mergi către Pressen, te pot lua în mașină. Este loc !

— Mulțumesc, foarte, foarte ! Dar prefer să mă plimb. Mulțumesc încă o dată !

Rămase un minut sprijinit în baston, urmărind spatele negru, sclipitor al mașinii ce se îndepărta.

Satul începu pe neașteptate, în dosul unui șir de plopi ; Blondul se călăuzi după turnurile bisericii, știind că în preajma ei se află și vechiul han.

Se așeză într-un colț al fumegoasei cîrciumi și ceru vin. Cîțiva bătrîni, un invalid în cîrje, cu cracul drept al pantalonului întors în sus și prins la brîu, și două femei care nu erau sătence, ci aveau un aer urban destul de deocheat, formau clientela risipită prin unghere și hrube, în spațiul acela mare, sub tavanul boltit care te îndemna la chefuri crîncene cu pahare de sticlă groasă, mușcate în dinți sănătoși de carnivor tînăr.

Mai era timp pînă să se întunece, un servitor însă făcea pregătiri pentru camuflarea ferestrelor, pen-

tru ca lumina să poată fi aprinsă mare și în voie ; o dată cu înserarea aveau să pice aici, în grupuri sau singuratici, oameni speriați de perspectiva bombardamentelor de noapte asupra Capitalei, sau perechi ilicite, atrase de odăile cu paturi străvechi ale hanului, în care cu ajutorul vinului și al farmecelor se putea goni pentru cîteva ceasuri spectrul adevărului și spaima morții.

Blondul gustă din vinul neașteptat de bun și se gîndi la cei doi lupi umblători după pradă în ora aceea a amurgului.

În cîrciumă se aprinseră vechile lămpi și, în lumina ce se posomora spre margini, fața Blondului păru schimbată : pometii îi ieșiseră mai mult în afară, obrajii se supseseră, ochii sclipiră ușor măriți, părul luci stins și în general Blondul îmbătrîni cu patru, cinci ani. Se auzeau mașinile granguriior venind spre Pressen, ca la un refugiu. Aproape fiecare casă țărănească mai răsărită găzduia familii fugite din oraș. Un civil înalt, masiv, bătriior îl deranjă pe Blond.

— E voie ?

Era deja cherchelit, păstrînd totuși o înfățișare respectabilă de profesor de latină și greacă.

— Eu vreau să distrug moartea ! zise bătrînul, turnîndu-și vin.

Blondul nu-l auzi. Fluturi de noapte năvăliseră în încăpere și dănțuiau în răsuflarea călduță a lămpilor. Ca-n vremurile bune, mesele se încărcaseră cu pahare și farfurii și plutea un miros bun de mîncare, parfum acriu de murături și amăruiul răcoros al vinului proaspăt scos din pivniță. Iluzia speranței

pe care o căutau și o găseau aici fugarii nocturni ai orașului.

— Eu vreau să distrug moartea ! repetă tare profesorul de greacă și latină.

— Distruge întîi viața și astfel vei distruge și moartea ! Moartea se hrănește din viață, răspunse Blondul, privindu-l cu seriozitate.

Înțeleptul deșertă un pahar și rămase un minut pe gînduri.

— Nu ești prost de loc, constată, scuturîndu-și capul cu trufie. Ai urmat cumva cursurile mele ? Îmi permit să cred că numai un fost elev al meu poate vorbi atît de profund... Pe poeții latini îi cunoști ? Sper că i-ai parcurs din scoarță-n scoarță... Te-ai întrebat vreodată cum și de ce și-au compus cîntecele?

— N-am citit și nu citesc niciodată nimic în afară de ceea ce scrie Lüngerul, răspunse Blondul tare și scurt, să fie auzit, și privi în altă parte.

Consternat, înțeleptul tăcu.

În schimb, în spatele Blondului se iscase de undeva o umbră :

— Dragul meu, ai debitat o prostie glorioasă ! Lüngerul n-a avut niciodată nimic împotriva poeților latini, care sînt fără îndoială încîntători, mai ales că nu i-am citit niciodată.

Femeia trăsese cu urechea la discuția lor și se apropiase pe nesimțite de colțul unde se aflau, părăsind masa ei unde rămăseseră trei bărbați. Aceștia băuseră mult și vorbeau toți dintr-o dată.

— Poeții latini, continuă ea, sună savuros ca o langustă proaspătă ! Am să iau loc lîngă voi, fiindcă homosexualii mei — gest discret al capului către masa celor trei cheflii — s-au îmbătat, au devenit

bădărani și duc o discuție porcoasă... Îmi dai o țigară, moșulică ? Dacă-mi dai o țigară, îți permit să ne povestești tot ce vrei despre poeții latini. Și chiar să ne reciți, deși nu pot suferi versurile ! Numele meu este Mata, zise ea întorcîndu-se de astă dată către Blond.

— Minunat ! Poate că Mata Hari, făcu acesta. Poate că execuția n-a avut loc, sau poate ai înviat...

— Nu ! Mata Murse. Prietenii îmi spun Em-em, datorită celor două inițiale M.

— Mai simplu ar fi Em, opină Blondul. Em-Em, înseamnă să-ți scrîntești limba.

— Fie, spuneți-mi Em. Și tu, moșulică, poți să mă numești Em, și-ți dau voie să mă și privești, deși ai o expresie tare lubrică, dacă-mi oferi o țigaretă. Și dacă dai de băut, firește !

— Eu îmi repet întrebarea, interveni înțeleptul : v-ați gîndit vreodată de ce scriu scriitorii ?

— Dumneavoastră v-ați gîndit vreodată de ce vînează lupii ?

— Nesuferitule ! strigă Em. Lasă-l pe moșulică să ne explice de ce scriu scriitorii !

— Am să vă explic, da, am să vă explic : scriitorii care scriu *într-adevăr* o fac fiindcă-și închipuie că au alături o frumoasă stenodactilografă care așteaptă cu stiloul în mînă continuarea.

— Ești un vis, zise Blondul privind-o pe Em. Orice scriitor ar fi fericit să-ți dicteze continuarea.

— Pe tine cum te cheamă ? îl întrebă fata.

— Paul.

Îl privi cu o expresie brusc alarmată.

— Și ce ai de gînd ?

— Să mai beau un pahar.

Ea izbucni în rîs :

— Să bem împreună un pahar și să uităm că fiecare zi a vieții noastre se încheie cu un „va urma", fără să fii sigur că va fi scris și capitolul următor !

Se făcuse tîrziu. Cineva intră în cîrciumă zbierînd :

— Alarmă ! Bombardează Capitala !

O sticlă zbură învîrtindu-se și se sparse de ușă, la cîțiva centimetri de capul turbulentului. Oamenii nu voiau să fie deranjați.

— Nu ne interesează ! Tacă-ți gura !

Nimeni nu ieși afară să vadă Capitala arzînd, să vadă reflectoarele încrucișîndu-și spadele și fermecătoarele flori ale exploziilor pe cer. Cu toate acestea, pe căi necunoscute, prin pămînt, pe sub pămînt, prin văzduh, prin rădăcini, sau de la arbore la arbore, de la plantă la plantă, ceva din vibrația dezastrului clătină văzdulnul ametit. După fiecare ecou rostogolit al exploziei, vocile se ridicau cu o notă mai sus, cerînd vin, cerșind dragoste, făgăduind, amenințînd... Se petrecu un lucru ciudat : lămpile pîlpîiră aproape stingîndu-se și în timp ce încăperea se legăna între lumină și întuneric, ca în timpul unui cutremur lent, în ușa întredeschisă se auzi o zbatere de aripi și deodată sub tavanul afumat începu să zboare o mică pasăre neagră, ce scotea țipăt scurt și ascuțit ca o virgulă.

— *Dă-mi o certitudine*, cît de mică, se aplecă Em către Blond. Degetele ei lungi îi atinseră brațul. O cît de mică certitudine m-ar salva.

Blondul privi paharul cu vin scînteietor în lumina galbenă a lămpii, îl mirosi și-l gustă iar, ca și cum

ar fi vrut să cîștige și el certitudinea că vinul mai există, și că e vin și nu altceva, apoi o privi. Nu văzu nimic în afara ochilor imenși, probabil căprui, care, deși triști, sfidau universul cu un licăr de ironie.

— Îmi ceri o certitudine... mie, care nu cred în nimic! Nimic n-are importanță, nu cred în nimic. Singurele certitudini în seara aceasta sînt înțeleptul nostru profesor de greacă și latină și vinul. Vinul este dulce, iar profesorul nostru amar. De ce nu bei?

— Paharul meu e gol. Mai toarnă-mi! Ai un nume care nu ți se potrivește: Paul. Fii sincer, dacă ești în stare de așa ceva: e numele tău adevărat?

— Cine mai poartă azi numele adevărat? rîse Blondul. Cu toții ne-am pus măști ce rînjesc... Am intrat în zodia măștilor... Sper că nu mă iei în serios. Și sper de asemenea că bombardamentul a încetat.

Mica pasăre neagră, care pînă atunci se mulțumise să zboare sub tavan, făcu un picaj fulgerător și atinse ceafa profesorului de greacă și latină, care moțăia de mult timp cu fața în palme. Acesta tresări, căscă ochii și întrebă ce s-a întîmplat. Din izbitură pasărea ricoșă în perete și căzu în ungher, zbătîndu-se acolo. Un servitor o ridică și o azvîrli afară.

Printre mese umbla un bătrîn vrăjitor, făcînd mici scamatorii la prețul de un pahar de vin bucata și oferindu-se să ghicească în palmă, favoare ce o taxa cu un pahar de vin plus o țigară. Patefonul fu pus în mișcare, femeile invitară la dans bărbații.

Vrăjitorul luase palma stîngă a lui Em, dar, înainte de a-şi începe prezicerile, ceru plata. Bău paharul şi trase din ţigară. Se dansa vechiul tangou „Sfîrşitul este aproape". Blondul se ridică de la masă şi ieşi frecîndu-se de coastele dansatorilor. Rămase nemişcat, sprijinit în baston, cu ţigara stinsă între buze, pînă o simţi pe Em în spatele său.

— Vrei să pleci ?

— Ce ţi-a prezis vrăjitorul ? o întrebă.

— Viaţă lungă şi fericită. Împlinirea tuturor dorinţelor... De ce pleci ?

— Este certitudinea pe care o căutai : viaţă lungă şi fericită. Blondul se întoarse către ea. În răcoarea nopţii umerii femeii tremurau. Eşti drăguţă, zise Blondul. Încă o certitudine.

— Ce părere ai despre mine ? întrebă Em. Cum îţi explici prezenţa mea în mijlocul hoardei de beţivi, tîrfe, homosexuali, psihopaţi ? Ţi-ai dat seama, sper, că nici un om nu e normal aici, în afară de noi doi.

— Mă întreb dacă mai există oameni normali. La urma-urmelor ce înseamnă să fii normal ? Nu e asta cea mai mare anomalie ?

— Noi doi n-am reuşit să ne ameţim, deşi am băut mai mult decît ceilalţi. Cum îţi explici prezenţa noastră aici, a mea şi a ta ? insistă femeia.

— Ce ţi-a mai prezis vrăjitorul ? reveni Blondul luîndu-i mîna. Cîţi copii vei avea ?

— N-a spus nimic de copii, deşi sînt convinsă că pot avea cîţi doresc ; am un pîntec perfect, rodeşte de-l atingi numai cu o floare...

— Asta e bine. Civilizaţia are motive să fie liniştită. Cînd toţi bărbaţii vor crăpa în războaie, tu şi cele ca tine vor asigura perpetuarea omului... cu aju-

torul florilor. Veți naște oameni-flori, o să fie grozav de vesel...

— Nu mi-ai spus ce părere ai despre mine !

— Ai nevoie de certitudini. Ce deșărtăciune ! Uite o piatră ! O certitudine !

— Prostule ! Știi ce mi-a spus vrăjitorul ?

— Că ai să ajungi soție de general...

— Ești cretin. Aici, în palmă sînt...

— Lasă-mă să ghicesc. Ai în palmă o coroană regală, vei fi amanta unui prinț moștenitor.

— Ești beat, ți-ai pierdut orice urmă de umor !

— În palma ta vrăjitorul a depistat un semn misterios : vei deveni agentă secretă, vei hotărî din umbră destinele continentelor, ca Mata Hari...

— Taci ! Vrăjitorul a văzut în palmă niște ochi... Ochi de fiară, ochi de lup !... Patru ochi...

— Lupii au doar cîte o pereche de ochi.

— Vrăjitorul a spus că vede în palma mea doi lupi !

Blondul tresări fără să vrea. Din cîrciumă se auzeau strigătele bărbaților întărîtați de băutură.

CAPITOLUL 3 : JUCĂRIILE INGINERULUI SIBLE

Omul îl întîmpină cu o privire înspăimîntată.

— Sînteți de la Z.Z. ?

— Poate, răspunse Blondul.

— Cum, poate ? Sau sînteți de la Pestago ? Sau faceți parte din B.B. ?

— Poate, răspunse Blondul.

La radio se transmitea ceremonia finală, prilejuită de înmormîntarea generalului Sturm. Vorbeau camarazii săi de arme, evocîndu-i vitejia, lealitatea și umorul de care dăduse dovadă în toate ocaziile. Ultimul urma să ia cuvîntul Lüngerul, care, ca de obicei, trebuia să pună punctul final.

Bărbatul care-i deschisese ușa Blondului și care acum se foia neliniștit pe scaun nu mai părea tînăr; Blondul îl examina abia mascîndu-și curiozitatea. Inginerul Sible era înspăimîntător de slab. Îi lipsea mîna dreaptă, retezată mai sus de cot. În mijlocul craniului mic, ochii albaștri sugerau o candoare nepotrivită cu omul. Postul central de radio tocmai transmitea cuvîntarea heighlüngerului Matel: vocea vibrînd emoționată, fiindcă Matel se putea emoționa sincer în orice condiții, evoca momentul — de neuitat — cînd l-a cunoscut pe cel călătorit definitiv cu un etaj mai sus...

— Ce doriți de la mine, domnule? întrebă exasperat inginerul Sible.

Blondul se căută prin buzunare, scoase un carnet și-l deschise. De fapt, îl deschisese la o pagină goală.

— Păstrați-vă calmul, domnule inginer.

— E plăcut să ți se spună „domnule inginer", mormăi cu un surîs posomorît Sible. Oamenii încep să uite cuvîntul „domnule", care sună atît de odihnitor... Astăzi toată lumea urlă „camarade inginer"... Ce înseamnă aia „camarade"? Doamne! Dar am uitat că sînteți de la Z.Z.

La radio răsuna fanfara. Se intona un marș de luptă, după care trebuia să vorbească Lüngerul.

Blondul urmă prefăcîndu-se că citește din carnet:

— Dacă nu mă înșel, și sînt aproape sigur că nu mă înșel, ați călătorit în dimineața zilei de optsprezece ale lunii trecute cu avionul, spre Bressensd...

Sible sări în picioare și ciotul mîinii drepte i se zbătu jalnic.

— Pentru Dumnezeu !... Îmi doriți moartea ? De ce vorbiți așa tare... aici ?

— Cum ? Aveți microfoane și în camera asta ? se miră Blondul, făcînd o mutră ipocrită.

Inginerul deschise o ușă și trecură într-o odaie mai mică. Aici Sible se așeză și deodată izbucni într-un rîs pițigăiat, nervos.

— Sînt ridicol, zise. Nu știu ce se întîmplă cu mine, memoria mă părăsește... Iar am uitat că sînteți de la Z.Z.... Pestago sau B.B.... Și, dacă e așa, ce importanță mai are faptul că microfoanele transmit... transmit... Și că toate ungherele sînt prevăzute cu aparate de ascultare.

— Păcat că nu putem savura în întregime cuvîntarea Lungerului. Ce vă face să credeți că aveți microfoane în casă ?

— Nimic, gemu Sible. Dar astăzi... În camera asta, în orice caz sper că nu e nimic.

— Bun ! Să revenim. E vorba de călătoria pe care ați făcut-o la Bressensd... Avionul care v-a dus acolo a pornit înapoi spre Capitală peste un ceas, dar pe drum s-a prăbușit. N-a rămas nici un supraviețuitor!

— Ce nenorocire !... oftă Sible.

— La Bressensd ați rămas două zile. Trăgînd la hotelul „Atlantic", unde ați cunoscut o anumită individă... de joasă proveniență...

— Domnule ! Sînt văduv de douăzeci de ani... Cred că-mi pot permite...

— Vă puteți permite orice, n-am nimic de obiectat. Și totuși, regretabil că nu putem auzi discursul Lungerului la înmormîntarea bietului Sturm !

— Să trecem dincolo... amînăm discuția...

— O, nu, e prea grav ceea ce vreau să vă comunic. Trec peste șederea la Bressensd, peste excesele... hm ! N-are nici o importanță ! V-ați înapoiat în Capitală tot pe calea aerului. Ei bine, avionul acesta, care și-a continuat peste patruzeci și cinci de minute drumul spre sud, s-a prăbușit și el ! Toți pasagerii au pierit...

— Ce coincidență groaznică...

— Poftim ? se miră Blondul. Coincidență ?

O spaimă grea și o toropeală paralizantă îl cuprinseră deodată pe Blond, își apăsă pieptul în care părea că vechea rană se deschisese și sîngera.

O clipă durerea îl străpunse ascuțită ca un pumnal.

Îl vedea pe Sible gesticulînd, poate încercînd să se dezvinovățească, dar nu-l auzea, sau dacă-l auzea, cuvintele lui își pierduseră deodată importanța.

În mijlocul tăcutului, fumuriului val, ca dintr-un abur, *se ivi mîna îngustă, cu degete prelungi și subțiri, și degetele aproape străvezii prinseră ușor mica monedă de argint azvîrlită pe masă.*

Oftă, străbătut de o nostalgie fără sfîrșit.

Mîna se înălță încet și ochii mari, căprui se adînciră asupra lui. Erau ochii lui Em. Mîna aceea albă, fragilă, frumoasă pluti ca un vis în fața privirilor, purtînd mica monedă de argint, strălucitoare ca o oglindă. Și iarăși o văzu pe Em, întreagă, în fața lui și desigur la masă era și bătrînul înțelept, dar beat, vai, și înțelepciunea lui beată, și...

— *E al tău banul acesta? Mi-l dai mie? întrebă Em.*

Și iarăși numai mîna, subțire, și albă, în fața ochilor.

— *Ia-l!*

Em se ridică de la masă și, înălțîndu-se în vîrful picioarelor, azvîrli cu putere mica monedă. Argintul se rostogoli clinchenitor, se izbi de un perete și ca viu sări iar în văzduh lucind, și iar se rostogoli zburînd spre întuneric prin ușa întredeschisă.

— *Am plătit, zise Em.*

Blondul nu ridică ochii spre ochii ei. Îi privea încă mîna.

— *Ce ai plătit, Em?*

— *Chirie...*

Acum Blondul o privi în față: două lacrimi mari, străvezii, luminoase se rostogoleau pe obraji.

— *Chirie, pentru ce, Em?*

— *Chirie... pentru speranță, spuse femeia și culese cu degetul una din lacrimi; cealaltă se rostogoli pe decolteu și rămase acolo, sclipitoare și pură.*

Blondul tăie cu o mișcare iute văzduhul în fața lui și dădu la o parte perdeaua.

— Ați spus *coincidență*, domnule Sible? Am auzit bine: *coincidență?*

Inginerul îl urmărea cu ochii holbați. Respiră o dată, de două ori, de trei...

— Fie, zise. Mă predau. Arestați-mă.

— Ai vreo băutură în casă? întrebă Blondul.

Sible își șterse fruntea cu palma. Purtarea ciudată a acestui agent... cu atît mai neliniștitoare, cu cît nu răspunde, și nici nu... Se ridică să aducă vișinată. Îi

rămăsese o sticlă de la Anul nou, primită din partea unei rude îndepărtate... Nici nu se atinsese de ea.

— Stai ! îl opri Blondul. Unde mergi ?

— Mi-ai cerut băutură...

— Sper că n-ai de gînd să te sinucizi ?

Inginerul rînji cabalin, trist, nu zise nimic. Reveni cu sticla de o culoare plăcută, odihnitoare. Turnă băutura aromată în pahărele cu picior înalt și subțire. Blondul se ridică deodată și trase un sertar al dulapului de bucătărie de lîngă fereastră. Mobilele în cămăruța aceea erau desperecheate și puse alandala. Inginerul îl urmărea cu totul resemnat. Blondul scoase din sertar cîteva scule : clește, șurubelniță, presă, cîteva calupuri de dinamită și niște cutii ovale metalice, ce conținuseră cîndva bomboane de ciocolată.

— O simplă percheziție, și te-ai dus pe copcă... Prin urmare aici, în orele libere, inginerul Sible își confecționează mașinile infernale... Ciudat război porți dumneata !... Știi de unde am aflat că păstrezi aici toate... fleacurile astea ? Nu ? Te uitai mereu peste umărul meu spre acest dulap... Ești naiv ca un nou născut ! Îl urăști pe Lünger ? Nu ești singurul... Și, fiindcă-l urăști, pui mașini infernale în avioanele care transportă civili, femei și copii... Și-ți închipui că ești un adevărat binefăcător al omenirii. Grozav erou !

Sible, mărunt și slăbănog, se repezi și singura-i mînă zgîlțîi pieptul Blondului. Congestionat, părea gata, gata să-și dea duhul.

— Destul, domnule ! Poate că ai dreptul să mă arestezi, sau să mă ucizi, nu știu, dar n-ai dreptul să mă chinuiești ! N-ai dreptul !

— Să bem ! zise Blondul. Nu te înfierbînta ! Excelentă vișinată ! Ce vrei, domnule Sible ?! Ai comis o serie de greșeli, una mai grosolană decît cealaltă, și numai un noroc nesperat și faptul că te consideră inofensiv și... iartă-mă, fricos și slab, te-a ferit de neplăceri... Dar nimic nu e definitiv ! Ai sustras dinamită și există doi oameni care au observat, ei însă nu te vor turna, cel puțin deocamdată. Măcar știi în ce scop se face și unde va duce tunelul pe care l-ai proiectat ? Nu știi... Ai făcut să pice două avioane cu oameni nevinovați, și...

— Avioanele acelea transportau funcționari ai Lüngerului, agenți ai Z.Z.-ului, B.B.-ului, Pestagoului, comandanți de închisori și lagăre și alți ticăloși, scrîșni inginerul. Nu-mi pare rău că le-am...

— Nici un funcționar de seamă, nici un comandant de lagăr și nici un agent nu se aflau în cele două avioane. Mai bea ! Diversiunea este o artă, domnule Sible ! Practicată la întîmplare, devine crimă ! Îmi permiți să-ți văd brațul amputat ?

Și Blondul atinse ciotul sărman ce atîrna deasupra umărului drept. Inginerul se trase înapoi.

— Dumneata ești nebun ! Ce comedie e asta ? Nu-ți permit, nu-ți permit, eu...

— Bine, foarte bine, făcu Blondul. Mai bine decît mă așteptam. Numai că ești cam slab... Suferi de stomac ?

— Doamne ferește... Stomacul meu funcționează ca un mecanism... Dar de ce mă cercetezi ca pe o vită ?

— Va trebui să te hrănești mai bine... Mai regulat... Pun pariu că renunți deseori la masa de seară. Spune-mi, domnule inginer, ai dumneata idee ce

este un crucișător, un cuirasat, un torpilor, un submarin ? N-ai fost militar niciodată... Dar gradele militare măcar știi să le deosebești ? Dacă nu, chiar azi vom....

Blondul intră în pădure. Într-un luminiș cei doi lupi, sătui, (vînaseră în timpul nopții) păreau că așteaptă ciocnirea Terrei cu un astru necunoscut din constelația Scorpionului. Se odihneau lupii. Între privirile lor încrucișate Blondul se așeză.

Piele de Căprioară îl căută pe prietenul său de joacă, Bătrînul Mocasin.

— Bătrîne Mocasin, mă auzi, mă auzi, mă auzi ? Bătrîne Mocasin, șapte șapte unu unu, mările viforoase și piratii teribili... Blondul scotoci prin buzunare și scoase o monedă ; o aruncă spre cele două fiare care-l pîndeau...

— Poftim, lupilor ! Chirie... pentru speranță !

CAPITOLUL 4: AGENTA SECRETĂ RX2TS

Colonelul Hars o primi în cabinet puțin înaintea amiezii. Conform obiceiului, îi arătă un scaun în dreptul înaltei ferestre ogivale, unde lumina cădea tăioasă, chipul colonelului rămînînd, discret, în penumbră.

Se afla pentru a doua oară în fața temutului șef al serviciului trei și constată că acesta slăbise, trăsăturile feței se adînciseră și se lungiseră și, atît cît putea să vadă prin perdeaua de umbră, colonelul părea să

fie bolnav, sau chinuit de griji mari. Hars o lăsă minute în șir să aștepte, făcînd însemnări cu creionul pe marginea unei hărți, apoi ridicîndu-și umerii o lovi brusc cu privirile ochilor săi cenușii.

— Agenta RX2TS ! Sînt extrem de ocupat, spune repede ce ai de spus !

Femeia își schimbă poziția, oferind colonelului priveliștea frumoaselor ei picioare. Un zîmbet disprețuitor, ca un seism lent sub un cer de zi mohorîtă păru să ascută și mai mult fața lui Hars.

— Îmi face plăcere să-mi amintesc, domnule colonel, că numele meu este...

— Numele nu are importanță ! Dacă ar fi după mine, aș desființa numele oamenilor, înlocuindu-le cu cifre și inițiale, e mai practic și mai secret. Pentru mine ești RX2TS, după cum eu sînt pentru dumneata...

— ...RX ! N-am uitat, fiți fără grijă. Vă comunic concluziile mele cu privire la Paul Delun.

— Faptele întîi, iar concluziile... lasă-le în seama mea !

— Faptele ? Femeia avu un rîs impertinent, aţîţător. Fie și faptele ! Conform indicațiilor pe care le-am primit în scris... de la dumneavoastră, am făcut cunoștință la cîrciuma din Pressen cu Paul Delun. Cu domnul Paul Delun, fiindcă e un domn... el nu bruschează femeile ! Am fost nevoită să-l acostez la modul cel mai ordinar, altfel... Domnule colonel, dumneavoastră știți *de ce scriu scriitorii ?*

— RX2TS ! Ești în toate minţile ?

— Aș dori o cafea, domnule colonel. Deși îmi sînteți șef, trebui să vă purtați cît mai curtenitor, fiindcă sînt femeie... Și apoi aveți atîta nevoie de mine ! Sînt

una din cele mai iștețe agente și în orice caz cea mai frumoasă ! Și apoi... dumneavoastră nu știți din ce cauză scriu scriitorii...

— Nu divaga, o întrerupse Hars. Iată cafeaua, servește, dar iute !

În spatele femeii se ivi căruciorul pe rotile, împins de un bărbat scund, în negru. RX2TS sorbi din ceșcuță, așteptînd să iasă chelnerul.

— Ați dorit fapte, iată faptele : în centrul discuției au stat cu cinste poeții latini și motivele pentru care scriu scriitorii ! La masa noastră a fost prezent și un profesor de latină și greacă, pensionar, bătrîior și... afemeiat. Mai tîrziu un ghicitor ambulant mi-a prezis viitorul, citindu-mi în palmă. Apoi a apărut nevasta profesorului de latină și greacă, a făcut scandal, era să-mi scoată ochii, și, în fine, a plecat ducîndu-și în cîrcă pensionarul. În încheiere, eu și cu domnul Delun am mai deșertat o sticlă de vin. El îmi mîngîia genunchii, pe sub masă.

Pentru prima dată privirea colonelului coborî asupra picioarelor ei. RX2TS tăcu pentru a nu-l conturba. Clipa de desfătare a ochilor colonelului trecu imediat.

Em continuă :

— Discuția noastră a fost frivolă, presărată de mici capcane întinse de mine. Așa cum știți și dumneavoastră, Paul Delun a fost rănit de trei ori pe front, fiind în cele din urmă reformat datorită anchilozării parțiale a genunchiului drept. Șchioapătă... ușor. Și e cavaler al Crucii de Sidef cu Diamant. În cele din urmă el a cerut o cameră, în care ne-am retras amîndoi.

— Pe urmă ?

— E necesar să spun ?

— Absolut necesar !

— Pe urmă am făcut dragoste, domnule colonel ! Ține și asta de meserie, nu ? În pat bărbatul se dezbracă de haine și de taine. Mi se pare că această înțelepciune vă aparține.

— Și Paul Delun s-a dezbrăcat ?

— De haine, da. De taine, nu prea. Poate nici nu le are, sau poate că tainele lui nu ne interesează, sau e prea abil. Bărbați ca el, fiindcă e un bărbat și jumătate, vă asigur, păstrează în suflet un domeniu obscur, închis tuturor. Paul Delun face parte, dacă-mi permiteți să vă explic, din acea categorie de bărbați stranii, mîndri, încăpățînați în a rămîne ei înșiși pînă la capăt, de care se îndrăgostesc prostește și nebunește femeile ; se îndrăgostesc de ei poate fiindcă nu-i înțeleg... Dacă n-aș avea misiunea stabilită, cred că mi-aș pierde și eu capul pentru acest Paul Delun... care pare să aibă unele trăsături comune cu dumneavoastră, domnule colonel !

Pentru prima dată privirea lui Hars păru să trădeze o curiozitate reală pentru ființa din fața sa.

— Nu, firește, nu, continuă RX2TS, nu e vorba de purtări, el fiind un gentlemen, iar dumneavoastră, un bădăran... Asemănarea e în ceea ce nu se vede... într-o constantă, într-o anumită ne...

— Prin urmare de el nu te vei îndrăgosti din motivul pe care l-ai... îngînat singură mai înainte, iar de mine nu te vei îndrăgosti fiindcă este interzis, ne-am înțeles ? o întrerupse Hars, brusc indispus.

— Misiunea, în ceea ce-l privește pe Paul Delun, continuă ?

Hars o privi țintă, din penumbra lui, tăcut, părînd a-i cîntări cuvintele.

— Și dacă nu continuă, pot să mă întîlnesc cu el... neoficial ? Bineînțeles, fără să mă îndrăgostesc.

Hars nu răspunse nici de asta dată. Îi întinse un plic sigilat, ușor, din vîrful degetelor, privind undeva în spatele femeii, absent pentru o clipă doar, fiindcă imediat reveni :

— Noile instrucțiuni !

Necurtenitor pînă la capăt, așteptă ca ea să se apropie pentru a lua plicul. Fascinată de privirea tăioasă a colonelului, RX2TS plecă ochii, vag nedumerită de un gînd.

— Citește-l aici !

Hars instituise o procedură ciudată de transmitere a dispozițiunilor importante : în plicuri sigilate pe care agenții le desfăceau în fața lui, așa cum făcu și RX2TS.

— Ai înțeles ? Ai reținut cele cinci puncte ? E limpede ? Femeia făcu semn că da. Arde-l !... Poți pleca!

În timp ce Em se apropia de ușa capitonată, Hars nici nu se ridică. Deodată vocea lui o pironi ;

— RX2TS !

Agenta secretă se opri.

— Ei bine, vorbi Hars, spune-mi acum ce ți-a citit în palmă ghicitorul ?

Rămase înmărmurită. Ceilalți au dreptate, e omul surprizelor, exact la asta nu se aștepta.

— Ghicitorul a văzut în palma mea niște ochi... două perechi de ochi de lup.

— Și ce semnificație are pentru tine o astfel de prezicere ?

— Nu știu, domnule colonel.

— Ah, nu știi... Nu știi !... Să te mai întreb ceva.

RX2TS întinse gîtul, ca pentru a prinde mai bine cuvintele lui Hars.

— Nu mi-ai spus, zise acesta, de ce scriu scriitorii?

Agenta secretă îl privi cu ochii mijiți. Pe fața ei trecu o umbră de spaimă. Nu, colonelul nu zîmbea.

— Scriitorii scriu... începu. De unde frica aceasta? În felul cum punea Hars întrebările era ceva diabolic... Să-i spună ? Năpădită de o mare tristețe, simți cît de inutile sînt cuvintele : o lumină trecătoare păru să umanizeze o clipă figura parcă scrijelată a colonelului.

— Oh, zise, cine știe... Cine știe. Poate scriu închipuindu-și o frumoasă stenodactilografă care așteaptă continuarea....

Hars, fără a o privi, murmură :

— Poți pleca, RX2TS !

CAPITOLUL 5 : BĂTRÎNUL DETECTIV

Orașul tentacular vuia de fanfare : făcea parte din deghizament. Cu cît bombardamentele nimiceau mai temeinic Capitala, cu cît numărul clădirilor neatinse se micșora, cu atît creștea numărul fanfarelor. Femei masive și urîte, de tip „jandarm", luau, între alămuri, locul bărbaților trimiși pe front. Ciudat lucru, toate femeile se urîțiseră.

Cerul plutea încet către miazăzi, zgîriat de țevile lungi și subțiri, ca niște trompe de țînțar, ale armelor antiaeriene. Șase tancuri grele huruiau pe Bule-

vardul Învingătorului printre cazanele în care fierbea ciorba populară de fiecare vineri și, după ce ocolir cu semeție statuia ultimului împărat, schimbară garda împrejurul Cartierului General al Lungerului.

Tancurile ce ieșiseră din serviciu se urniră din loc aproape simultan, ca la o comandă.

Mirosul acru al fierturii populare ce clocotea în cazane supravegheate de matroanele Z.Z.-ului se împrăștia pînă în străzile mărginașe și flămînzii orașului, cu nasurile dilatate, înfipte în vîntul călduț, sperau că în ziua aceea norocul va abate asupra strachinei lor un oscior cît de descărnat...

Blondul își ocupă locul în șirul de oameni și așteptă cuminte. Luă strachina aburindă și se retrase între cei care sorbeau cu zgomot zeama de varză, cînd auzi în spate :

— Idiotule !

Nu se îmbrîncise și nu călcase bombeul nimănui, prin urmare măgulitorul cuvînt nu îi era destinat. De aceea nici nu se întoarse, preocupat doar de ciorba sa, căreia îi acorda atenția plină de respect a omului care știe că mîncarea e o treabă serioasă.

Fu apostrofat iar :

— Idiotule !

În spatele Blondului se oprise un bătrînel scund și firav, într-un costum negru, demodat, ca o carapace de cărăbuș nocturn, purtînd pe creștet o tragicomică șapcă bălțată cu cozorocul întins, parcă scoasă din arsenalul unui bal mascat de la începutul veacului. Se agățase și el cu strășnicie de o strachină cu ciorbă, în timp ce mîna cealaltă, înarmată cu un linguroi cît toate zilele, tremura ușor în drumu-i repetat de la farfurie la gură. Nu părea să-l fi supărat nimeni, cu

atît mai puțin Blondul, care totuși se îndepărtă încetișor. Isprăvise ciorba, luînd aerul cel mai satisfăcut, restitui tacîmul și-și făcu loc să iasă din înghesuială, cînd observă că măruntul și bătrîiorul personaj îl urmărește, încăpățînat ca o umbră de care nu te poți dezlipi.

— Idiotule, mare idiot mai ești !

Blondul se opri.

— Sînteți prea amabil, domnule ! Cu cine am plăcerea ?

— Nu mi-a trecut prin cap că poți fi chiar atît de idiot ! replică bătrînul.

Avea gîtul uscat și subțire, cozorocul uriaș al șepcii îi umbrea fața îngustă și străvezie. Părea să fie un bătrîn clovn, aproape decimat de băutură. „Un maniac", își zise Blondul, deși în zona obscură și încăpățînată a minții sale stăruia gîndul că trebuie să fie cu totul altceva. Și dădu să plece. Dar înainte de a face primul pas, nu se putu abține :

— Nu doriți să vizitați tîrgul de fecioare de la Blow ? Veți putea alege două sau trei fetițe de doisprezece, treisprezece ani, pe cinste...

— Nu ești doar idiot, ești și cretin ! fu răspunsul prompt al diabolicului personaj.

— Complimentele dumneavoastră îmi merg drept la inimă ! N-am făcut nimic ca să le merit, dar mă voi strădui de-acum înainte... În orice caz, mulțumesc !

— Triplu idiot ! Minte de pește sătul ! De care picior șchiopătezi ? De dreptul sau de stîngul ? Sau pe rînd, cînd de unul, cînd de celălalt ?

Uluit, Blondul își privi pantofii proaspăt văcsuiți.

— Ca un începător, pe cinstea mea ! continuă bătrînul, inexplicabil de furios. Și după ce se asigură

că prin apropiere nu e nimeni, zbieră : În școala voastră mizerabilă de spioni cretini, nu vă învață că...

Cu un gest rapid Blondul îi astupă gura :

— Liniște, înțeleptule scarabeu ! Sau te alegi cu un căluș în fundul gurii. Nu-mi plac scandalurile.

— Bineînțeles, bolborosi bătrînul, aproape sufocat, mai ales cînd ai actele false ! Ascultă, Piele de Căprioară, ascultă, Blondule, ascultă, A-2, am sperat și am crezut că ești mult mai deștept. Aștia de la poliția secretă sînt și mai cretini decît tine, suferă de orbul găinilor de nu te-au dibuit pînă acum... În orice caz mie nu mi-ai fi scăpat !

— Așa, dacă vorbești liniștit, te accept, zise Blondul, calm. Cu toate că nu înțeleg nimic ! Chiar, mai bine du-te la tîrgul de fecioare de la Blow...

Bătrînul rînji strîmb. O luminiță veselă licări în ochii mici :

— Ești idiot !

— O, Doamne ! Mai schimbă placa, bătrîne scarabeu. Există și alte complimente, la fel de serafice : bou, avorton, hoit împuțit etc.

— Spion ratat, asta ești. Vino să mîncăm și să bem ceva. Cunoști pivnița lui Lefke ?

— Tot nu mi-ai spus cu cine am onoarea ?

— Într-adevăr, onoarea. Așteaptă numai. Pivnița lui Lefke e la doi pași, vorbim acolo.

Pătrunseră în catacomba răcoroasă, cu tavanul boltit. Zidurile — combinație de bolovani cenușii cu cărămizi roșii — nu erau tencuite. Candelabrele din fier forjat deschideau arcuri de lumină violetă. În dreptul fiecăruia, pe perete, se aflau înfipte lumînări. Cînd se stingea lumina în oraș, în timpul raidurilor aeriene, aici în subterană beția putea să continue. Ocu-

pară loc într-una din lojile de piatră și imediat ospătarul se prezentă.

— Aici putem vorbi, suspină parcă ușurat bătrînul. Dorian, se adresă el chelnerului, el este *omul*. Ne lăsăm în grija ta.

Ospătarul se îndepărtă, iar necunoscutul consideră necesar să explice :

— Chelnerul e fratele meu. Apoi tăcu.

— Grozav ce-mi plac enigmele, zîmbi Blondul, aprinzîndu-și o țigaretă „Mercur".

Undeva, invizibil, în adîncul întunecat al galeriilor, ca dintr-o altă lume, se tînguia patefonul : străvechiul vals : „Pa, Gabriella, și pusi".

— Ah, nu mă mai trimiți în tîrgul de fecioare de la Blow ? observă bătrînul.

Din întuneric se desprinse Dorian. Lăsă tava pe colțul mesei, turnă votcă, aranjă gustările și dispăru.

— Numai la Lefke se mai poate mînca bine și nu se știe cît timp încă, făcu bătrînul, scoțîndu-și în sfîrșit de pe cap șapca lui cu cozoroc imens. Trei chelii înaintau la tîmple și pe mijlocul craniului său, ca niște fiorduri. În atmosfera violetă din pivniță, ochii întunecați aveau o sclipire intensă, pătrunzătoare. Deșărtă la iuțeală cîteva păhărele și îmbucă o tartină cu icre, dînd dovadă de o tristă lăcomie, pentru vîrsta sa.

— Dorian, fratele meu, lucrează la Lefke de treizeci de ani. L-a prins și pe celălalt Lefke. E mut.

— Cine ?

— Fratele meu, Dorian. E mut, dar nu și surd.

— Teribil ce-mi plac muții, zise Blondul, bînd. Dacă toți oamenii ar fi lipsiți de darul vorbirii, răul ar fi pe cale de dispariție, poate.

— O cugetare de idiot !

— Mersi !

Bătrînul îl împunse cu arătătorul :

— În fișa ce ți s-a întocmit la poliția secretă, scrie că vorbești și franțuzește. Și încă vreo cîteva limbi și că, probabil, ești român. Și mai scrie că tragi zdravăn la măsea. Văd că nu se înșală !

— Pentru mine enigmele au dispărut din copilărie, zise Blondul. Locuiam într-un orășel înconjurat de dealuri prăpăstioase, roase de timp, străbătute de multe peșteri. Le-am cercetat pe toate, în afară de una, care părea de nepătruns și constituia o teribilă taină pentru toți băieții.

— Unde era asta ? În Spania, România sau Franța?

— Oh, drace ! Dacă ești un scarabeu atît de înțelept, ar trebui să cunoști și acest amănunt...

— Mă deranjează cuvîntul scarabeu. Ce e aia un scarabeu? Adresează-mi-te cu B.D. ; B.D., de la Bătrînul Detectiv.

— În sfîrșit, o enigmă ! Sînt aproape fericit, fiindcă în cele din urmă am pătruns, atunci, de mult, în copilărie, și-n peștera tainică ; am cercetat-o pînă la capăt și n-am descoperit nimic. Nimic. Nici măcar un pergament misterios cu indicații asupra vreunei comori iluzorii... Ultima enigmă murise și de atunci n-am mai întîlnit nici una. Pînă azi. Cine ești, domnule B.D. ?

— Ar trebui să nu-ți spun... Dar pînă la urmă ai să afli... Vom ucide prin urmare și această enigmă. Ascultă, triplu idiot, nu ți-ai dat încă seama că fecioara pe care o întîlnești tot mai des, cea împreună cu care te-ai desfrînat la Pressen, Mata Murse, zisă

Em-em, pe care o alinți cu Em, e o ființă din cale-afară de suspectă, una din favoritele colonelului Hars ?... O să ai poate neobrăzarea să-mi spui că nu știi cine e colonelul Hars...

Blondul avu un surîs straniu :

— Firește, nu știu, bătrîne și înțeleptule scarabeu! Cine e colonelul Hars? Unul dintre glorioșii noștri comandanți de oștire, sau poate vreun consilier al marelui Lünger ?

— Nu-mi mai spune scarabeu ! Mă deranjează. Cît de jalnic te prefaci ! Într-un timp credeam că ești cel mai talentat spion de pe continent, îmi pusesem mari speranțe în tine... Altfel nu te-aș fi ajutat...

— M-ai ajutat ?

— Nu căsca ochii ca un cretin...

— O, în sfîrșit ! Cretin mai merge, că de idiot mă săturasem. Și spui că m-ai ajutat ?

— Ți-ai instalat emițătorul la marginea cătunului Glingen, într-o șandrama părăsită. „Piele de Căprioară îl caută pe prietenul său, Bătrînul Mocasin..." Nu recunoști, ai ? Mă aflam în podul șandramalei, te ascultam și mă simțeam perfect, parcă întinerisem... Nici tu nu te simțeai rău, avînd neghioaba convingere că te afli în siguranță deplină, habar n-aveai că de undeva radarul colonelului Ball te filase... Cînd ai observat că indivizii se apropie de șandrama, ai șters-o cu aparatul în spate, dar era prea tîrziu, te zăriseră și călcau pe urmele tale. O, zei ! Și pe urmă ce s-a întîmplat ? Ai auzit niște împușcături și ai constatat că potera te lăsase în pace... Ia spune-mi, Piele de Căprioară, ce ai crezut că se întîmplase ?

Blondul aprinse o nouă țigaretă „Mercur" și suspină :

— Oh, nu m-am lăsat chinuit de gînduri ! Am presupus că s-au împușcat între ei... din cauza întunericului.

— O mie de draci ! S-au împușcat între ei ! A-2, cotat printre cei mai buni spioni ai lumii, are timp pentru asemenea basme ! Cine te-a făcut spion ? De ce dracu' n-ai rămas acasă, să moțăi la gura cuptorului ? Să cultivi pătrunjel și să scarpini motanul pe sub bărbie... Asta e o meserie grea, idiotule ! B.D. i-a lichidat în noaptea aceea pe oamenii lui Ball. Eu, cu cîteva gloanțe trase de o mînă sigură. Altfel...

— Ce te-a îndemnat să mă ajuți, bătrîne scarabeu?

— Nu-mi mai spune bătrîne scarabeu. Sună neplăcut.

— Atunci bătrîne crab. De ce mi-ai sărit în ajutor în noaptea aceea, bătrîne crab ?

— Parcă numai în noaptea aceea ? se indignă B.D., mestecînd o bucată de șnițel vienez. Dar cînd te-ai dus la taverna de pe strada Cheiului ? Jucai rolul șmecherului din marina comercială, ți-ai pus o perucă ce te făcea să semeni cu un vițel buclat. Ce cretin ți-a confecționat peruca aia ! Trebuia să fii orb ca să nu observi că nu e părul tău original ! Și, în general, de ce tot bați cîrciumile ? Majoritatea timpului ți-l petreci prin găurile astea blestemate, parcă n-ai ști că în fiecare pîndește cîte un filator.

— Tocmai asta e, bătrîne crab ! În fine, ce boacănă am făcut în tavernă lui Ole Flegmann ?

B.D. deșertă un pahar cu vin.

— Bea și tu, zise. Întrebările tale neroade pur și simplu mă scot din sărite ! Nu-ți amintești ? Te-ai așezat în colț, ca omul care vrea să vadă totul și să fie apărat și din spate. Exact cum nu trebuia. Psihologia celui urmărit ! La două mese spre dreapta ședea un bețivan cu nasul turtit de masă, ăla eram eu, mă prefăceam, iar într-un colț se instalase un individ hidos care te supraveghea. Te jucai ca un nerod cu creionul, pe marginea ziarului, iar cînd ai plecat ai lăsat foaia aceea blestemată pe masă ! Nici n-ai ieșit bine că hidosul s-a repezit curios către colțul tău. Nu mă așteptam să fii atît de idiot, totuși ca măsură de precauțiune am ieșit clătinîndu-mă în calea hidosului, am răsturnat masa și, tot moșmonind s-o ridic, am pus mîna pe afurisitul de ziar și repede l-am ascuns, apoi am făcut ca trenul... Adică am șters-o.

— Dar știu că bei !

— Pot să beau oricît... Nu mă-mbăt, nu-s din ăia, Blondule ! Eu nu uit pe masă ziarele pe care am fircălit litere care te duc la pușcărie...

— Ai dreptate, bătrîne crab... Gafe copilărești... Ascultă ! Scrisesem ceva compromițător pe marginea ziarului ?

— Nici nu-ți amintești, te-ai îmbătat ca un idiot. Pe marginea ziarului ai desenat o piramidă, un craniu și o femeie goală, iar între ele ai scris „RX". Adică tocmai indicativul ultrasecret al colonelului Hars !

— Poate am făcut-o anume, bătrîne scarabeu. Presupunînd că hidosul era într-adevăr poteraș, ziarul ar fi ajuns, să zicem, pe masa colonelului. Îți dai seama ce bătaie de cap pentru Hars, care ar fi considerat că

totul e o șaradă, adică piramida, craniul și tanti cu ăla mare....

— Nu-mi mai spune bătrîne scarabeu. Te-am rugat de o mie de ori. Sună fals.

— Atunci, bătrîne crab. În orice caz, îți mulțumesc ! Mă urmărești de multă vreme ?

— În sfîrșit o întrebare inteligentă !

CAPITOLUL 6: „AR FI GROZAV SĂ FII CHIAR TU A-2!"

— Cîți ani am ? Ce-ți pasă ! În timpul primului război am făcut spionaj în folosul a cinci state ! Îmi plăcea să cîștig mulți *fofolocos*. Mulți bani ! Pe urmă m-am cuminţit, n-am mai lucrat simultan decît cel mult pentru două guverne, de preferință pentru două care se suspicionau, era mai pasionant. Cînd a venit Lüngerul la putere, eram unul din conducătorii poliției criminale ; pentru a rezolva cazuri complicate eram chemat la Londra, Buenos-Aires sau Rejkyawick... M-am pensionat, îl uram pe Lünger. Făcînd spionaj și învîrtindu-mă între asasini, am devenit, nu știu cum, fără să vreau, un umanist. Am fost repede dat uitării ; bătrîn, ramolit, demodat. Demodat! Aș fi în stare, așa cum mă vezi, să pun pe picioare cel mai strașnic serviciu secret din cîte au existat. Dar nu în favoarea Lüngerului, nici pentru o treime din rai. Am o mică avere, de fapt nu chiar atît de mică. În ultimii ani m-am distrat descoperindu-i pe

agenții secreți lansați în imperiu și ajutîndu-i. Mulți erau niște simpli imbecili, care ajungeau nevinovați în fața plutonului de execuție. Au fost și cîțiva capabili. Cei mai mulți au pierit. Cîțiva au scăpat și s-au întors acasă, uneori datorită mie... Nu-ți voi oferi firește, nici un nume, în meseria noastră totul e să nu dai din gură prea mult... Auzisem de tine, știam că trebuie să pici și nu mi-a fost greu să te descopăr. Prin calcule... Iar tu ești un amestec de geniu și tîmpenie, Blondule !

— Te-ai turtit, bătrîne crab... Ai devenit sentimental... vai nouă !

— Dacă vrei, mă duc lîngă trompetist și cînt, zise Blondul. Am să cînt vechiul vals „Pa, Gabriella, și pusi", în ritm de tangou, sau în orice alt ritm vrei tu. La nevoie pot să dansez, să fac scamatorii, sau să prezint numere acrobatice. Spune : ce fac lupii ?

Blondul o învălui în privirea sa cenușie.

— Care lupi, tresări Em.

— Cei doi lupi din palma ta.

— Ciudat mai ești, Paul ! Știi ce credeam la început despre tine ?

Blondul își trecu degetele prin păr, răvășindu-l. Era cald, lumea fuma, chelnerii alergau pe culoare. La masa vecină stăteau trei femei însărcinate și un babalîc... „Pesemne Duhul Sfînt"... gîndi Blondul.

— La început credeam că ești spion ! Și-mi pare rău că nu ești.

Blondul rîse și aplecîndu-se o sărută pe gît.

— Eu te credeam agentă a poliției secrete, Em !

— Serios ?

— Îţi jur !

Ochii femeii sclipiră ironic :

— Şi dacă-ţi spun că sînt într-adevăr agentă a poliţiei secrete ?

— Şi dacă-ţi spun că sînt într-adevăr spion ?

Rîseră amîndoi privindu-se în ochi. În ciuda rănii de la genunchi, Blondul dansa admirabil. Strîns lipit, trupul femeii, şerpesc, dar fierbinte, îl transporta. Pe urmă orchestra puse o virgulă.

— Îmi plac teribil poveştile cu spioni, şopti Em. Încă din copilărie visam să... Ce prostii spun ! Tu îmi placi teribil, fiindcă aduci a spion...

— Şi tu îmi placi, Em, fiindcă eşti sora celor doi lupi... Lupii din palma ta...

— Nimeni nu mi-a făcut o astfel de declaraţie. N-am s-o uit, Paul.

— N-ai să uiţi nimic din toate cîte sînt în legătură cu mine. Nici eu n-am să uit, aşa am fost blestemaţi din prima clipă. Blestemul celor doi lupi.

Em zîmbi către el ; ochii i se luminară în auriu.

— Există un spion formidabil, Paul. Asta e o taină. Spionul A-2, sau Piele de Căprioară, sau Blondul. O fi blond ca şi tine... Poate că tu eşti A-2... Uneori sînt convinsă că numai tu poţi fi A-2 şi mă bucur. În orice caz, el se află pe aici pe aproape şi sînt sigură că pune la cale nişte încurcături pe care n-o să le poată dezlega nici chiar colonelul Hars... Să nu-mi spui că n-ai auzit de Hars !

— Toată lumea ştie de el. Este un veritabil erou, un filozof şi un....

— Şi mai ce ? întrebă Em.

— Și un curtezan ! rîse Blondul.
— Tu de ce ai fost pe front, Paul ?
— Fiindcă m-au trimis, soră a lupilor !
— Și te-ai bătut vitejește ?
— Nu știu. Unii spun că da.
— Te-ai luptat ca un Ajax, știu, altfel n-ai fi primit Crucea de Fildeș cu Diamant. De ce ai riscat ? Pentru cine ți-ai pus viața în joc ? Pentru Lünger ? Răspunde-mi sincer măcar la această întrebare !
— Sst ! Lüngerul doarme la ora asta, e obosit, nu-l deranja !
— N-am uitat ce mi-ai spus : „Nimic n-are importanță, nu cred în nimic". Cum ar putea să-mi dea o certitudine un om ca tine, care nu crede în nimic ? Aș prefera să fii A-2. El desigur crede în ceva. El ar putea să-mi întindă o certitudine.
— Avem cel puțin certitudinea că A-2 este în apropiere, undeva. Tu ai spus-o. Dar cine a inventat de fapt poveștile astea ?
Femeia îl privi brusc cu severitate, strîngîndu-și gura.
— A-2 nu e o poveste. Aș fi prea tristă dacă A-2 n-ar exista ! El e singura mea certitudine.
— Dar e un dușman !
— Ești într-adevăr prost și mărginit, sau te prefaci ?
— Em !
— Nu ești prost, te prefaci. Dușman ! Fie. Dar e un om ! Sînt convinsă că pune la cale niște isprăvi cum nici nu visează colonelul Hars...
— Dumnezeule mare, dar ce ai tu cu Hars ?

— Îl urăsc, fiindcă-l admir și fiindcă eram gata să mă îndrăgostesc de el. Noroc că ai apărut tu !

— Ai ocazia să-l vezi deseori pe colonelul Hars ?

— Am zis eu că am ocazia să-l văd ?

— Ce-i drept, nu !

— Să vină A-2 și să arunce totul în aer ! scrîșni Em.

— Sînt de acord, dar să cruțe acest local, care ne este încă folositor.

— Și localul ! Și pe noi !... Așa ! Așa !... Sărută-mă, Paul ! Poate mă potolesc... Ce părere ai tu, Paul, ce-i trebuie lui A-2, ce pune la cale, ce caută ?

Înainte de a răspunde, Blondul își aprinse o țigaretă „Mercur".

— Poate îl caută pe prietenul său A-1.

Ea îl privi cu ochii mari, brusc dezmorțită :

— Prin urmare, crezi că există și un A-1 ?

— Dacă există A-2, de ce n-ar fi și A-1 ? rîse Blondul.

— Și presupui că sînt prieteni ?

— De ce n-aș presupune ? Vrei o poveste romantică ? Iată : A-1 a fost parașutat pe teritoriul nostru, a dispărut și nici o veste n-a mai venit de la el, iar prietenul său A-2 vine să-l caute, să afle ce s-a întîmplat cu el, eventual să-l salveze...

— Ciudat... De A-1 n-am auzit, zise Em.

— De unde ai fi vrut să auzi ? Ce legătură poate fi între tine și spionajul internațional ? Eu am auzit astăzi pentru prima dată despre A-2 și nu mi-a fost greu să-l inventez pe A-1...

— Dar dacă tu, Paul Delun, ești într-adevăr A-2, și dacă povestea ta e adevărată ? Povestea cu A-2, care vine în ajutorul amicului său A-1...

— Dacă, draga mea !

— Ar fi minunat ! Ar fi grozav să fii chiar tu A-2!

— M-ai iubi mai mult ?

— Oh ! Cred că da !...

— Nu m-ai denunța ? Nu m-ai vinde pentru treizeci de arginți polițici secrete a Lüngerului ?

Ea trase un fum din țigareta Blondului :

— Te-aș denunța, dragul meu ! Te-aș denunța imediat ! Dacă aș fi sigură că ești A-2 ! Păcat că povestea cu A-1 nu e adevărată. E prea romantică. Ai un bănuț ? Vreau să-mi plătesc speranța...

— Povestea cu A-1 e adevărată, e așa cum ți-am spus, bătrîne crab.

— Nu-mi spune bătrîne crab. Mă deranjează.

— Foarte bine. Deci, bătrîne scarabeu. Ai o monedă mărunță ?

— Poftim !

Blondul azvîrli cu putere bănuțul, care se rostogoli în întuneric.

— Iată ! strigă Blondul. Am plătit chirie... Chirie pentru speranță !

— Văd că ești nu numai idiot, dar și superstițios... Povestea ta cu A-1 nu ține. Ai fabricat-o pentru a-ți masca adevăratele planuri și nu mă supăr pentru atîta lucru. Așa e meseria... De altfel îți cunosc planurile. Nu mi-a fost greu să înțeleg ce urmărești cu inginerul Sible.

— Ești isteț, bătrîne scarabeu, zise Blondul, aprinzîndu-și o țigaretă „Mercur".

CAPITOLUL 7: CONFERINȚA SECRETĂ „CETACEUL"

Jignit pînă-n adîncul sufletului, Matel se ridică. Pentru prima dată i se-ntîmpla să nu fie poftit să ia parte la o consfătuire secretă!

În fond Matel știa cu cine se va întîlni Lungerul și ce se va discuta: Amiralul Intre, contraamiralul Munic, acești ramoliți incapabili, căpitanul Side, „eroul" de la East Babour, cocoșelul spilcuit, pe care întîmplarea îl umflase peste noapte, cei doi-trei așa ziși experți....

Și ce vor discuta?

Lungerul va hotărî, iar ceilalți vor aproba. Oare nu Pestagoul plănuise de fapt pînă la cele mai mici amănunte operația „Cetaceul"? Da, Pestagoul — îi trecu prin cap lui Matel — dar sub conducerea fostului șef, generalul Sturm. Dar și serviciul de contraspionaj al B.B.-ului își adusese contribuția! Oare nu-i trimisese Matel pe trei dintre cei mai ingenioși agenți ai săi la bazele maritime din Arhipelagul Binder, unde Aliații își concentrau flota, și oare nu datele aduse de excelentul „Locotenent B.X.", cel mai talentat dintre spionii tineri, serviseră în mod cu totul major la elaborarea „Cetaceului"?

Matel avu impresia că poziția lui scăzuse față de cea avută cînd lucra la B.B. Ciudată încurcătură a creat Lungerul! Oare cu voie? Pestagoul, S.A.G.-ul, Z.Z.-ul și toate celelalte cancelarii secrete își aveau serviciile lor de informații și de multe ori cumplite suspiciuni între agenți creau adevărate zone minate...

Îl văzu din mașină pe nebunul de Karl Bardes și-i spuse ofițerului care conducea să oprească. Cei doi ofițeri din garda lui Matel rînjeau. Karl Bardes observă mașina, cîrmi ca o navă bătută de uragan și, clătinîndu-se, veni chiar în fața ferestrei lui Matel.

— Jos regimul ! urlă el, fluturîndu-și pălăria. Vivat anarhismul !

Era una din fanteziile cele mai stranii ale Lungerului : avea nevoie de *opoziție !* Doi bețivani, cu autorizații speciale semnate chiar de Lünger, aveau permisiunea și chiar indicația de a bate străzile în anumite zile, urlînd : *Jos regimul, vivat anarhismul !*

Dar numai atît ! Locuitorii Capitalei care cunoșteau trucul îi ocoleau cu grijă. Cînd apărea undeva Karl Bardes sau Emilian Dude, celălalt „anarhist", în preajma lor locul devenea pustiu pe o rază de sute de metri. Agenți în civil îi urmăreau de la distanță, înhățînd imediat pe oricine și-ar fi permis un cît de mic gest de aprobare.

Exista părerea că un întreg lagăr fusese tixit cu oameni care salutaseră într-un fel sau altul strigătele celor doi bețivani.

Automobilul lui Matel se urni din fața lui Karl Bardes, care mai urlă o dată :

— Jos regimul !

Predecesorii actualilor „anarhiști", tot în număr de doi, avuseseră dreptul să strige și „Moarte Pestagoului!" Într-o zi, generalul Sturm, exasperat de urletele lor, dăduse ordin ca „opoziția" să fie lichidată cu o rafală de pușcă-mitralieră. Cei doi fuseseră culeși de pe stradă cu trupurile aproape tăiate de gloanțe. Lüngerul l-a dojenit pe Sturm și și-a căutat

alți doi „anarhiști", cărora le-a redus însă libertățile, suprimînd lozinca „Moarte Pestagoului"...

Matel abia ajunsese la sediul central, cînd heighlüngerul Billd, cumnatul neoficial al Lüngerului, îi telefonă, dîndu-i a înțelege că discutarea operațiunii „Cetaceul" se amînase pentru după-amiază și urma să aibă loc în „Bîrlogul de Adio", cum era supranumit Marele Cartier General al Lüngerului, din adîncul pădurii Lucinend. Matel se lovi cu palma peste frunte, zicîndu-și că fusese un mare dobitoc neprevăzînd această amînare, care ținea de vechile și înțeleptele tertipuri ale Lüngerului.

Cum de data aceasta era chemat și el la ședința secretă, și cum mai era puțin timp pînă la ora fixată, ceru să-i fie adus prînzul în biroul ale cărui ferestre dădeau în superbul parc cunoscut în toată țara, unde grădinari iscusiți încrucișau soiurile, inventînd flori noi întru slava Lüngerului. O dată cu prînzul, îi convocă pe cei patru adjuncți ai săi, contele Waape și medlüngerii Barbe, Stull și Ohme. Conform etichetei, aceștia se prezentară înțepenindu-se în linie lîngă intrare. Matel îi ținu acolo tot timpul cît mîncă, servit de un chelner și un picollo. Cei patru adjuncți își urau superiorul, iar Matel își disprețuia ajutoarele și gestul de a-i ține la ușă în tot timpul prînzului făcea parte dintr-un plan vast de umilire și supunere a celor care-l regretau în taină sau pe față pe fostul șef, generalul Sturm.

După ce se șterse meticulos cu șervetul, Matel le adresă cîteva cuvinte fără importanță și-i concedie fără să clipească. Nu este un lucru simplu să înfuleci cu poftă șase feluri sub privirea a patru perechi de

ochi dușmănoși, iar heighlüngerul făcu acest lucru cu mare dezinvoltură și cu apetitul neștirbit. Rămas singur, scoase din uriașa casă de bani zidită în perete un sigiliu care-i asigura accesul spre „Bîrlogul de Adio" și peste douăzeci de minute mașina sa, urmată de altele care-l escortau, ieșea din Capitală, gonind spre nord.

Matel se întreba dacă Lüngerul, chinuit de frica atentatelor, o fi plecat spre Lucinend cu mașina sau avionul. Întotdeauna amănuntele călătoriei le hotăra el, în ultima clipă. De altfel, nu s-ar fi mirat dacă ajungînd la „Bîrlogul de Adio", ar fi aflat de o nouă amînare a conferinței secrete.

Așezat comod. Matel asculta sporovăiala veselă dusă pe șoptite de cei doi ofițeri din garda sa, pe care-i adusese cu sine din B.B. Aceștia vorbeau despre femei și colonelul simți deodată pofta teribilă de a se izola măcar pentru două zile la vila sa din munți, împreună cu Lilly Bocca, pe care n-o văzuse din ziua avansării.

Puternica mașină sorbi dintr-o inspirație cei treizeci și cinci de kilometri pînă la pădurea Lucinend. Matel respiră cu plăcere aerul răcoros, puțin umed, al codrului secular. Șapte linii de forță apărau cu strășnicie „Bîrlogul de Adio" al Lüngerului. Șoseaua asfaltată ce ducea în inima pădurii trecea prin șapte puncte de control, fiecare cu parola sa. Pentru cel de-al șaptelea, ultimul, Lüngerul, influențat de vreo baladă romantică, inventase inelul cu șapte sigilii, ce se schimbau la o simplă apăsare a unui resort. Cei care treceau și de ultimul obstacol pătrundeau într-un imperiu straniu, pe teritoriul căruia construc-

ţiile, de o fantezie demență, fuseseră ridicate fără ca bătrînii arbori să fie doboriți. Trunchiurile uriașe treceau uneori prin mijlocul vilelor și barăcilor. Adevăratul bîrlog era însă și aici sub pămînt. Lüngerul, îndrăgostit de oglinzi și labirinturi, pusese să i se clădească un veritabil mormînt de faraon modern, fără început și fără sfîrșit. Taina „Bîrlogului de Adio" fusese atît de bine păstrată, că aviația Aliaților nu reușise încă să-i descopere coordonatele.

Sosise Lüngerul ? Nimeni nu știu să-i răspundă lui Matel, care nici nu insistă. Ar fi devenit suspect întrebînd prea stăruitor.

Prin fantezista baracă clădită în formă de circ, străbăteau trunchiurile a patru copaci puternici. Locul fusese în așa fel ales, încît trunchiurile păreau a fi pilonii ce susțineau edificiul. În mijloc, pe locul unde ar fi trebuit să fie manejul măscăricilor, se afla o masă masivă de forma semnului înmulțirii, emblema partidului lüngerist.

Cîțiva dintre cei mai importanți oameni ai Imperiului luaseră loc, așteptîndu-l pe Lünger. Era greu să-ți dai seama cine era prieten cu cine... Participanții la conferința secretă „Cetaceul" se răzlețiseră, părînd absorbiți de studiul hărților pe care și le desfășuraseră în față : una a arhipelagului Binder și alta reprezentînd insula Mille-Vaquer.

Amiralul Krug, care urma să devină executorul principal al acțiunii, se izolase la unul din capetele mesei și, tăcut, își pregătea pipa ajutîndu-se de minune cu singura-i mînă, cea stîngă, dreapta fiindu-i retezată mai sus de cot într-una din glorioasele bătălii navale la care participase.

Era un om slab, cu gîtul ca un vrej răsărit din strălucirea uniformei, susținînd anevoie capul straniu lățit, parcă proaspăt scos dintr-un prespapir. Ochii cenușii, mici, foarte apropiați, ai amiralului nu se opriră nici un moment asupra celor de față, pe care-i ignora. Krug făcea impresia unui om jignit că fusese adunat laolaltă cu nulitățile ce-l înconjurau. Cum scînteia ce dădea naștere „Cetaceului" pornise de la el, Krug considera inutilă și ridicolă mascarada aceea de ședință secretă, unde erau poftiți să-și dea cu părerea diverși imbecili care nici nu cunoșteau gustul apei sărate a oceanului și n-ar fi știut să facă deosebirea dintre flanc și palanc...

Amiralul era un bătrîn marinar de formație veche. Își începuse învățătura despre navigație studiind plutele pe care le remorcau de pe țărm elefanții diadohului Kassandros, formele anticelor trriere, dormoane și drakkare, și puțini oameni ar fi putut înșira atîtea amănunte cîte știa el despre velatura flotelor Hansei, sau istoria și evoluția vapoarelor, începînd cu cel al lui Foulton.

De la înălțimea culturii sale, Krug privea cu stăpînit dispreț spre experții și specialiștii pe care-i scosese în ultimii ani la suprafață Lüngerul, pescuindu-i din cine știe ce ape... Însuși Lüngerul, ori de cîte ori deschidea gura pentru a emite idei cu privire la tactica marinei militare, se făcea de rîs față de oricine trecuse de abeceul navigației.

Lingușitoarea traducere în faptă a învățăturilor Lüngerului cu privire la acțiunile flotei dusese la dezastre de neînchipuit. Imperiul rușise să repurteze victorii pe mare în fața Aliaților doar în primii ani

de război, cînd militarii de meserie, el, Krug și cei încă doi, trei comandanți serioși, avuseseră o anumită libertate de a-și decide singuri mișcările.

Din vechea gardă a marilor comandanți de flote mai rămăsese doar Krug. Amiralii Waur, Wottus, Sind și Harpe pieriseră, primul în mod glorios, în timpul bătăliei de la Sanders-Hall, iar ceilalți răpuși de mașinațiile politice din cabinetul Lüngerului. Sind fi fusese prieten apropiat și, în legătură cu moartea sa, Krug întreprinsese intense cercetări. Concluzia: amiralul pierise otrăvit de contele Waape, adjunctul lui Sturm. Un sfîrșit asemănător avuseseră și ceilalți.

Cu o mare furie Krug aflase că Lüngerul îl convoacă la „Bîrlogul de Adio" pentru a „prelucra" planul „Cetaceul". Mistuit de febră, amiralul, părăsindu-și flota în mîinile unor înlocuitori incapabili, străbătuse cu avionul o distanță uriașă pentru a sosi la timp...

Krug, care nu mai fusese în patrie timp îndelungat, renunțînd la concedii, își petrecuse ultima noapte compunînd un fel de testament. Era convins că nu va reuși să-și țină gura și că reuniunea din pădurea Lucinend va fi ultima la care va participa. Era revoltat de „îmbunătățirile" pe care avea de gînd să le aducă Lüngerul operației „Cetaceul". Aceste ajustări aduse unui plan simplu și ingenios îl transformau în ceva greoi și mai mult decît riscant, dar nu încăpea îndoială că ceata de servitori și lingăi ce vor asista la conferință avea să aplaude cu entuziasm fiecare idee a Lüngerului.

Otrava ce mocnea în amiral de atîta timp avea să izbucnească. Va enumera în fața Lüngerului toate în-

frîngerile cauzate de amestecul strategilor de cabinet, și cu asta se va încheia fără îndoială și cariera sa. Va fi împușcat, otrăvit sau înjunghiat, așa cum pățiseră și ceilalți amirali, iar a doua zi i se vor face funeralii naționale...

La toate acestea medita bătrînul Krug stînd însingurat la un capăt al mesei de forma semnului înmulțirii (ce tîmpenie mai era și asta !).

Cel mai apropiat vecin al amiralului, căpitanul Side, tînărul filfizon elegant, părea bun de pus doar într-o anticameră de cabinet, unde să-i întrețină pe cei ce așteaptă să le vină rîndul la vreo audiență. Cu toate acestea, după părerea lui Krug, Side era singurul dintre toți cei de față care putea să aibă un cuvînt de spus, fiind marinar, mai mult de salon, totuși marinar, și chinuita victorie de la East-Harbour se datora în mare măsură inspirației sale de moment, inspirație ce corectase și schimbase ordinele transmise de bătrînul cretin contraamiralului Munic. Interpretarea eronată a unui ordin trebuia în mod normal să-l ducă pe Side în fața plutonului de execuție, dar aici căpeteniile ce vegheau legea fuseseră nevoite să închidă ochii, ba chiar să recunoască meritul evident al căpitanului ; acesta fuma dintr-o țigară fină, englezească ; ciudat, a fuma țigări și a te îmbăta cu băuturi ale inamicului nu erau considerate încă drept acte dușmănoase.

Doi chelneri, probabil ofițeri Z.Z., împingeau niște cărucioare, pe care abureau cafele printre băuturi răcoritoare, pachete cu țigări, ciocolată, alune și stafide din arhipelag.

Krug refuză să se servească. Side luă o cafea, un baton de ciocolată și alune. Contraamiralul Munic își

înfundă buzunarele cu batoane de ciocolată, amiralul Intre se lăsă servit cu o cafea, Matei luă țigări, în sfîrșit experții Linod, Faki și Bind tăbărîră fără rușine asupra căruciorului, servindu-se cu de toate. Aceștia trei fuseseră invitați doar pentru partea introductivă a conferinței, urmînd să se retragă într-o clădire alăturată în clipa cînd se va trece la discutarea acțiunii propriu-zise, rămînînd la dispoziția Lüngerului, în cazul că ar fi fost nevoie de precizări suplimentare cu privire la conformația arhipelagului Binder.

Feldmareșalul Troll refuză și el cafeaua, sorbind în schimb dintr-o înghițitură un pahar mare cu apă minerală. Troll se așezase foarte aproape de măsuța instalată special pentru Lünger, între două din ramificațiile mesei principale. Servieta burduhănoasă a feldmareșalului se odihnea la picioarele sale. Absorbit, fostul comandant al Corpului 4 de Armată, a cărui rechemare de pe front era considerată de cei mai mulți drept o retrogradare netă, se apleca deseori, pentru a răscoli prin servieta plină de hîrtii.

Lüngerul încă nu apăruse, cu toate că trecuseră treizeci de minute peste ora fixată. Feldmareșalul Troll își stăpînea cu greu nervozitatea, asudînd abundent sub uniformă.

Minutele se scurgeau apăsătoare. În baracă pătrundeau foșnetele pădurii. Cele patru trunchiuri masive, împrejurul cărora fusese țesută fantezista construcție rotundă, păreau cuprinse de vasta și înceata legănare a codrului secular.

Lüngerul intră brusc, ca totdeauna, înaintînd cu pași mărunți și repezi spre măsuța ce-i fusese pregă-

tită. Toți săriră în picioare, ridicînd lateral mîna dreaptă ca o aripă.

Șeful statului se așează. Purta un costum civil, negru. Imediat după sosirea lui un ofițer superior intră și-i raportă ceva la ureche.

Troll urmărea înghețat fața Lungerului. Acesta se întoarse către el și ochii injectați și bulbucați părură să-l cîntărească atent.

— Ești chemat la telefon, Troll. Întoarce-te imediat!

Era o gravă abatere de la etichetă, dar pesemne motivul solicitării la telefon a feldmareșalului părea important. Înainte de a ieși, Troll se aplecă încă o dată pentru a răscoli ceva prin servietă, scoase un teanc de hîrtii și cu ele în mînă ieși grăbit. Lungerul își masa tîmplele, obosit și somnoros.

Ofițerul care-l chemase pe Troll îl urmă pe feldmareșal, pentru a-l conduce într-o vilă, la vreo treizeci de metri de baraca-circ. Excomandantul Corpului 4 intră în cabina izolată și schimbă cîteva cuvinte cu generalul Bille, alt retrogradat, adus de pe front pentru a i se încredința o misiune neglijabilă, jignitoare. Bille îl chemase la telefon din Capitală, conform înțelegerii.

Troll ieși din cabină și coborî la subsol (unde se urină, scuturat ca de friguri), își privi ceasul și se urcă pe veceu, ajungînd astfel la ferestruica de unde putea să vadă baraca-circ.

Trebuiau să se scurgă încă două minute pînă în clipa exploziei și feldmareșalul simți cum i se zvîrcolesc intestinele de emoție.

Probabil că în momentul acela Lungerul, enervat, privea spre ușă așteptîndu-i revenirea.

Troll își mîngîie gîtul umed, exasperat de trecerea îngrozitor de înceată a clipelor. Secundarul cronometrului atinse punctul fatidic și Troll înălțat pe vîrfuri se holba spre baracă... Dumnezeule, nu se întîmpla nimic ! Oare avea să eșueze încercarea pregătită cu atîta migală și risc ? Se defectase mecanismul din inima mașinii infernale, sau pur și simplu conținutul servietei fusese descoperit după plecarea sa și făcut inofensiv ? Sau armurierul care construise mecanismul declanșator al exploziei era un agent și-și bătuse joc încredințînd complotiștilor o capsulă ridicolă și inofensivă ?

Trecuse un minut și Troll disperat, nemaiștiind ce să facă, se dădu jos de pe veceu și-și scoase revolverul. Nu-i rămînea decît sinuciderea.

În momentul acela o bubuitură puternică cutremură pădurea Lucinend. Înălțîndu-se iarăși spre ferestruică, Troll mai apucă să vadă sfărîmăturile azvîrlite de explozie aterizînd, uluitor de încet, parcă într-un zbor planat. O trombă neagră de fum și praf se înălță pe locul unde fusese baraca-circ, angrenîndu-se într-o ciudată mișcare rotitoare, ca un vîrtej. Explozia fusese extraordinară, nimeni nu scăpase cu viață și Troll, fericit, se repezi sus la telefonul pe care-l lăsase deschis.

— Bille, mă auzi ? Lüngerul e mort, trăiască armata !

— E mort ? L-ai văzut cu ochii tăi mort ?

— E mort, dacă-ți spun !

— Verifică ! Verifică încă o dată dacă e mort. Auzi ? Verifică. Eu aștept, verifică, verifică încă o dată, răspunse implacabil generalul.

O agitație de necrezut cuprinse pădurea Lucinend. Agenții și paznicii risipiți de-a lungul celor șapte linii de forță ce apărau „Bîrlogul de Adio" își părăsiră posturile, alergînd ca nebunii să vadă ce se întîmplase.

În acele minute complotiștii, dacă ar fi avut printre ei măcar doi oameni cu sînge rece, ar fi putut să-și realizeze visul de a-l trimite cu un etaj mai sus pe marele Lünger.

După ce tromba de fum și praf se risipi, cei ce se adunaseră împrejurul ruinelor fumegînde ale barăcii-circ putură să-l vadă pe amiralul Krug ridicîndu-se într-un genunchi, apoi în picioare și încercînd să-și scuture uniforma boțită. Avea fața plină de sîngele, ce i se prelingea pe gît și piept, dar pipa care nu se stinsese în momentul dezastrului, regăsită, fumega pașnic în gura bătrînului soldat.

Toți ceilalți participanți la conferința „Cetaceul", de la Lünger pînă la expertul Linod, zăceau azvîrliți printre sfărîmături, ca niște zdrențe fără viață.

Feldmareșalul Troll, după reușita exploziei, părea că traversează o scurtă perioadă de întunecare a minții. Altfel nu se poate explica gestul său. El se repezi, îmbrîncindu-i pe toți, oprindu-se deasupra formei omenești care părea a fi Lüngerul, pe trei sferturi acoperit de niște draperii ce încă fumegau.

Ridicînd pumnii, Troll urlă ca un smintit:

— Uraaa! Tiranul e mort! Lüngerul e mort, trăiască armata, trăiască noul conducător al țării, mareșalul Lamarsend!

Ciudat e faptul că abia aceste cuvinte oribile de răzvrătire fățișă deșteptară mințile celor de față, care se repeziră la Lünger, neglijîndu-i total pe ceilalți sinistrați. Nimeni nu-l arestă pe Troll, se părea că vorbele lui nu fuseseră auzite și înțelese. Însuși feldmareșalul rămase uimit de ceea ce se întîmplă și de față cu toată lumea asistă tot mai dezorientat la operațiunea de readucere în simțiri a Lüngerului. Fiindcă atentatul nu izbutise. La o cercetare sumară se constată că marele om pare să fie nevătămat. Medicii îl treziră din leșin și constatară că Lüngerul își pierduse în dezastru doar un dinte, o dată cu darul vorbirii. Fixa cu ochi răi pe cei ce-l îngrijeau, examinîndu-și la răstimpuri mîna lovită și zgîriată, oblojită acum de cel mai bun chirurg al imperiului.

Trezindu-se din ciudata-i stare de prostație, Troll încercă să se salveze. Cum toată lumea alerga înnebunită, fără rost, el se strecură prin mijlocul gloatei încă dezorientate, cu arma pregătită, hotărît să răpună pe cel care i-ar sta în cale. Ajunse cu bine la mașina lui și-i porunci șoferului să gonească spre Capitală. Nimeni nu-l opri, cele șapte centuri de forță fiind aproape nepăzite în acele clipe.

Abia după trei-patru ore Capitala, străbătută de zvonuri contradictorii, află că Lüngerul e în viață și că va lua cuvîntul la radio. Ulterior Lüngerul era mai puțin indispus de atentat, cît de faptul că la Marele Cartier General a domnit dezordinea.

Feldmareșalul Troll, neoprit de nimeni, neurmărit, gonea spre Capitală, legănat încă de o vagă speranță...

Dar să revenim la victimele feldmareșalului, pe care explozia mașinii infernale îi lovise în chip dife-

rit, așa cum procedează și destinul, totdeauna părtinitor cu unii și răutăcios cu cei mai mulți.

E greu de stabilit prin ce miracol Lüngerul care se aflase foarte aproape, la vreo trei pași de mașina infernală, în momentul exploziei, scăpase aproape nevătămat, în timp ce alți participanți la conferință, risipiți pe la colțurile mesei de forma semnului înmulțirii, la mai mare distanță de fatidica servietă a lui Troll, plătiseră cu viața.

După ce Lüngerul, în afara oricărui pericol, fu instalat într-unul din dormitoarele subpămîntene secrete, cu serviciu de pază întărit împrejur și cu gardă permanentă de medici, după ce ordinea fu oarecum restabilită în preajma „Bîrlogului de Adio", o parte din personalul sanitar putu să-și ofere asistența celorlalte victime.

Amiralul Krug, indignat de întîrzierea cu care se venea în ajutorul sinistraților, îl repezi pe medicul care dori să-l examineze. Își tamponase singur obrazul scrijelit destul de adînc cu batista muiată în spirt. Mai șîngera încă, totuși declară că vrea să plece spre Capitală. Se și îndreptă spre mașină, cînd, brusc, un obstacol neprevăzut interveni.

Colonelul Brukes, șeful serviciului de pază și siguranță al M.C.G. din pădurea Lucinend, redevenind stăpîn pe situație, dăduse ordine strașnice : toate porțile celor șapte centuri fuseseră zăvorîte, nimeni nu avea voie să pătrundă către „Bîrlogul de Adio", sau să iasă din el, pînă la noi dispoziții.

Iritat, amiralul începu să facă zarvă, dar paznicii nu-l luară în seamă. În acest timp se stabiliseră efectele exploziei : muriseră contraamiralul Munic („Bătrînul cretin s-a dus să comande flotele iadului", gîndi

Krug), experții Bind și Linod. Matel scăpase cu niște banale vînătăi, amiralul Intre, căpitanul Side și expertul Faki căpătaseră răni ușoare sau simple zgîrieturi. Pe cît de spectaculoasă fusese explozia, pe atît de slabă recolta.

Între timp, din Capitală fuseseră convocați cei mai de seamă psihiatri și neuropatologi. Lüngerul, străin și feroce, cu ochii răi și strălucind de febră, continua să rămînă mut. Ori, era absolut necesar să ia cuvîntul la radio, spre a-și asigura națiunea că e viu și nevătămat, că jalnica și mîrșava clică a trădătorilor își va primi pedeapsa meritată.

Pe înserate Matel gonea înapoi spre Capitală, avînd o misiune destul de gingașă : nu era vorba de urmărirea și arestarea lui Troll și a complicilor săi, acțiune ce avea să fie realizată în aceeași noapte, ci de a găsi un înlocuitor al Lüngerului, pentru radio...

Ușorul pansament ce îi fusese aplicat la umăr nu-i stînjenea mișcările. Matel scăpase fără răni serioase și zicîndu-și că va sărbători evenimentul la „Azilul Sfioaselor", bordel de lux aflat sub oblăduirea Pestagoului, rumega deocamdată strania purtare a Lüngerului, căutînd să-i descopere substratul.

Refuzînd sau nereușind să scoată măcar un sunet, șeful statului scrisese pe o hîrtie : „Aduceți-mi o vioară !"

După ce dorința îi fusese îndeplinită (din fericire unul din bucătari poseda instrumentul), Lüngerul îi pofti pe toți să iasă și, după ce se dădu jos din pat, organiză în fața oglinzilor un ciudat concert cu un singur interpret. Auditorii, ciulindu-și urechile prin încăperile vecine, nu auziră mare lucru și nici unul

n-ar fi putut să spună dacă șeful statului a atacat partituri clasice sau moderne...

Matel părăsi „Bîrlogul de Adio" lăsîndu-i pe medici încă nedumeriți, convins că purtarea Lungerului nu e decît o toană de om mare.

Ajungînd la sediul Cartierului său General de pe Bulevardul Învingătorului, Matel dădu ordin să fie adus imediat actorul Neb Ramgall, care putea să imite orice glas de om sau de fiară. În urmă cu vreo trei ani, cînd Lungerul zăcea atins de o meningită ce părea fără scăpare (posturile străine chiar anunțaseră trecerea sa cu un etaj mai sus), Neb Ramgall îi ținuse cu succes locul, torăind una din cele mai strălucite alocuțiuni.

Din nefericire, în seara aceea Ramgall nu avea spectacol și nu fu găsit nici la teatru, nici acasă. Matel porunci să fie cercetate circiumile și bordelurile și bătrînul actor fu descoperit în cele din urmă în brațele unei tîrfe, în ultimul hal de beție. I se făcură urgent injecții pentru a-l trezi și Matel în persoană îl însoți la postul de radioemisie. În mașină Neb adormi de două ori și în general totul fu o corvoadă neplăcută, dar în cele din urmă națiunea fu de bine, de rău convinsă că Lungerul trăiește și veghează.

A doua zi, întorcîndu-se la hotelul „L" („L" de la Lünger...), unde i se rezervase cel mai luxos apartament, amiralul Krug își făcu o injecție cu somnifer puternic.

Înainte de a adormi își spuse că de vreme ce e în viață și conferința „Cetaceul" n-a avut loc și probabil va fi contramandată, e mai prudent să distrugă compromițătorul testament pe care-l făcuse cu două nopți în urmă. Îl căută peste tot, dar nu-l mai găsi. Prin ur-

mare îl vizitase poliția secretă și-l dibuise. Deci din clipă în clipă urmează să fie ridicat...

Ei și ce, cînd vor veni să-l ia, îl vor găsi dormind... Și se dezbrăcă liniștit, simțind cu mare plăcere cum își face narcoticul efectul...

Ce mai circ fusese la Marele Cartier General din pădurea Lucinend! Măscăriciul. Măscăriciul cu vioara. Ha! Prin urmare s-a terminat. Acum s-a terminat într-adevăr. În testament lucrurile sînt spuse pe nume, nu pe ocolite. Cum îl vor lichida? Nu frica... nu... Jocul acesta blestemat... Trebuia să-l părăsească la timp...

Ha! Ceruse vioara și voia să fie singur. O insulă pierdută și un nou Robinson... Așa ar fi trebuit... Îl vor otrăvi, sau îl vor împușca? ...Vioara... Slugile... Și peste toate, moartea. Ha! Ar fi trebuit să-și viziteze verișoarele... Nu le-a mai văzut de ani... Lua le-ar dracu', cotoroanțe... Destule foloase scot ele... Și peste toate... Cine? Ce? Peste toate, deasupra tuturor, pe toate catargele, pe toate fețele, în toți ochii — moartea!

CAPITOLUL 9: „BALADA PENTRU DOI AMIRALI"

„Uite, îmi dau seama că acesta e un vis năprasnic, gîndi amiralul Krug, singur și mic în patul croit pe măsura unor uriași. Știu că e vis, își continuă amiralul, ordonat, ca întotdeauna, gîndurile, încerc să mă conving că e vis, trebuie să mă conving că e vis, și

atunci va fi într-adevăr vis, cu toate că pînă acum, în somn, mă visam teafăr, cu ambele mîini întregi... vreau să spun că visele mele de pînă acum au fost în general fericite, de vreme ce mă vedeam în ele tînăr și întreg, iar acesta e un vis nenorocit, datorită, poate, indigestiei, sau datorită celor întîmplate la „Birlogul de Adio", din pădurea Lucinend... Va trebui să verific totul și, în primul rînd, să mă conving că atentatul împotriva Lungerului nu face parte din vis, dar acum alt gînd mă frămîntă : în imensa iluzie care este viața, totul depinde de convingere, totul este posibil : poți să te autoconvingi de orice, dacă ai un spirit ferm, poți transforma realul în ireal, și irealul în real..."

— Cine sînteți, cum ați ajuns și ce căutați aici ? grăi simpaticul personaj ce i se arătă amiralului Krug în vis.

Acesta era un tînăr domn, foarte elegant, deosebit de manierat, cu vocea plăcută și cu o expresie de nesfîrșită bunăvoință pe fața prelungă, musculoasă și în ochii cenușii, limpezi.

Amiralul nu-l cunoscuse și nu-l văzuse niciodată pe acest tînăr simpatic, nici în visele sale și nici în realitate, era o plăsmuire cu totul nouă, își zise, făcînd în continuare eforturi deosebite spre a se convinge că visează.

Ar fi fost o nebunie crudă și fără sens să creadă în realitatea acelei scene, și anume că el, unul din ultimii mari conducători și strategi ai flotei imperiului, poate fi apostrofat în propriul său apartament !

Pe acest simplu temei, simplu dar solid și definitiv, amiralul Krug etichetase drept vis ceea ce vedea și simțea acum și, scrutîndu-și cu profunzimea

sa de totdeauna adîncurile subconștientului, încercă să explice... să explice ce ?

— Mă tem că situațiunea dumneavoastră este suficient de dificilă... de neplăcută, continuă cu inefabila-i bunăvoință prezentabilul domn, aprinzîndu-și cu gesturi mici ce trădau un anume rafinament o țigaretă „Mercur", cu surîsul lui de o ironică și stăpînită candoare. Ați fost surprins dormind în apartamentul amiralului Krug ! Dacă era vorba de apartamentul altuia... al unui anonim, al unui om mai puțin important, firește n-am da importanță cazului, am pune faptul pe seama zăpăcelii, așezîndu-l între încurcăturile banale cotidiene...

Amiralul asculta cu sinceră curiozitate discursul insului din fața sa (a insului din vis), mirîndu-se doar de realitatea *imediată* și densă a situației. Era un vis din cale-afară de hazliu — ciudată luptă se dădea în cutia craniană a amiralului, evident dacă acesta e locul de ciocnire al ideilor și nu măduva spinării, cum pretindea un anatomist al secolului șaptesprezece. minte luminată, de altfel, și ale cărui ipoteze, cine știe, poate că nu erau lipsite de o bază reală. Deși aproape convins că *visul* nu e vis, amiralul continua *să joace rolul* omului care se consideră încă adormit și vede în somn ceea ce de fapt vede în realitate ; era deci un vis hilariant, aproape ca o anecdotă cu evrei și povestită de un evreu, și doar faptul că nu mai rîsese în hohote, nu mai rîsese cu adevărat de mulți ani, și probabil mușchii săi faciali uitaseră acest exercițiu, îl împiedica pe Krug, severul ofițer și comandant (dar vai, în pijama !), să izbucnească într-un rîs torențial, ce ar fi avut rezultat sau trezirea sa, ori, eventual, intimidarea elegantului im-

postor și excroc ce-și fuma țigareta în fața amiralului care nu suporta *decît* pipă !

— Mă tem, și faptul îmi provoacă un anumit regret, continua volubilul personaj, fiindcă nu-mi sînteți antipatic, ba chiar vă admir, ca pe toți oamenii îndrăzneți, mă tem că nu veți ieși prea ușor din această încurcătură. E greu să scapi *neamendat,* cînd intri nepoftit în apartamentul unui om precum amiralul Krug...

Abia acum, cu întîrziere, cu o inexplicabil de mare întîrziere, amiralul văzu, cu un fior neplăcut, *dincolo* de zîmbetul oarecum compus al omului din fața sa, dincolo de chipul său proaspăt și totuși ușor chinuit, și anume, văzu *ochii.*

De un cenușiu aparte, ochii personajului nu glumeau. Mai mult, privirea puternică, grea părea încărcată de o forță hipnotică, ce-l descumpăni pe Krug. Abia putu să bolborosească, mult mai puțin ferm decît ar fi vrut :

— Ce caraghioslîcuri ați pus la cale ? Eu sînt amiralul Krug !

Și în momentul acela se lovi cu palma peste frunte. Înțelegea ! Era o înscenare, o înscenare tipică pentru lacheii Lüngerului. Testamentul fusese descoperit și citit și acum urmează să fie asasinat, înlăturat, împărtășind soarta camaradului său de arme și a bunului prieten, amiralul Lind, care dispăruse și el în chip misterios în urmă cu vreun an.

— Oh, nu glumiți, vorbi omul de lîngă pat, agitînd prin văzduh țigareta „Mercur", și Krug reținu iarăși expresia profundă a ochilor, amiralul e în camera alăturată și s-ar supăra auzindu-vă... Domnule amiral ! Dacă sînteți bun...

Stupefiat, Krug auzi pași și în clipa următoare în dormitor se ivi *el* însuși, într-un al doilea exemplar !

Falsul amiral Krug, copia-i leită, purta vechea sa uniformă de campanie, cu mîneca dreaptă goală, eroic sumeasă și întoarsă în sus, prinsă în acul de aur cu diamant pe care îl primise cadou din partea căpitanilor flotei a cincea, după ce își pierduse brațul. Într-adevăr amiralul refuzase, dintr-o toană ciudată, și poate din mîndrie, să poarte proteza ce ar fi ascuns, de bine de rău, lipsa brațului drept.

— Domnule amiral, vorbi respectuos omul cu ochi cenușii, adresîndui-se noului venit, care este decizia dumneavoastră cu privire la omul acesta ?

— Opriți-vă, nu luați nici o decizie, vorbi adevăratul Krug, brusc enervat, permiteți-mi întîi să mă îmbrac !

Și, jalnic în pijamaua largă pe trupul costeliv de bătrîn, se repezi spre perdeaua în dosul căreia atîrnau încă două uniforme ale sale.

— Ce faci, domnule ? Ce vrei să faci acolo ? întrebă cam răstit, lăsînd la o parte politețea de pînă acum, omul cu țigareta „Mercur".

— Pe naiba, mă îmbrac ! Nu pot discuta în halul acesta cu... niște asasini !

— Îmbracă-te, domnule ! Dar pune pe dumneata hainele cu care ai venit aici, și nu uniforma amiralului Krug ! Sau vrei să ne convingi că ești un nebun, un psihopat, urmărit de mania grandorii ?

Amiralul Krug întoarse către el o față desfigurată :

— Hainele cu care am venit aici ?

— Da ! Cele de colo !

O clipă amiralul se îndoi de realitate și se îndoi dacă el este într-adevăr Krug : pe un fotoliu zăcea,

aruncat neglijent, un costum civil, gri, nu prea aspectuos.

Degajat, fumîndu-şi ţigara, omul cu ochi cenuşii îi întinse cămaşa şi dintr-o mişcare amiralul, adevăratul amiral, rămase dezgolit pînă la brîu. O clipă lumina căzu neînduplecată pe bustul său meschin — ce jalnică înfăţişare pot avea oamenii mari! — iar sărmanul ciot al braţului drept se zbătu ridicol ca într-un gol de aer, în vreme ce celălalt îl ajuta să se îmbrace...

Gătit în haine civile, în costumul acela de duzină, Krug nu rezistă şi se privi în oglindă. Mîneca dreaptă, mototolită, era vîrîtă în buzunarul hainei, iar cînd voi s-o scoată de acolo, văzu că e cusută, ceea ce i se păru de-a dreptul hidos, dar ce importanţă avea? Falsul amiral — sau poate că adevăratul („Poate că sînt într-adevăr nebun", gîndi Krug privindu-se în oglindă) — rămase tot timpul la o parte, rezervat, tăcut. Un mic pansament îi adumbrea obrazul şi O.C.O.C. (omul cu ochi cenuşii) se simţi dator să explice:

— Domnul amiral Krug a fost rănit cu ocazia mîrşavului atentat... Din fericire, nu grav.

— Eu sînt amiralul Krug, şi eu am fost rănit, zise sărmanul om în civil, atingînd cu vîrful degetelor zgîrieturile adînci care-i traversau figura.

— Aţi procedat cu o abilitate de invidiat, făcu O.C.O.C. În încercarea de a lua locul amiralului, i-aţi imitat pînă şi rănile. Am observat din prima clipă şi, credeţi-mă, apreciez iscusinţa de care aţi dat dovadă...

— Terminã, domnule! Cine eşti, la urma-urmelor?

— Biroul Central al Siguranței Statului, zise omul cu ochi cenușii, desfăcînd ușor reverul hainei, spre a lăsa să se vadă o clipă o mică insignă galbenă.

— Am bănuit eu ! Prin urmare Lüngerul a dat ordin să fiu înlăturat !... Dar cum ? ! O marionetă — gest spre falsul Krug — îmi va lua locul la comanda flotei ? Nu e prea complicat ? Procedeele voastre erau mai simple... Bietul Sing...

Omul cu ochi cenușii începu să rîdă. Surprins, amiralul Krug duse mîna stîngă la buzunarul pantaloni'or unde găsi una din batistele sale, cu monograma tăiată însă.

— Nu venim din partea Lüngerului, domnule amiral Krug !

Surprins că individul i se adresează cu „domnule amiral", Krug își suflă nasul, care sună ca o trîmbiță spartă.

— Prin urmare, recunoști că eu sînt amiralul și nu... celălalt. Ce înseamnă mascarada aceasta ? Poate veniți din partea poliției secrete, fără știrea Lüngerului ? Mi-ați citit testamentul, și... ?

— Nu venim din partea poliției secrete ! Dar testamentul dumneavoastră se află într-adevăr la noi !

— Ah, un șantaj ! N-o să vă meargă, puțin îmi pasă...

— Nu e nici un șantaj... Ați avut noroc ! Camera a fost percheziționată, în absența dumneavoastră, și vă dați seama ce se întîmpla dacă poliția secretă punea mîna pe acel testament imprudent ?

Amiralul încercă să-și dreagă mîndria grav rănită :

— Cine sînteți. domnilor ? Ce doriți ?

— Nu vă enervați, domnule amiral.

— Nu mai fuma *țigări,* domnule !

O.C.O.C. indică buzunarul hainei *civile* ce atîrna pe umerii slabi ai amiralului :

— Veți găsi acolo pipa. Aprindeți-o. Pentru ca să vă liniștiți.

— Sînt foarte liniștit, *amice*.

— Mă prea onorați ! Nu merit acest titlu.

— Termină ! Ce dorești, cine ești ?

Amiralul i se adresă omului cu ochi cenușii, întrucît falsul Krug, mereu tăcut, rămăsese în umbră, urmărind cu atenție discuția.

— Sînt, să zicem, un diversionist, zise O.C.O.C.

— Un *ce ?*

— Diversionist, agent secret, spion, cum doriți !

— Dumneata spion ? Fața lui Krug arătă atîta neîncredere și un anumit dispreț, că O.C.O.C. surîse. N-am crezut niciodată că există spioni *într-adevăr*, mirii amiralul, căutîndu-și pipa pe care o găsi, așa cum fusese prevenit, în buzunarul de la piept. Operațiunea umplerii, a îndesării tutunului și a aprinderii o efectuă miraculos de iute cu singura-i mînă.

— Te previn, continuă amiralul, degajat, fericit de pipa care-i fumega în mînă, te previn, și chiar îmi pare rău (mai ales că nici dumneata nu-mi ești antipatic, ți-am apreciat manierele ; nu știu de ce am impresia că agenții secreți — dacă or fi existînd cu adevărat — trebuie să tragă neîncetat cu pistolul și să aibă niște mutre de oligofreni), te previn că, din păcate, misiunea aceasta a dumitale — probabil de a mă răpi, nu ? — a dat greș și e ultima. Ultima, auzi ? Trist, dar așa e... Pesemne ești un spion neîndemînatic, începător...

— Un idiot de spion, cum ar zice bătrînul scarabeu, mormăi O.C.O.C.

— Poftim ?

— Nimic, continuați, stimate domnule amiral !

— N-ai experiență, domnule spion — iartă-mă nu-ți cunosc numele !

— Să zicem că numele meu e A-2, zimbi O.C.O.C.

— Absurd, domnule A-2. Nu te cred, fiindcă spionii, dacă există, se ascund în spatele ixurilor și igrecilor : X... X-08, sau Y-18... Din păcate pentru dumneata — și crede-mă, regret — vei avea o surpriză dintre cele mai neplăcute...

— Nu vă sfiiți, domnule amiral.

— Apreciez mult politețea dumitale. Spionii pe care i-am văzut în filme erau niște brute... Surpriza neplăcută pentru dumneata e că în dosul noptierei, uite aici, se află instalat un microfon, în stare de funcționare perfectă. Discuția noastră, atît de instructivă, de altfel, a fost ascultată... Nu veți mai ieși de aici liberi. Haide, domnule, se răsti Krug către falsul amiral, înapoiază-mi uniforma și primește înapoi zdrențele, nu vreau să fiu văzut așa cînd vor veni să vă ridice...

Omul cu ochi cenușii veni în fața lui :

— O clipă, domnule amiral... Testamentul ?...

— Testamentul, da !

— E la mine. V-am prevenit doar ! Va cădea în mîinile poliției secrete.

Amiralul, ca lovit, căzu pe scaun, și-și apăsă genunchii cu palmele lui uscate.

— Așa e ! Ei, și la urma-urmei...

— Aș putea să vă propun un tîrg : salvați-ne, ca să vă salvăm, dar...

— Mă tem că fierbem în aceeași oală...

Krug rise, de loc înfricoșat, privindu-l cu o anumită simpatie pe O.C.O.C.

— Mă mir că n-au năvălit încă peste noi... oamenii lui Matel... sau ai colonelului Hars...

— Nici nu vor năvăli, domnule amiral... Sînt un spion începător, să zicem, și fără experiență, cum ați zis, dar tot n-am uitat să tai firele microfonului! Priviți! Și O.C.O.C. dădu noptiera la o parte. Krug se aplecă și atinse cu vîrful degetului instalația abil mascată în perete. Cele două fire smulse atîrnau în afară.

— Bine... să tăcem puțin, propuse amiralul, și pipa deodată tremură în mîna lui.

CAPITOLUL 10: MOARTEA UNUI AMIRAL

— E atît de trist cînd visurile ți se realizează prea tîrziu, binevoi să remarce după un timp amiralul Krug. În copilărie și, dacă nu mă înșel chiar și în anii de liceu, mă pasiona ideea să devin agent secret, sau spion, un veritabil spion, care să hotărască din umbră destinele celor mari, prin uriașe rețele invizibile... Dar, mă întreb, care băiat n-a visat așa ceva? Am învățat, în acest scop, limbi străine, am făcut exerciții chinuitoare pentru dezvoltarea memoriei și a spiritului de observație, am studiat matematica, fizica și chiar botanica, un agent secret trebuie să cunoască, nu-i așa, denumirea tuturor plantelor. Dar eram mic de statură, firav și bolnăvicios și-n închipuirea mea spionii trebuiau să fie niște coloși...

Amiralul îl examină atent pe O.C.O.C.

— Dumneata, domnule A-2, ai o sănătate de fier și ești foarte puternic ! Hm ! Prin urmare a trebuit să renunț la minunatele aventuri de care se bucură diversioniștii și conspiratorii, pentru a le trăi acum, la bătrînețe... Iată-l în mîinile voastre pe amiralul Krug, dezarmat, neputincios și... ridicol ! Ridicol, nu ? Ar trebui să am energia de a întreprinde ceva, nu ? Amiralul Krug, în plină Capitală, încolțit de doi agenți ? !... Neverosimil ! Ce păzește poliția secretă, B.B.-ul, Z.Z.-ul, Biroul Central al Siguranței Statului... Ah, uitasem, pretindeai că ești de la Biroul Central. Presupun că ai și documentele necesare... Ce păzesc toți ? Ar trebui să mă reped la telefon — probabil m-ați împușca — sau să expediez un semnal, prin care să-mi înștiințez aghiotantul, sau să-i dau cumva de veste hotelierului — totdeauna există cîte o astfel de chichiță, o posibilitate de scăpare, dar mintea mea refuză să lucreze, și ce e mai grav e că parcă nici n-aș dori să ies din această încurcătură... Testamentul meu se află la voi... Totuși e un fel de șantaj... În sfîrșit, ce doriți de la mine, domnilor ? Mă simt prost în aceste haine civile... Port uniforma de atîția ani... parcă aș fi altul, parcă într-adevăr dumneata ai fi amiralul Krug și nu eu. Ar trebui să spui o vorbă, sînt curios dacă și vocea dumitale seamănă cu a mea...

— Seamănă... O fac eu să semene, domnule amiral, zise falsul Krug.

— Seamănă și nu prea... Totuși seamănă... Hm ! Situația mea nu e plăcută, dar nici pe voi nu vă invidiez. În fine ! Încă o dată, ce doriți, domnilor ?

— Vom ieși toți trei de aici, zise Blondul. Împreună.

— Împreună ? Ești nebun ?

— „Doar dinspre nord-vest..." Nimeni nu-l va recunoaște pe amiralul Krug în civil... și cu machiajul pe care-l vom aplica...

— Vrei să mă machiezi ? Asta e culmea obrăzniciei !

— Domnule amiral ! În rapoartele serviciului vostru figurez drept „neîntrecut în arta deghizării" și nu e o exagerare. Uneori mă întreb dacă n-aș putea deghiza chiar și un cîine în om. Cîndva am să încerc.

— Dar nu despre asta e vorba ! Nu te temi că, odată ieșiți de aici, am să vă dau în vileag ?

— Am testamentul dumneavoastră în care îl ironizați fără rezerve pe Lünger. E un păcat capital. Sînt convins că preferați societatea noastră decît a blînzilor băieți de la poliția secretă, a lui Hars sau a lui Ball...

— Dacă nu exista testamentul, cum te-ai fi descurcat, domnule A-2 ?

— Aș fi găsit neapărat o soluție, domnule amiral !

— Oho ! Ești un fel de superspion ? !

— Cam așa ceva. Aș putea numi un singur om care să mă întreacă în viclenie, un compatriot al dumneavoastră, care din fericire îmi e prieten. Bătrînul crab !... Așa îi spun eu. Dar el are o mie de ani. Cînd voi atinge vîrsta sa îl voi depăși, fără îndoială.

— Speri să mori de bătrînețe ?

— Nu, fiindcă eu nu îmbătrînesc niciodată !

— O, asta e cu totul altceva... dar dacă, în pofida testamentului, ieșind de aici împreună cu voi aș striga după ajutor ?

— Nimeni nu v-ar lua în seamă... Aș fi silit să vă arestez pentru insulte adresate amiralului Krug, sau poate v-aș împușca pentru atentat la viața amiralului. Secundele sînt lungi. În fiecare secundă se pot găsi cîte trei soluții... Nu vă întrebați, domnule amiral, cum am pătruns aici, în acest apartament supravegheat ? Nu e aceasta o dovadă că pot orice ?

— N-am să ies împreună cu voi. Nu voi accepta rolul pe care mi-l dictezi, domnule A-2. Ce vei face ? Mă vei ucide ?

— Gîndiți-vă, zise moale O.C.O.C., operațiunea „Cetaceul" odată eșuată, Lüngerul s-ar afla în fața unui război pierdut...

— Dumneata ai pretenția că poți decide din umbră soarta războiului ?

— Pentru asta mă aflu aici.

— Îl detest pe Lünger, dar nu sînt un trădător, domnule A-2 !

— Asta e deci bariera de netrecut ! Onoarea militară...

— Da, onoarea militară ! Nu poți trăi o viață întreagă nepătat, pentru a o încheia dezertînd, ca ultimul trepăduș... Dezertînd la inamic ! Asta vrei să-mi propui *mie*, amiralului Krug ! Să dezertez !

— Eu nu v-am propus dezertarea. Eu vă iau prizonier, e o formă a luptei...

— Lupta se dă pe front, față-n față, ochi contra ochi, sau pe ocean, prova contra prova, tun contra tun ! Aceasta e lupta cinstită... Spionii n-au hotărît niciodată războaiele, n-au ajutat cu nimic nimănui.

Ei au produs doar încurcături... Nu mă poți lua prizonier decît mort.

— Mi-ar fi suficient cuvîntul dumneavoastră de onoare.

— Nu-l vei avea. Nu-mi dau cuvîntul de onoare unui spion. Eu sînt soldat.

— Dacă-mi dați cuvîntul de onoare, și veți rămîne acasă, sub nume schimbat...

— Și-n acest timp falsul amiral Krug — adică el — va trece la comanda flotei, acoperind de rușine pentru vecie numele meu și al părinților mei! E josnic ceea ce-mi propiu, domnule A-2. Nici marea satisfacție de a-i juca Lungerului o festă atît de frumoasă nu m-ar putea hotări să accept, nici frica de a ajunge, datorită testamentului, la discreția poliției secrete... Ce știi despre operațiunea „Cetaceul", domnule A-2?

— Totul, pînă în cele mai mici amănunte.

— Te felicit. Nici chiar eu nu știu totul, eu care am dat ideea... eu care trebuie s-o duc la îndeplinire. Oricît ai fi de șmecher, domnule A-2, planul dumitale mi se pare fantezist... Peste un ceas trebuie să vină aghiotantul meu. Mai tîrziu mă va căuta contraamiralul Merstin... La amiază am o întrevedere la Marele Stat Major... Cum vă veți descurca? Doar nu veți întîlni în cale numai idioți! Dar ce? Nu veți trece nici măcar de șoferul meu, care-și va da seama că...

— Șoferului îi vom da un concediu...

— Dar pilotul avionului, care mă așteaptă pentru a mă duce înapoi în arhipelagul Binder? E un vechi prieten, un maior, un as...

— Îl voi dezarma și voi conduce eu avionul, în caz că...

— Ah, știi să conduci și avioane ?

— Face parte din pregătirea unui spion, zîmbi Blondul.

— Prin urmare piedica principală sînt eu ?

— Nu... mîndria absurdă... onoarea militară...

— Dacă m-ai ucide, cum te-ai descotorosi de cadavrul meu, care dacă va fi găsit aici...

— Nu vă voi ucide, domnule amiral.

— Ba, la nevoie mă vei ucide fără să eziți. La început nu prea te-am luat în serios, dar cînd ți-am privit mai atent ochii...

Cu un gest rapid, amiralul trase un sertar și în clipa următoare mușcă mica fiolă, care i se sparse între dinți cu un zgomot moale, nefiresc. Otrava avu un efect ciudat, azvîrlind cumva de pereți trupul deja aproape mort al amiralului. El căzu, devenind foarte greu, și Blondul renunță să-l mai ridice. Amiralul Krug își trăia ultimele secunde. Cu toată durerea ce-i răscolea viscerele, cu tot frigul ce-i cutremura membrele, izbuti să vorbească :

— Asta n-ai prevăzut-o domnule A-2 ?!

— Am prevăzut-o domnule amiral. Altfel aș fi sustras fiola din sertar.

— Atunci... ai sperat-o ?

— Mă tem că era singurul mijloc de a împăca onoarea militară cu cinstea de om...

— Salvează-mi onoarea...

— Vă promit.

— E ciudat... să rogi un spion să-ți salveze onoarea !...

— S-au văzut lucruri și mai ciudate.
— Ce vei face cu cadavrul meu ?
— Fiți liniștit.
— Dar lumea trebuie să afle că n-am trădat... să afle !...
— O să afle, domnule amiral.
— Întoarcerea... Ferigile... La păscut.
— Poftim ?
— E numai cerneala... Ridicați motoarele !...
— Bineînțeles.
— Oh ! Oooh !... Nu motoarele, *pînzele !* Flota cu pînze... Înceţoşarea spionilor, a superspionilor, brrr... brrr... brrr ! Ridicați ! Brrr !... Dumnezeule, iartă, fii milo... fii milostiv cu mine, păcătosul, amiralul Krug... Pînzeleeee !... Fără compas...

CAPITOLUL 11: CONCERT PENTRU VIOLONCEL

„Am refăcut contactul la microfon ! Vor crede că abia acum te-ai trezit. Intrăm în schema stabilită. Fii atent, voalează-ți glasul !", scrise Blondul pe o foaie de hîrtie, și adăugă cu voce tare :
— Sper că v-ați odihnit cumsecade, domnule amiral !
— Am dormit excelent, dragă Niebel, răspunse inginerul Sible. Mă bucur foarte mult că te văd. Cum o mai duc ai tăi ?
— Mulțumesc, bine. Ce fericire că atentatul n-a izbutit, că ticăloșii n-au reușit să-l răpună pe Lunger. Sper că rănile dumneavoastră nu sînt serioase...

— Simple zgîrieturi... Din nefericire în momentul exploziei mi-am pierdut proteza și iată-mă cam șchiop... E un adevărat chin să vorbești cu trei dinți lipsă... Am devenit brusc un bătrîn fonfăit... Noroc că am pe navă un dentist priceput...

Blondul formă un număr de telefon :

— Alo, Mark, tu ești ?... Da, da, ai ghicit... mă aflu la amiralul Krug... Cum ?... Îți transmite salutări... (către falsul amiral) : Mark vă mulțumește, domnule amiral !... Ce făceai ? Cîntai la violoncel ?... Nu, amiralul e puțin indispus... Da !... Ușor rănit... Da, după evenimentele... Totdeauna am spus că ți-ai greșit cariera... Ți-ai dat seama cam tîrziu ! Consideri că ești încă tînăr ?... Bravo ! Cum, violoncelul tău vorbește singur ?... Sper că e o... metaforă !... N-aș vrea să mă găsesc singur într-o casă cu un violoncel care vorbește... (către amiral). Mark mă întreabă dacă n-ați dori să-l ascultați cîntînd.

— Mi-ar face mare plăcere !...

— Auzi, Mark, domnul amiral spune că i-ar face mare plăcere !... Vii chiar acum ?... Te așteptăm !...

Peste cîteva minute în apartamentul amiralului se înființâ directorul hotelului, masiv, cu chelie impunătoare, voce profundă. Ochii mici, pe fața albă, îngrijită, scrutau permanent cu o vioiciune de guzgan. Directorul hotelului „L" (ca toți directorii de hoteluri, de altfel) era informator al poliției.

Amiralul Krug îl primi așezat comod într-un fotoliu adînc. Omul se înclină adînc și anunță că un domn cu contrabas cere să fie primit de amiral.

— Cu violoncel, îl corectă Blondul.

Directorul acceptă precizarea cu o ușoară înclinare a frunții imense.

Amiralul abia mormăi :

— Lasă-l să intre, îl aștept.

Molatic și respectuos, directorul se interesă dacă domnul amiral nu dorește să-i fie servit micul dejun.

— De la o anumită vîrstă, pofta de mîncare te părăsește, dragă Bob...

Hotelierul rînji cu gura pînă la urechi :

— Numele meu este Obletta, domnule amiral...

— ...dragă Obletta... Ce spuneam ? Ah, da, pofta de mîncare... Vine o vreme cînd omul nu se mai hrănește de loc... sau aproape de loc. (Către Blond) : Îți jur, dragă Niebel, că nu-mi amintesc cînd am mîncat ultima dată. Ieri ? Alaltăieri ? (Din nou către hotelier) : Un semn că triumfă spiritul, da, da, dragă Bob...

— Obletta, dacă nu vă supărați.

— Cred că oamenii viitorului vor renunța la această ocupație plicticoasă...

Pe fața directorului, a cărui masivitate nu putea fi pusă în nici un caz pe seama lipsei de apetit, flutură o politicoasă expresie de dezaprobare ; omul nu zise nimic, încîntat pesemne de onoarea conversației cu amiralul, care adăugă :

— Nu mi-e foame, dragă Bob, și nici n-aș putea mînca, fiindcă iată-mă șturb... În evenimentele tragice, în care am avut fericirea de a fi alături de Lünger, mi-am pierdut proteza... Abia pot vorbi.

— Să vă trimit un dentist, domnule amiral ?

— O, nu ! Îmi voi aranja dantura pe vas, unde mă întorc curînd de tot... Lumea e plină de mistere... Cum îți explici aurorele boreale, dragă Bob ?

Obletta căscă ochii. Mulțumit de evoluția lui Sible. Blondul se întoarse spre fereastră cu o expresie visătoare.

— Imi permit să observ, zise directorul, că domnul cu contrabasul așteaptă.

— Cu violoncelul, îl corectă Blondul.

Un minut mai tîrziu, Bătrînul Detectiv, impecabil în redingota sa neagră, intră tîrînd după sine imensa cutie a instrumentului.

— Vă doresc o zi bună și vă salut cu plecăciune, domnule amiral, și-mi exprim gratitudinea față de Dumnezeu, prin grija căruia ați scăpat cu bine din povestea aceea, făcu B.D., căutînd din ochi locul unde se afla ascuns microfonul. Blondul arătă spre noptieră și bătrînul se opri în dreptul ei.

— Mă bucur că te văd, Mark, trăncăni falsul amiral. Să-i mulțumim Celui de Sus că l-a ocrotit pe Lünger în timpul cumplitelor încercări. Ce ne-am fi făcut fără el ?

— Ce doriți să vă cînt, domnule amiral ? întrebă B.D., strîmbîndu-se. Pesemne considera că tonul folosit de Sible e cam fals. Ceva clasic, ceva romantic ?

— Dragul meu Mark, orice. Muzica e veritabila mea hrană, așa cum i-am spus-o și lui Bob.

Schimonosindu-se, de parcă un strănut i-ar fi gîdilat fundul nasului, B.D. deschise imensa cutie neagră în care se afla doar un mic patefon, pe care-l instală chiar pe noptieră, lîngă microfon. Puse o placă și melodia răsună tristă.

B.D. scoase de la piept un petic de hîrtie, pregătit dinainte, pe care scria „Idiotule !" și i-l arătă Blondului.

„Ce gafă am mai făcut ?“ scrise Blondul pe altă hîrtie.

„De ce ţi-ai pus costumul ăsta care bate la ochi ?“ scrise B.D.

„Bate la ochi pe dracu' !“

B.D. îi vîrî iar sub ochi fiţuica cu „Idiotule !“

„De ce ?“

„Amiralul Krug are un mic semn particular, aici !“ şi-i arătă pometul obrazului stîng.

„Aşa e. Am să i-l fac.“

„Unde e cadavrul ?“

„În salon.“

Puţin mai tîrziu, B.D. părăsi apartamentul, făcînd mari eforturi pentru a nu trăda greutatea de data aceasta reală a „violoncelului“. În timp ce-l înghesuia în cutie pe bietul Krug, Blondul ţinu în şoaptă următorul discurs funebru :

— Bătrîne amiral ! Ai fost un om curajos. şi-ţi mulţumesc ! Dacă viaţa e, cum spun profeţii, o sărmană deşertăciune, o lungă, nemeritat de lungă aşteptare a morţii, atunci tu poţi fi fericit acolo, pe celălalt tărîm, unde te afli. Celălalt tărîm !... Dar eu sînt convins că iubeai viaţa şi aveai altă părere decît cea a filozofilor şi profeţilor.

— Nu mai prohodi atîta ! şopti B.D.

— Taci, bătrîne crab ! Lasă-mă să termin ! Bătrîne amiral, nici nu e atît de rău că ai drept coşciug cutia unui atît de suav instrument muzical, iar precuvîntarea de adio să ţi-o ţină A-2, cu toate că tu îi dispreţuiai pe spioni.

— Idiot sentimental ! croncăni B.D.

— Bătrîne amiral ! Dacă aş avea o felucă, te-aş trimite în larg şi te-aş lăsa în bătaia vîntului de bu-

lină pe care nu-l puteai suferi, să te legene cinci mii de ani, sau dacă aș fi dogele Veneției te-aș încărca pe „Bucintoro" și aș organiza pe mări o serbare care să-ți înșenineze mohorîta tăcere a tărîmului unde navighezi singur... Și dacă... Am să păstrez testamentul, și dacă voi scăpa de aici, și sînt sigur că voi scăpa, îl voi arăta lumii, ca să-ți salvez onoarea...

B.D. ieșise tîrînd sinistra-i povară. De la fereastră Blondul îl văzu traversînd Bulevardul Învingătorului (nu-l urmărea nimeni) și oprind un taxi.

„Idiotule ! îl apostrofă Blondul în gînd. Iată că te prind și eu cu o gafă ! Taxiul nu trebuia să-i iei din fața hotelului ! Mărturia șoferului ți-ar putea fi fatală..."

Și, întorcîndu-se către Sible :

— Domnule amiral, dacă binevoiți a coborî, mi-ar face plăcere să vă însoțesc !

Înainte de a ieși, Blondul privi spre microfon, adresînd în șoaptă o înjurătură glumeață, de nereprodus, la adresa celor ce ascultau...

Coborîră cu liftul. În holul strălucitor cîteva capete se aplecară la trecerea amiralului.

Limuzina aștepta la scară. Șoferul se repezi să deschidă portiera. Era și el ofițer al B.B.-ului. Blondul îl bătu cu neglijență pe umeri, în timp ce amiralul se strecura, cu obrazul pansat, în automobil.

— Dragă Bob, zise Blondul, amiralul îți dă un mic concediu.

— Ce fel de concediu ? Dar nici nu i-am cerut și nici nu era vorba...

— Te-ai tîmpit de tot, băiete ?! îl fulgeră Blondul cu privirea, dîndu-l la o parte.

Mica insignă galbenă străluci de sub guler.

Încruntat, șoferul se îndepărtă. În momentul acela o mașină neagră se opri lîngă limuzina amiralului. Trei ofițeri coborîră și unul din ei, oprindu-se în fața portierei încă deschise, îl salută țeapăn pe amiral, întinzîndu-i plicul cu antetul Cancelariei Lüngerului. Ofițerul salută, îndepărtîndu-se.

— Cine era la volan ? întrebă unul din cei ce rămăseseră la mașină.

— Dracu' știe ?! Poate nepotul său.

— Are nepot ?

— Are două mătuși... De ce n-ar avea și un nepot ?

— N-ar trebui să-i urmărim ?

— Ea ducă-se dracului ! Mai bine să ne răcorim niște! la Lefke.

Sible desfăcu plicul. Amiralul Krug era convocat imediat la Lünger. Fără nici o întîrziere.

— Și acum ? întrebă Sible. De cînd coboriseră în stradă, genunchii îi tremurau, nu si-i putea stăpîni cu nici un preț. Blondul se întoarse și-l privi, mîinile i se odihneau pe volanul lucios, vîrful piciorului drept se juca leneș cu acceleratorul. Încă nu făcuse contactul, dar presimțea duduitul potolit al puternicului motor și asta îi făcea o mare plăcere. Îl privi pe Sible și inginerul simți sclipirea intensă a ochilor cenușii, acum bătînd în albastru.

— Nimic. Te vei duce la Lünger ! De cînd aștepți acest prilej !

— Dacă mă duc la Lünger, sîntem pierduți !

— Nu ! Totul e de partea noastră. Ești un amiral perfect. Trebuie să mergi la Lünger, altfel planul e dat peste cap. Să nu-l împuști pe Lünger, bine ? Nu uita : amiralul era un om imposibil, un posomorît care nu dădea două parale pe ierarhiile existente. Și

mai ales, un taciturn, ori de cîte ori se găsea în fața mărimilor de azi. Te vei descurca de minune.

— Mă va demasca aghiotantul amiralului !

— Aghiotantul n-o să apară. De asta are grijă Bătrînul Detectiv. Haide ! Dacă toate merg bine, peste cîteva ore decolăm, cu direcția arhipelagul Binder.

— Mi-e frică !

— Trebuie să p'ătești pentru avioanele cu oameni nevinovați pe care le-ai aruncat în aer ! Ți-e frică, puțin îmi pasă, cîndva m-am temut și eu ! Gata !

Limuzina țîșni din șirul de mașini, gonind pe Bulevardul Învingătorului. În fața Marelui Cartier General, unde vegheau tancurile, Blondul opri în umbră, sub scările de marmură albă cu vinișoare albăstrii.

— Scoate-l ! zise Blondul, întorcîndu-se spre amiral.

— Cum ? tresări Sible.

— Haide, scoate revolverul. Nu e nevoie să-l omori pe Lünger, cel puțin deocamdată. Am alte planuri cu privire la el.

Sible depuse revolverul ascuns în buzunarul secret de sub umăr al uniformei lui Krug. Blondul deschise portiera și-l însoți pe amiral pe fastuoasele scări. Un ofițer superior le ieși înainte, îl salută pe amiral și spuse că-l va conduce la Lünger. Blondul rămase acolo.

— Vă rog, domnule amiral, aduceți-i Lüngerului omagiile mele !

Ofițerul întoarse capul urmărindu-l cu o privire uimită. Pe urmă cei doi începură să urce alte scări. Blondul porni către limuzină. Doi generali coborau scările, tăcuți. Oprindu-se ca să-i privească, Blondul își aprinse o țigaretă „Mercur".

CAPITOLUL 12: CĂUTÎND UN PUNCT DE SPRIJIN...

Un lift. Subteranele pe care le durase Lüngerul...

Așa cum răposatul amiral Krug, trezindu-se și zărindu-și dublura, trăise intens, aproape palpabil, sentimentul neverosimilității, falsul amiral — pe care fulgerătoarea succesiune a evenimentelor îl purta cu o forță covîrșitoare, de neoprit, spre centrul vîrtejului — copleșit de uniforma străină, purtînd masca unei alte personalități, încerca printr-o intensă concentrare să iasă la suprafață din coșmarul prin mijlocul căruia răsunau pașii săi.

Dar cum ?! Să dea ochi cu Lüngerul ! Pe ce se bazase Blondul cînd dictase acest pas riscant ?

Nici nu observă ușa groasă de o jumătate de metru care se deschise parcă singură. Intră ca halucinat, abia înțelegînd ce spune ofițerul care-l invita să ia loc în așteptarea Lüngerului.

Se pomeni în mijlocul oglinzilor ! În vasta încăpere oglinzile de cristal scînteiau din toate direcțiile, repercutîndu-și, triplînd și însutind la nesfîrșit imaginile, încît era imposibil să-ți dai seama de reala dimensiune a spațiului. Se privi într-o oglindă și se văzu în zeci de exemplare. Cincizeci de amirali ! Cinci sute de amirali ! Pentru toate flotele planetei, pentru toate escadrele paradisului și infernului !

Năuc, falsul amiral își pregăti pipa. Făcea parte din deghizare. Oglinzile îi repetau la nesfîrșit mișcările. Un milion de amirali își aprinseră, milimetric, în același timp și cu aceleași mișcări un milion de pipe.

Dintr-un miliard de pipe se ridică un miliard de șuvițe de fum albăstrui.

Falsul amiral tresări. Cînd trecuse timpul ? Se scurseseră, de cînd aștepta, vreo douăzeci și cinci de minute. De obicei, în asemenea situații, e chiar invers, fiecare minut se transformă într-un an.

Pipa se stinsese de mult. Sible se apropie de ușă, dar constată că n-o poate deschide. Îl zăvoriseră ? Spaima ce-l cuprinse brusc fu atît de crîntă, că apăsă pe unul din butoanele de pe perete din dreptul ușii... Și tocmai asta nu trebuia : să se lase cuprins de frică. Apăsă un al doilea buton și o tainică lumină invadă oglinzile. Privi împrejur pierdut, amintindu-și ceea ce se spunea și anume că Lungerul dăduse dispoziția să fie instalate peste tot oglinzi, fiindcă-i plăcea să vadă ce se întîmplă în spatele lui...

Cînd, în ce clipă se căscase ușa ? Datorită butonului pe care el... Terorizat de sclipirea oglinzilor care-l urmăreau parcă, falsul amiral ieși în labirintul subteran, aproape uitînd cine e și pentru ce se află acolo.

Doi militari, pesemne ofițeri superiori, nici n-a observat bine, tropăiră pe lîngă el, dînd salutul. Sible nu răspunse, i se făcu deodată lehamite. Frica trecuse.

Merse încet.

Un chelner ce mina cărucior încărcat, împingîndu-l fără nici un efort, începu să-l urmărească, falsul amiral grăbi pasul, totuși fu ajuns într-un anumit punct, către care convergeau cîteva galerii, toate inundate într-o lumină verde stridentă.

— Vă rog să vă serviți, domnule amiral, zise omul pe un ton umil. „Hait ! vor să mă otrăvească", îi trecu prin cap lui Sible și luă de pe platou o arahidă. Auzi

lătrături și pe lîngă ei trecu repede, gonind ca o fantomă, o cățea superbă, suplă, pe picioarele-i lungi.

„Bineînțeles... cățeaua Lüngerului... Manitta... toată lumea știe că Lüngerul are o cățea favorită..."

Alături zbîrnîi un telefon, nici nu-l observase. Aproape amuzat, falsul amiral ridică receptorul. „Domnule amiral, auzi o voce de femeie, serviți cafea, e fierbinte și bună... serviți și prăjitură, e proaspătă".

Puse receptorul și văzu cum telefonul se retrage în perete, dispărînd. Chelnerul zîmbea lîngă măsuța lui. Sible luă cafea, luă și prăjitură. Își continuă apoi plimbarea.

O minunată seră, scăldată în lumina a zeci de reflectoare ocrotea luxuriante vegetații tropicale ce păreau că respiră, întinzînd imense ramuri cu frunze zimțate, ce legănau văzduhul cețos între mișcările lor lascive.

Un alt telefon ieși din perete în calea amiralului.

„O țigaretă, domnule amiral? Havană. *Zeld*, *Orfeu*? Sau poate *Mercur*?

— Mulțumesc, fumez pipă! răspunse Sible, aproape furios. Un ochi nevăzut îi urmărea peste tot pașii.

Albă, cu pete maro și uriașe urechi filfîinde, cățeaua Manitta trecu pentru a doua oară în goană pe lîngă falsul amiral. Un gînd nebun se născu în țeasta lui Sible : *Că Lüngerul nu există!*

În momentul următor văzu un bătrîn cam gîrbovit, cu fața cenușie, mototolită, ce stătea rezemat în coate, privind printr-un fel de fereastră uriașă care dădea în seră. Ceva mai departe, două siluete în uniforme întunecate se desluseau neclar în penumbră. Sible fu

cît p-aci să-l întrebe pe bătrîn, cu seninătate, dacă nu cumva știe unde ar putea fi găsit Lüngerul, cînd gîrbovitul personaj îi adresă primul cuvîntul, pe un ton liniștit, respectuos :

— Ce lună splendidă, domnule amiral !

Continua să-și plimbe privirile prin seră. Într-acolo își aruncă ochii și falsul amiral, dar firește nu văzu nici o urmă de lună. Fu gata să ceară explicații, dar bătrînul continuă :

— Luna asta străvezie, imaterială, mă apasă, domnule amiral ! Încă din copilărie, cînd o vedeam pe cer, îmi venea să urlu ca un cîine... Îmi creează un sentiment neliniștitor, de nesiguranță, de slăbiciune, de cădere în spațiu... O mare nesiguranță și instabilitate a vieții, a materiei în general... Prea puține puncte de sprijin, prea mult vid, un vid imens, necontrolat, amenințător !... Sîntem doar niște biete ființe înfricoșate, tot timpul în căutarea unui punct de sprijin. Ce lună stranie, ce lună îngrozitoare, domnule amiral !...

Și deodată falsul amiral Krug pricepu că se află în fața Lüngerului.

CAPITOLUL 13 : „CÎND AI SĂ AJUNGI ȘI TU AMIRAL..."

Avionul aterizează pe insula Bisland din arhipelagul Binder pe la cinci după-amiază.

Cum flota nu fusese prevenită de sosirea amiralului, nu-i aștepta nimeni. Căldura devenise înăbuși-

toare. Vîntul, moleşit, drapa deasupra oceanului nori fusiformi, de la un orizont la celălalt.

Şalupa amiralului, mascată în micul golf de sub coastă, se legăna uşor pe valuri. Timonierul şi mecanicul de serviciu jucau table. Cînd îl văzură pe amiral deasupra lor, pe micul debarcader, săriră ca arşi. Erau dezechipaţi, într-o ţinută cu totul nereglementară.

— Repede, ordonă Blondul. Amiralul e rănit şi bolnav!

Cei doi ascultară ordinul ciudatului civil, care-l susţinea de braţ pe amiral (Bietul Sible! Nu-i priau de loc traversările aeriene!). În fierbinteа şi fumegoasa înserare, şalupa îşi îndreptă prova în direcţia uriaşei nave de linie „Lala Row", punctul de comandă al flotei a treia.

Şalupa amiralului fu observată de pe bordul distrugătorului „Satan-II", care semnaliză. Căpitanul lipsea de pe puntea navei-amiral. Se afla într-o mică localitate pescărească de pe insula învecinată, unde încerca să civilizeze o tînără indigenă.

Secundul, împreună cu ceilalţi ofiţeri, surprinşi de sosirea neaşteptată a amiralului, încremeniră în întuneric, în vederea unui raport răsunător, cînd individul civil care-l susţinea pe amiral împiedică ceremonia primirii:

— Amiralul e rănit, se simte rău!

Secundul se repezi înainte şi astfel cîteva clipe mai tîrziu Sible se găsi în patul lui Krug, în timp ce Blondul îi poftea pe toţi ceilalţi să se retragă, amiralul intenţionînd să se odihnească.

Oarecum intrigat, unul din ofiţeri, care era nepotul amiralului Zegall, intră în legătură prin radio cu un-

chiul său, a cărui escadră se afla dispersată în partea de nord a arhipelagului Binder.

După ce anunță sosirea inopinată a amiralului Krug, rănit și bolnav (Zegall confirmă că ciungul fusese alături de Lünger în momentul atentatului, rănile de acolo i se trăgeau), tînărul ofițer se interesă cine putea fi personajul elegant și misterios ce-l însoțea pe amiral, părînd a-i fi foarte apropiat.

— Nu știai că sublimul nostru Krug e homosexual ? se miră Zegall.

— Așa ? Asta explică totul ! conchise nepotul, adăugînd : Totuși, regulamentul nu permite să ne aducem tîrfele pe bord...

— Cînd ai să ajungi și tu amiral, replică unchiul, regulamentul va fi îngăduitor și pentru tine...

CAPITOLUL 14 : UN SIMPLU SCHIMB DE MESAJE

1

Comandamentul suprem, Cartierul General al Lüngerului, mesaj cifrat, ordin către amiralul Zegall, escadra „Laura", strict confidențial :

„Deplasați imediat escadra direcția Bisland, încercuiți «Lala Row», arestați pretinsul amiral Krug, sosit ieri cu avionul. Amiralul Krug asasinat în Capitală. Pretinsul amiral, împreună cu însoțitorii, agenți ai

inamicului. Raportați de îndată executarea ordinului."

2

Comandamentul Suprem către escadrilele 2, 17, 21, 21-F, 21-FA :

„Sprijiniți acțiunea escadrei «Laura» cu misiune specială, regiunea arhipelagului Binder, imediat subordinele amiralului Zegall."

3

Statul Major al escadrei „Laura", cu misiune specială, amiral Zegall, către Comandamentul Suprem, Cartierul General al Lăngerului, mesaj cifrat :

„Confirmați ordinul, repetați, dublu cod, pentru siguranță, plus codul zilei. Zegall."

4

Comandamentul Suprem către amiralul Zegall :

„Confirmăm ordinul."

5

Escadrila 21-F către Comandamentul Suprem :

„Am ajuns la fața locului, flota a treia *nu se află* în regiunea arhipelagului Binder. Comandor Haag."

6

Escadra „Laura" cu misiunea specială, amiral Zegall către Comandamentul Suprem :

„Flota a treia, sub comanda amiralului Krug, a părăsit inopinat în timpul nopții poziția stabilită, plecînd într-o direcție necunoscută.

Zegall."

7

Cartierul General către escadra „Laura" :

„Zegall, ești cretin ? Nu vrei să înțelegi că amiralul Krug a fost asasinat în Capitală ? Cel care se pretinde amiral e agent ! Răspunde imediat !

Lüngerul."

8

Amiral Zegall către Lünger, confidențial :

„Așa ceva nu pot să înțeleg. Aveți dreptate, sînt cretin."

9

Lüngerul către amiralul Zegall :

„Ești destituit, predai comanda căpitanului Mandaz."

10

Comandamentul Suprem către căpitanul Mandaz pe nava „Lilon“ :

„Preluați comanda escadrei «Laura» cu misiune specială. Arestați amiral Zegall, acuzat înaltă trădare. Urmăriți flota a treia, arestați pretinsul amiral Krug. Răspundeți cu capul.

Lungerul.“

11

Nava „Lilon“ către Comandamentul Suprem :

„Nu pot aresta doi amirali. Nu pot urmări flota cu o escadră.

Căpitan Mandaz.“

12

Comandamentul Suprem către căpitanul Mandaz :

„În caz de neexecutare, veți răspunde în fața Curții Marțiale.

Lungerul.“

13

Nava „Lilon“ către Comandamentul Suprem :

„Căpitanul Mandaz s-a sinucis, trăgîndu-și un glonte în cap.

Secund Elbis.“

— Oh, domnișoară sau doamnă, nu trebuie să vă supărați pe un biet bătrîn, căruia i-au mai rămas doar amintirile și băutura!

Credeți-mă, sufletul meu se află în această sticluță și, anume, chiar în fundul ei, sufletul meu cel de-al doilea, fiindcă primul, adevăratul, l-am vîndut de mult Satanei... Și ce dacă sînt nițel cherchelit? Petty-turcul a băut la viața lui de zece ori mai mult decît mine și chiar și astăzi vezi femeile mergînd cu flori la mormîntul lui... La mormîntul meu cine are să vină? Gustați, dacă vă face plăcere, din sticluța aceasta, doamnă sau domnișoară — fiindcă nu știu ce sînteți și nici nu vă întreb — faceți-mi o bucurie pe ziua de azi, gustați! Nu e otravă, iar eu nu sufăr de vreo boală rușinoasă, gustați! Și iertați, doamnă sau domnișoară, cuvintele unui biet bătrîn năuc... Nu sînt cel mai mare bețiv din lume, abia dacă ocup locul șapte sau opt, și-mi pare rău!

Noaptea e răcoroasă, și un strop de alcool o să vă ferească de răceală, fiindcă cine știe cînd va veni cel pe care-l așteptați și dacă va veni? Astăzi majoritatea celor așteptați nu mai vin, așa-s timpurile, și singurul remediu e sticluța. Gustați, doamnă sau domnișoară! Don-păduchiosul avea un dar deosebit de a lămuri femeile, lui nu-i rezista nici una. Față de Don, eu sînt un îngeraș! Beau abia de ieri și încep să obosesc. Păi cînd porneau o beție Don împreună cu Petty!...

Gustați, domnișoară sau doamnă, fiindcă nu știu ce sînteți și nici nu îndrăznesc să presupun...

Cu un gest brusc, Em smulse sticluța din mîna bătrînului bețiv și trase o înghițitură zdravănă.

— Sînteți o femeie și jumătate, dragă doamnă sau domnișoară, nici nu m-am așteptat la asemenea cinste !...

Și bătrînul bău însetat. Isprăvind, azvîrli sticla pe alee, departe, și ivi alta, din buzunarul de la piept. Scoase dopul cu grijă și-i întinse femeii :

— Mai gustați ! Prindeți un pic de putere, fiind că cel pe care-l așteptați nu vine și cred că n-are să mai apară niciodată. Luați un pic de căldură, domnișoară sau doamnă, fiindcă noaptea e rece și sîntem tare singuri sub stelele înghețate... Dacă aș fi cu vreo cincizeci de ani mai tînăr, nu v-aș lăsa să tînjiți solitară pe o noapte ca asta, mai ales că sînteți frumoasă...

— De unde știi că sînt frumoasă ? i-o întoarse Em. Nu cumva vezi prin întuneric ?

— Oh, femeile frumoase, doamnă sau domnișoară... împrejurul lor... prin aer... un fel de curent electric...

Em nu-l mai asculta. La una din ferestrele vilei singuratice în care locuia Hars, se arcui o geană de lumină. Cînd și pe unde revenise acasă colonelul ? Pilpîirea durase numai o fracțiune de secundă, acum camuflajul era perfect. Doar nu l-or fi călcat hoții pe colonel !

Em sună la poartă și peste o clipă auzi ușile descuindu-se. Pasul egal, apăsat nu putea fi decît al lui Hars. Colonelul deschise și scrută prin întuneric chipul femeii.

— RX2TS ! constată, parcă fără supriză, recunoscînd-o.

— Mata Murse sau Em, îl corectă femeia. Am venit într-o vizită particulară.

— Cum ai spus ? Nu primesc nici o vizită la ora aceasta.

— Bădărănia dumitale n-are margini, domnule colonel ! Sau poate ţi-e frică să stai singur pe întuneric cu o femeie ?

Colonelul păru să-i cîntărească fără grabă cuvintele.

— Vezi să nu primeşti ordinul de concediere, agentă nepricepută, mediocră şi uşuratică !

— Nepriceputul, de data aceasta se numeşte Hars. Temutul, inegalabilul Hars ! De care şi-a bătut joc A-2, ştergelindu-i de sub nas o flotă întreagă...

— Gura ! Sau, pe cinstea mea...

— O, te-am scos din sărite, colonele ! Ce bine-mi pare ! Dacă nu vrei ca discuţia noastră să fie cu martori — aş putea să jur că bătrînul acela din parc îţi supraveghează casa — iartă-mă, am să-ţi spun lucruri interesante. Şi ţine minte, Hars ! Acum nu sînt agenta dumitale, dispusă să-ţi accepte grosolăniile de ţărănoi parvenit, ci *o doamnă !*

— Probabil o doamnă *respectabilă*...

— Ce frumos e la tine ! Am să vin şi altă dată.

— Mă îndoiesc...

Din fotoliul adînc în care se aşezase, Em examina pe îndelete interiorul. Salonul slab luminat de două lămpi laterale crea o stranie senzaţie de instabilitate. Avu impresia precisă, de loc neplăcută, de a se afla pe o navă de mare tonaj, evoluînd pe un ocean calm. Lumina era albăstruie, ceţoasă, iar colonelul, în uni-

formă, ca totdeauna se așezase pe un alt fotoliu și o privea.

— Și acasă stai mereu înzăuat în curele, Hars! Dormi îmbrăcat, dormi în uniformă? Grozav ce-aș vrea să te văd măcar o dată în pijama. Colonelul Hars în pijama! N-ar fi interesant? Închipuiește-ți că stai în pijama și citești o carte — ți se întîmplă vreodată să citești cărți, în afară de instrucțiunile oficiale? — și e seara tîrziu, și *tu*, Hars, citești și se face și mai seară. Și se face și mai tîrziu și deodată, nu se știe de unde, nu se știe cum, apare A-2! Așa apare acest magnific A-2, nu se știe *cum*, nu se știe *de unde*! Cum l-ai înfrunta în pijama și cu o carte în mînă, Hars? Grozav ce-aș vrea să asist la scena întîlnirii voastre! Nu te mai uita așa la mine! Nu mă intimidez, cu toate că ești un bărbat grozav. Te iubesc în taină, dar mai iubesc încă pe cineva. Poate că cineva àsta e chiar A-2! Poate că în curînd *eu* voi fi cea care ți-l voi aduce pe A-2... Să nu-ți pui oamenii pe urmele mele, fiindcă atunci totul se duce dracului! Și nici să nu mă chestionezi. Da, văd că nu mă întrebi nimic, de fapt ai pune *tu* întrebări, dar ești prea deștept ca s-o faci, ai o tactică teribilă, știi că asta mă impresionează... Poate că am să ți-l aduc, Hars, în semn de omagiu, poate că am să ți-l aduc pe A-2, drept omagiu tacticii și tăcerii tale... Singurele dificultăți care ar fi e că-l iubesc niței pe omul despre care cred și nu cred că este A-2... A doua dificultate e că totuși nu este el A-2...

— Presupun că A-2 nici nu există, vorbi Hars.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că ți-am auzit glasul! Nu-mi dai ceva de băut?

— Pe timp de război, continuă colonelul, cu mîinile nemișcate pe genunchi, pe timp de război puterile beligerante recurg la asemenea trucuri : creează legende despre superspioni invincibili, realizînd atuuri psihologice...

— Groaznic ! Parcă ai fi citit din manual... puterile beligerante... atuuri psihologice... Hars ! Rostește o singură frază omenească ! Măcar o singură frază, măcar două cuvinte... Repetă după mine : *Cei doi lupi treceau prin poiana scăldată în lună...*.

— Spuneam că A-2 nici nu există, repetă Hars.

— Există, colonele ! În orice caz, dacă n-ar exista, aș fi disperată ! Am să te joc niței, Hars ! Presupusul meu A-2 a lipsit, a dispărut tocmai în zilele cînd amiralul Krug a fost asasinat, iar flota a treia... Să-ți mai spun ce s-a întîmplat cu flota a treia ? Cred că știi și tu foarte bine. Cred că mai bine decît mine ți-a narat povestea heighlüngerul Matel... Eu, cel mult, pot să-ți cînt „Balada flotei a treia"... Vrei să ți-o cînt, colonele ?

— De ce atîta vorbărie, RX2TS ? Ce dorești ?

— Am venit să te joc, Hars ! Precum ți-am spus. Ca niciodată, atuurile — ca să folosesc acest blestemat cuvînt — s-au strîns la mine. Primul : sînt pe urmele lui A-2 ! Al doilea : nu ți-l spun încă, dar e foarte important. Al treilea : vreau să te cuceresc, colonele, poate fiindcă sînt îndrăgostită de tine, sau poate numai pentru plăcerea de a te vedea în pijama. Și al patrulea : ești nebun după mine, Hars ! Oh, colonele ! În ultimul timp am impresia că ai devenit apatic... Un fals amiral Krug ajunge sub privirile Lüngerului și colonelul Hars nu știe nimic ! Adevăratul amiral Krug e asasinat în centrul Capitalei, în apartamentul

său de la hotelul „L", iar apoi cadavrul e descoperit în condiții misterioase, și Hars e străin de toate acestea. Și, culmea, A-2 șterpelește flota a treia așa cum Guliver trăgea pe sfoară corăbiile regatului inamic, iar colonelul Hars habar n-are !

— Spune odată ce vrei ? Mi-e somn.

— Dă-mi ceva de băut, vreau să-ți cînt „Balada flotei a treia". Bietul Hars s-a ramolit, așa zice lumea. Am de gînd să te și șantajez. Mi-a fost încredințată o delicată misiune, din partea serviciului patru, de către RX22. De către colonelul Ball în persoană.

— Ai primit misiunea de a deveni amanta mea ? De a mă urmări ?

— Văd că nu te-ai tîmpit de tot, și mă bucur.

Hars își apropie fotoliul și puse pe mica măsuță ce-l separa de Em serviciul de coniac. Femeia îl urmărea curioasă.

— Ai devenit brusc amabil... Te-ai speriat ?

Un zîmbet inedit ovaliză figura colonelului, ștergînd asperitățile, colțurile și unghiurile întunecate. Și cu acest zîmbet răspunse la întrebare :

— Știam că Ball mă urmărește.

Zîmbetul dispăru și fața colonelului își recăpătă masca de înfricoșată nepăsare, amestec de răutate și grosolănie. Încă multă vreme zîmbetul acela de o clipă stărui în memoria lui Em, acel zîmbet insolent, dulce și batjocoritor, inedit și totuși cunoscut.

— Vai mie, șopti femeia, zîmbetul acesta mă va ucide ! Ar trebui făcută încă o baladă : despre zîmbetul colonelului Hars... Te temi ? îl întrebă ea pe colonel, și cum acesta nu răspunse, ocupat fiind să toarne băutura, Em vorbi iar : Noi doi ar trebui să fim prieteni ! Poate că-ți vei reface reputația, prinzîndu-l

pe A-2.., Poate că eu te voi ajuta să-l prinzi pe A-2... Poate !

— Acum ar trebui să pleci, zise Hars. Și vei putea raporta lui Ball că instrucțiunile sale au fost executate...

— Nu pricepi că deocamdată totul are un caracter pur sportiv ? Oficial, Ball n-are voie să te urmărească...

— Bea-ți paharul și pleacă !

Hars se ridicase și o privea cu dușmănie.

— Nu te grăbi, nu te grăbi, colonele ! Nu plec pînă nu-ți cînt „Balada flotei a treia"...

CAPITOLUL 16: „PRIN URMARE..."

— Prin urmare, zise Hars, ai impresia că ești pe urmele lui A—2 ?

— Sînt convinsă că e chiar A-2. Sînt convinsă că nu este A—2.

— Aha, începi să înnebunești...

— Nu. Mi-am exprimat deruta. Uneori mi se pare că e, alteori că nu e...

— I-ai comunicat colonelului Ball ceva despre omul pe care-l urmărești ?

— Colonelul Ball nu știe nimic. Pe A—2 îl păstrez pentru șeful meu, pentru colonelul Hars. În cazul că mă voi hotărî să-l sacrific.

— Și acum du-te acasă !

— Nu... încă nu... În ce situație dificilă te afli,

Hars ! Ce părere ai despre „Balada flotei a treia" ? Ce părere ai despre mine ?

— Unde și cînd te întîlnești cu presupusul A—2 ?

— E curios cum o simplă înfrîngere militară schimbă brusc anumite raporturi... Dacă nu avea loc dezastrul flotei a treia, niciodată n-aș fi îndrăznit să vin aici, în bîrlogul tău, pentru a te înfrunta !... Foarte ciudat ! Nu știu cînd mă voi întîlni cu A—2, colonele ! E un om cu totul deosebit de toți cei pe care i-am cunoscut... Nu l-am văzut de multă vreme, dar sînt semne că trebuie să apară...

— Dacă-l iubești, de ce ții neapărat să-l înșeli ?

— Și el mă înșală ! Nu știu cu cine, nu știu prin ce, dar simt că mă înșeală !

— Ce justificare !

— Justificare, Hars ? Ce vorbă inutilă ! RX2TS nu s-a dat în vînt după justificări niciodată, chiar atunci cînd îi era foarte necesare. Uneori am impresia că ești îngrozitor de naiv ! Cade mantaua, se rup curelele, se preface în cenușă uniforma și rămîi gol-goluț, alb și curat ca un copil... Care este adevărul despre tine, domnule colonel Hars ?

— Care este adevărul despre tine, Mata Murse ?

— De ce te urmărește colonelul Ball ?

— De ce te urmărește Guss ?

— Pe mine mă urmărește Guss ? Cine l-a pus să mă urmărească ?

— Eu !

— Asta n-o cred.

Colonelul Hars deschise un carnețel.

— Să vedem RX2TS ! Recunoști această discuție ? Ascultă ! Și colonelul citi rar :

„Ciudat... De A-1 n-am auzit."

„Unde ai fi vrut să auzi? Eu am aflat astăzi despre A-2 și nu mi-a fost greu să-l inventez pe A-1..."

„Dar dacă tu, Paul Delun, ești într-adevăr A-2 și dacă povestea ta e adevărată?"

„Dacă, draga mea!"

„Ar fi minunat! Ar fi grozav să fii tu A-2!"

„M-ai iubi mai mult?"

„Oh! Cred că da!..."

„Nu m-ai denunța?"

„Te-aș denunța, dragul meu. Te-aș denunța imediat. Dacă aș fi sigură că ești A-2. Păcat că povestea cu A-1 nu e adevărată. E prea romantică... Ai un bănuț? Vreau să-mi plătesc chiria pentru speranță!..."

Em căzu cu fața în palme și rămase așa câteva minute. Hars o privea cu mîinile pe genunchi, nemișcate.

— E îngrozitor! Cuvînt de cuvînt... Îl privi cu o spaimă bruscă, animalică: Într-adevăr ești Hars, teribilul Hars, bestia care le știe pe toate! Cum de ai aflat despre discuția cu Paul Delun? Guss? E imposibil să ne fi auzit!

— Și totuși discuția a fost interceptată.

— Prin urmare... Paul Delun... Sărmanul de el! L-ai arestat pe Paul Delun?

— Știi bine că nu!

— Atunci unde a dispărut?

— S-a plictisit de tine. Te ocolește.

— Nu ! Ai dat ordin să fie arestat.

— Pentru ce ?

— Dar discuția...

— Ești într-adevăr nepricepută RX2TS ! Sau poate te prefaci ? Discuția pe care o cunosc îl dezvinovățește total pe invalidul acela... Paul Delan.

— Invalid ?

— Nu șchioapătă ?

— Uitasem... Îl dezvinozățește ?

— Și-n același timp îți acordă și ție o notă bună ! Îi spui în față că n-ai șovăi să-l denunți dacă ar fi el A-2, cu toate că-l iubești.

Em oftă. Bău paharul pe care i-l umpluse Hars.

— Și cu toate acestea !...

— Nici n-ai avea pentru ce să-l denunți... El n-are nici o legătură cu A—2.

— Nici în această privință nu sînt chiar atît de sigură, șopti femeia atît de încet, că Hars n-o auzi.

Bău iar și se ridică.

— Prin urmare Guss mă va urmări și de-acum înainte ?

— Guss sau altcineva !

— Dar de ce ?

— Fiecare din noi urmărește și la rîndul lui e urmărit. E cel mai eficace sistem de prevenire a păcatelor.

— Asta înseamnă că vizita mea a și fost consemnată ?

— Neîndoios.

— Și cel care m-a urmărit pe mine e și el la rîndul lui urmărit ?

— Așa ar trebui să fie. Așa și e.

— Și dacă acum vei stinge lumina și mă vei poseda pe acest covor, se va ști și asta, Hars ?

— Probabil că da, RX2TS !

CAPITOLUL 17 : MAȘTILE

— Și pe urmă s-a stins lumina și ea n-a ieșit.

— Asta încă nu este o dovadă, bătrîne crab !

— Nu-mi mai spune bătrîne crab. Mă deranjează. Îmi este greu să înțeleg de ce ții să te întîlnești în continuare cu această femeie, care face un joc atît de dubios : pentru Hars împotriva lui Ball, pentru Ball împotriva lui Hars, pentru tine împotriva lui Hars și în același timp împotriva ta și în favoarea lui Hars ! Îmi vine greu să cred că ai făcut o pasiune dintr-aia rea pentru această ființă atît de ușuratică... Eu știu că viața unui agent secret e îngrozitor de plicticoasă, Blondule, cu miile ei de fire invizibile ce trebuie încurcate și descurcate și că lîngă o femeie poți uita un ceas, două toate aceste mici mizerii, dar un spion n-are voie să iubească ! A spus-o prima dată înțeleptul părinte al spionajului Radd-Aban-Salal, acum trei mii de ani, și situația nu s-a schimbat...

— Tu ești cu mult mai înțelept decît Radd-Aban-Salal, ale cărui învățături mărturisesc că nu le cunosc, dar în privința femeilor nu te pricepi de loc, bătrîne scarabeu.

— Explică-mi !

— Nu, n-am să-ți explic nimic, nu-mi cere să calc vechiul nostru principiu. Eu nu ți-am cerut să-mi povestești cum de ai putut comite acea superbă triplă idioțenie de a uita în tavernă cutia de violoncel în care transportai rămășițele sărmanului amiral Krug...

— Mi se făcuse sete și intrasem să iau un șnaps...

— Te rog, bătrîne crab, nu mai bate cîmpii. Nici eu nu-ți voi relata ce încurcături îngrozitoare mi-a creat descoperirea prematură a cadavrului lui Krug. Ai să afli toate astea cîndva, din memoriile mele...

— Tu n-ai să apuci să-ți scrii memoriile, Piele de Căprioară ! Prea joci cărți mari.

Bătrînul Detectiv se strîmbă urît și adăugă :

— Din cînd în cînd, între două careuri, trebuie să te mulțumești și cu simple perechi, sau un modest brelan...

Ziua se făcuse senină și pe Bulevardul Învingătorului trecură tancurile ce schimbau garda la Marele Cartier General. I se păru că vede pe șenila celui de-al doilea urme de sînge ; fiara blindată nimicise pesemne vreun cîine, sau o pisică rătăcită... Oameni nervoși alergau în toate direcțiile : militari în permisie, tineri în cîrje, femei în doliu, copii cu fețele murdare. Lumina era înțepătoare și desfigura chipurile oamenilor.

Din cer, sau poate că nu din cer, se cernea o văpaie străină, înrăită ce urîțea. Lumina acelei zile avea un miros neplăcut și un gust amar.

Blondul își scutură umărul drept, avusese ciudata și destul de neplăcută impresie că o pasăre cu pena-

jul murdar i se așezase lîngă guler. Era o impresie cu totul inexplicabilă, dat fiind că deasupra orașului jalnic, distrus, înnegrit, nu mai zbura de cîtva timp nici o pasăre. Se retrăseseră toate. Cine știe unde! Poate că impresia cu pasărea de pe umăr se datora atmosferei încărcate, puțin bestiale, puțin teribile, a acelei zile.

Există zile, într-adevăr, ce par a prevesti sfîrșitul lumii.

Un beţiv traversa strada cu o sticlă goală în mînă, întoarsă cu fundul în sus, drept steag, și pavăză, și simbol. În mijlocul bulevardului, ocolit de cîteva mașini ce frînau, apostrofă dumnezeirea cu o lungă, întortocheată și suculentă înjurătură, după care azvîrli sticla spre cer. Sticla căzu la doi pași de el, cu un buf zigzagat.

Și iată așa era ziua aceea!

— Mi se făcuse o sete grozavă și intrasem să sug un șnaps... se auzi parcă din depărtări vocea Bătrînului Detectiv.

— Nu-mi explica, bătrîne crab... bătrîne scarabeu... Nu-mi explica... nu-mi explica... nu-mi explica...

Printre ruine, cocoțat pe un maldăr inform, un fost dulap poate, un copil înălțase trompeta lui argintie, ce sclipea în lumină și încerca notele false ale gamei. Un bătrîn, bunicul său, se strecura ca un hîrciog pe sub dărîmături, căutînd cu o inutilă încăpățînare. Ce căuta?

Copilul suna mereu din trompetă.

— Cine ne urmărește? întrebă Blondul.

— Cred că Guss.

Blondul aruncă o privire peste umăr.

— Atunci mergem să bem ceva la Lefke ?

— Guss n-o mai urmărește pe Em ?

— De ce nu ? Guss m-a văzut împreună cu Em.

— Nu înțeleg, zise Bătrînul Detectiv.

— Nici eu.

— Există undeva un nod, constată Bătrînul Detectiv.

— Să sperăm că-l vei dezlega. Simpla măreție a complicațiilor ! Ciulunga-ciang și rația de rom !

— Sau Hars este un dobitoc, sau...

Blondul își privi iar umărul drept. Alungă cu un gest scurt nevăzuta pasăre cu penajul murdar.

— Hars nu este un dobitoc, fii liniștit, bătrîne crab. Aici e nodul pe care l-ai intuit cu înțelepciune, dar pe care n-ai să-l dezlegi... fără umilul meu ajutor...

— În acest caz Hars va pune în curînd mîna pe tine. Și pe mine. Și se duce dracului totul.

— Vom vedea. Sper că la Lefke e răcoare azi. Nodul, bătrîne crab, și rația de rom.

— Nu-ți vei scrie memoriile (și e păcat !), fiindcă Em îți va suci gîtul.

— Ce știi tu, bătrîne scarabeu ! În palma acelei femei se află niște ochi de lup...

Din nou Blondul alungă cu un gest brusc, ca un fior, neplăcuta pasăre nevăzută ce i se așezase pe umăr. Bătrînul Detectiv observă, dar nu zise nimic.

— Ochi de lup, în palmă ?

— Două perechi de ochi de lup... Lupii aceia o urmăresc. Eu i-am văzut în prima zi...

Fanfara străbătu piața, și alta se auzi din direcția statuii ultimului împărat.

Pivnița lui Lefke îi înghiți în ceţoasa-i intimitate îmbibată de parfumul vechilor butoaie ce așteptau.

— Ce vezi acolo ? întrebă Blondul aprinzîndu-și o țigaretă „Mercur".

— Pe frate-meu Dorian care ne aduce vin roșu. Niciodată nu l-am văzut pe Dorian într-o dispoziție atît de luminoasă... Ai observat ce bine arată în ultimul timp ? Mi se pare că s-a încurcat cu o tînără...

— Nu despre el vorbeam, îl întrerupse Blondul. Nu te preface, știi bine despre ce este vorba ! Uită-te în colțul acela întunecos sub felinarul care nu mai arde. Ce vezi acolo ?

Bătrînul Detectiv tresări, luînd automat paharul pe care tocmai i-l umpluse fratele său și-l dădu pe gît. Bărbia ascuțită avu un mic spasm de plăcere. Apoi privi din nou în direcția ce i-o indica Blondul.

— Nimic ! Nu văd nimic...

— O mască, bătrîne crab ! O mască destul de hidoasă ce se mișcă într-una pe deasupra mesei ! Parcă ar sta acolo cineva ascuns și ar purta-o cu mîna...

Bătrînul Detectiv mai bău un pahar.

— Ai halucinații... Eu nu văd nimic. Pentru Dumnezeu, ce a fost asta ? Dorian ! Ascultă frățioare, aveți un lup sau un leu aici, în pivniță ?

Chelnerul mut făcu un gest nedeslușit cu mîinile.

— Prin nouă sute și ceva, vorbi Bătrînul Detectiv, după ce Dorian dispăru, debarcasem clandestin într-un regat peninsular, îți închipui în care. Trebuia să culeg informații, anumite informații, într-o complicată afacere de succesiune a familiei domnitoare. Mai trimiseseră acolo un ministru și, pe de altă

parte, un prinț izgonit din țara aceea. Pe atunci eram tînăr și cu mintea ca un fulger, nu un idiot de teapa ta. Pe aceeași pistă m-am întîlnit cu agentul unei terțe puteri și agentul acesta era tot atît de puternic ca și mine. Îți dai seama ce scîntei au ieșit din ciocnirea noastră! Nu știu dacă sărmana ta cultură a trecut pe lîngă ceea ce se numește „Groapa Leilor", dar află că lupta decisivă dintre mine și agentul rival s-a dat pe o noapte cu lună în parcul cu animale sălbatice ale casei regale. Ne pîndeam și ne urmăream, pîndiți și urmăriți la rîndu-ne de fiarele al căror moale pas îl auzeam în spatele nostru. Nici unul din noi nu voia să se folosească de revolver, întrucît ne-ar fi auzit paznicii și servitorii și s-ar fi dus de rîpă afacerea, fiindcă, știam asta, în acea noapte cel ce urma să supraviețuiască avea șanse să pună mîna pe potul cel mare, pe scîrbavnicul teanc de documente confidențiale, pentru care dădeam noi bătălia și care urma să fie scos din palat de un curtean corupt. Cu acesta tratasem amîndoi și știam că individul avea să-l vîndă primului care va sosi la întîlnire, sau supraviețuitorului... Și cum nu ne puteam servi de arme de foc, în mîinile noastre clipiră cuțitele. După un lung studiu și o chinuitoare observare reciprocă, am pornit unul spre celălalt. O mică pajiște cu iarbă moale și înaltă urma să fie scena de luptă. Dimprejur, de prin tufișuri, ne pîndeau fiarele. Ciudat că nu ne atacaseră pînă în clipa aceea! I-am înfipt rivalului meu — era un băiat tînăr, frumos și agil ca o panteră, dar eu eram și mai sprinten — pumnalul în inimă și abia atunci mi-am dat seama cît de mult se strînse cercul ochilor fosforescenți... Abia în clipa aceea m-am

speriat și am sărit repede într-un copac. Sub mine, în iarbă, celălalt agent secret își dădea ultima suflare. S-a zvîrcolit cîtva timp, vedeam în lumina lunii iarba înaltă răvășită de mîinile sale, apoi iarba a tăcut. Fiarele s-au apropiat și mai mult. Erau printre ele forme nedesluşite, lunguiețe, am recunoscut totuși o leoaică și puii ei, o hienă, o pumă. Altele păreau mai mărunte, stăteau mai în umbră, sticlind cu ochii mici. Nu hiena și nici altă jivină nu s-a apropiat prima de cel ce abia murise, ci regina leoaică. Și sub ochii mei leoaica și puii ei l-au sfișiat... Asta nu se uită.

— Ai și tu lupii tăi, zise Blondul.

— Da, numai că lupii mei sînt lei.

— Acum nu mai e o singură mască, ci văd trei, zise Blondul.

Ca niciodată pivnița lui Lefke gemea de lume. Bărbatul care se așezase la masa lor, mojic, fără să-și ceară permisiunea, își rezemă coatele de un dosar voluminos, și ceru vin. Purta costum închis și avea un aer sobru și fără îndoială se apropia de frumoasa vîrstă a celor șaizeci de ani. Era inexplicabilă mojicia lui. Ceru vin și bău cu un aer concentrat, privind drept înainte, în timp ce pleoapele i se zbăteau la răstimpuri. Bărbia dublă, răzuită cu atenție de un brici ascuțit, era roză, și strălucea de curățenie. Părea să fie o persoană cu totul respectabilă, impresie întărită și de modul cum își bea, cu discreție, vinul.

— Ah, măștile ! exclamă brusc Bătrînul Detectiv. Dar astăzi trebuie să înceapă carnavalul.

— Dacă va mai începe !

— Trebuie... Carnavalul ! Ah...

Dorian trecu repede, aruncînd o anumită privire fratelui său.

— Mi se pare că... mormăi Bătrînul Detectiv.

Domnul cu bărbia bine răzuită merse la toaletă pentru a face loc unei noi porții de vin.

— Hars n-o să se lase dus cu una cu două, zise Bătrînul Detectiv.

— E un tip feroce, aprobă Blondul.

— Hars se va răzbuna.

Domnul în costum negru reveni și-și rezemă iar coatele de dosarul lui.

Bătrînul Detectiv tăcu. Doi inși se opriră la masa lor, cel din stînga avînd obrazul desfigurat, ca de vitriol. Celălalt fuma.

— Ne așezăm ? întrebă primul.

— De ce nu ? răspunse fumătorul și-și trase un scaun.

— Ce timpuri ! mormăi Bătrînul Detectiv. A dispărut bunul obicei de a cere permisiunea cînd vrei să te așezi la o masă ocupată.

Individul cu fața desfigurată îl privi o clipă și rînji. Apoi nu mai privi decît paharul pe care i-l așezase în față Dorian și cu ochii ațintiți mereu asupra vinului gălbui, cu vocea lui plăcută, catifelată, (ar fi fost bun de crainic la radio, pentru știrile plăcute) cu această voce deci, făcu următoarea stranie observație :

— Din prima clipă am știut că vom încasa premiul cel mare ! Ce spui, Murth ? Cînd acum două luni șeful ne-a pus pe urmele cele bune, am simțit o mîncărime în palme, asta înseamnă bani, mulți bani, cel puțin la mine, am verificat și se confirmă și acum încă o dată ! Ce zici, Murth ? Visai că vom

pune mîna pe premiu ? Visai că-l vom prinde pe A-2 ?

Cel care se numea Murth își stinse țigara de colțul mesei.

— Eu eram mai puțin optimist, Prent. În orice caz ieri, cînd mă îmbătasem de ciudă, aș fi putut jura că A-2 nici nu există !

— Dacă ți-aș fi spus că-l vom agăța chiar azi, ce-ai fi răspuns ?

— Că ești nebun !

— Ha, ha !

Prent bău și, cu vocea catifelată, vorbi iar ațintindu-și privirea în paharul ce și-l umplusce :

— Ei bine, domnule A-2, ți-a sunat și ție ceasul. Ridică-te fără tapaj și îndreaptă-te spre ieșire ! Te urmăm cu pistoalele îndreptate spre ceafa ta.

— Ai urmat cumva cursurile de umor predate la radio de maestrul Neb Ramgall ? îl întreabă Bătrînul Detectiv. Cu atîta umor, îmi închipui că trebuie să fie o mare plăcere să fii arestat !

— De ce te amesteci, bătrîne ? interveni Murth.

Prent nici nu privi în direcția lui B.D. Nu-și ridicase nasul din pahar.

Cu totul pe neașteptate interveni în discuție sobrul personaj cu bărbia dublă :

— Și mă rog, domnilor, cum l-ați prins dumneavoastră pe A-2, că eu l-am fugărit toată viața și abia dacă mă pot lăuda că știu cîte ceva despre el ? !

Murth, care, spre deosebire de amicul său, se bucura de o înfățișare agreabilă, fiind smead, puțin palid cu ochi limpezi și parcă nevinovați, avu un hohot zgomotos, strident :

— Ha! Ai prezență de spirit, domnule A-2! Nu-ți pierzi cumpătul, dar asta nu schimbă nimic, ești în mîinile noastre! Ridică-te... și... ține-ți mîinile pe masă, la cea dintîi mișcare, trag!

— Asta face parte din Carnaval, domnule? făcu uluit prezentabilul domn. Cine este A-2? Despre care A-2 vorbește?

— Îl auzi, Prent? Îl auzi cum ne ia peste picior? Sînt curios să văd cum vei discuta cu colonelul Hars, domnule A-2! Să știi că te așteaptă cu nerăbdare.

— Cine este colonelul Hars?

— Destul! se supără Prent, fixîndu-l pe domnul în negru cu ochii mari, injectați. Comedia s-a sfîrșit, cortina a căzut, noi sîntem niște gentlemeni, n-avem nimic cu dumneata, dar vrem să punem mîna pe premiu.

Bărbatul în costum de gală, cu obrazul străbătut de vinișoare purpurii, strigă indignat:

— Cred că ați scăpat din casa de nebuni!

— Poate, dar nici dumneata nu ești în toate mințile! Prea sfidezi lumea, prea ți-ai făcut de cap, spion mîrșav, și încă ai curajul de a umbla pe față, în plină zi, cu propria-ți firmă. Ha, ha!

Și Prent lovi cu arătătorul cartonul dosarului pe care se lăfăia, vizibilă de la distanță, inscripția: „A-2".

— Nu vă permit! Sînt savantul Glimt Berg, *doctor honoris causa* a patru universități, membru corespondent a cinci academii, iar aici sînt observațiile mele de-o viață întreagă asupra virusului gripei. Această lucrare îmi va aduce Premiul Nobel, domnilor, dacă ați auzit de Premiul Nobel... Astept scuze...

— Virusul gripei? Ce tot vorbești? Ce înțelegi prin virusul gripei?

— A-2, virusul gripei domnilor ignoranți ! Plecați de la masa mea !

— Ce părere ai, Murth ? rînji Prent.

Blondul își aprinse o țigaretă și suflă impertinent fumul în fața lui Prent.

— Domnul Glimt Berg e savantul cu renume european, care a revoluționat bacteriologia, și e o mare cinste să stăm la masă alături de el, zise, fumînd cu nepăsare.

— Îi iei apărarea ! sări Murth. Cine ți-a cerut părerea ? Dumneata cine ești ?

— Poate că eu sînt adevăratul A-2 !

— Nebuni, toți sînteți nebuni, dar nu mă mir, azi începe Carnavalul zise Glimt Berg.

— Nici nu știu dacă începe... Nu știu dacă pe timp de război Carnavalul e permis. Carnaval ne mai trebuie, nu avem destul ? observă Bătrînul Detectiv.

— Carnaval ori ba, dar cu toții sînteți arestați !

— Nu te grăbit, îl domoli Murth. Poate că am luat plasă și încă una urîtă. Permiteți să răsfoim lucrarea, domnule Glimt Berg ?

— Cum să permit ? Poate că ești plătit de dușmani... Poate vrei să-mi furi opera vieții.

— Nu vom accepta una ca asta, vorbi Blondul. Apoi lui Prent : Nu vă mai legați de savant că o pățiți. Ocupați-vă mai bine de mine, vă spun, poate că eu sînt adevăratul A-2, sau poate că domnul de lîngă mine, și îl arătă pe B.D.

Fularul ușor de mătase ce atîrna la gîtul Blondului se dădu la o parte, ca din întîmplare, descoperindu-i ordinul Crucii de Sidef cu Diamant.

— Faci pe eroul ? îl fixă Prent. Crezi că se prinde ? Ascultă, cu tine vorbesc. Ţi-ai agăţat tinicheaua şi faci pe eroul ? Vrei să ne intimidezi ?

— Îţi permiţi să califici drept tinichea cea mai înaltă decoraţie a Lungerului ?

— Să n-o luăm nici aşa, interveni Murth, cu vocea lui chelălăită.

— Domnilor, domnilor ! Ne aflăm între gentlemeni, să păstrăm buna cuviinţă. Dorian, adă-ne vin ! interveni B.D. Să bem şi să uităm jignirile. De vreme ce duelurile, oricum, sînt interzise, (deh, nu ne mai aflăm pe timpul Heidelbergului, păcat !), nu văd ce ne-ar rămîne altceva de făcut decît să bem.

— Aceşti doi obraznici... începu Blondul.

— Poliţia secretă ! mîrîi Prent.

— Arestaţi-mă pe mine ! Eu sînt A-2, arestaţi-mă ! Îndrăzniţi !

— Erou de operetă ! îl sfidă Prent, fixînd cu ochii înroşiţi decoraţia. Poate că dacă te-aş căuta la acte...

— Caută-mă ! Ce te opreşte ?

— Potoliţi-vă ! interveni Murth. E o regretabilă confuzie. Sîntem gata să-i cerem scuze domnului Glimt Berg, dar...

Una din cele trei măşti din ungherul întunecos se apropie. Era o femeie înaltă, subţire, cu mersul mlădios. Vocea, deşi aspră, pluti peste ei.

— Prent ! Murth ! Imbecilitatea voastră a devenit legendară. Voi întocmai un raport către colonelul Hars despre neasemuita prostie de care daţi dovadă...

— Ne urmăreai ? Vrei să te pui bine cu Hars ? o întrebă Murth.

— Ce să se pună, că s-a şi pus ! mormăi Prent. Se zice că...

— Prent ! Ridică-te ! porunci femeia.

— Nu mă ridic, na ! ripostă bărbatul, palid.

— Prent, ridică-te, repetă cu blîndeţe de data aceasta.

Pe obrazul chinuit al bărbatului trecu un cutremur ce dărîmă succesiv temeliile aparent tainice ale voinţei, ale curajului : obrazul ca stropit cu vitriol al lui Prent se fleşcăi, dezumflat. Era jalnic. Se ridică de pe scaun, ca împins, cu ochii aproape închişi.

— Şi acum, plecaţi de aici ! zise masca.

După ce Prent şi cu Murth nu se mai văzură, masca dispăru şi rămase doar chipul neliniştit al femeii.

— Daţi-mi o monedă !

Cineva, poate Blondul, poate B.D., poate chiar savantul inamic al virusului gripei, îi puse în palmă mică piesă strălucitoare, pe care ea o azvîrli cu putere drept în bezna din faţă.

— Chirie... pentru speranţă !

CAPITOLUL 18 : NEBUNIA

— Cît timp o să mai poţi cumpăra speranţa cu bani ? o întrebă Blondul.

Em îşi întinse pe masă palma, din care priveau ochii de lup.

— Pînă mă vor sfîşia cei doi de aici... Lupii !

— Ai venit *de tot,* sau te întorci la masa ta ? Cu cine eşti ?

Cele două măști, ce se ascundeau în penumbră, sub felinarul stins, îți aținteau ochii morți asupra lor.

— Sînt cu Guss, care mă urmărește, și cu încă unul, care-l urmărește pe Guss.

— Iar tu mă urmărești pe mine! Veselă situație, zile Blondul.

— Unde ai dispărut, Paul Delun? Mi-a fost dor de tine. Tare dor... Îl privi o clipă pe B. D., ca și cum ar fi vrut să-i spună ceva, dar păru să renunțe.

În orice caz, simt că se pregătește ceva... Într-un fel sau altul, trebuie să se sfîrșească...

Baladă despre zîmbetul colonelului Hars

Nu mă ridic de pe scaunul cu două picioare,
delicată pasăre cu cioc galben ciugulind semințe
negre
lîngă pulpele fetei moarte, — inexplicabilă
agentă secretă
a Destinului!
Dacă-i scris să fie așa, doar eu să mă ridic din poiana
înzăpezită
delicată pasăre cu cioc galben,
să-mi continui drumul, cu vechiul rucsac de călător,
cînd toți vor socoti c-am pierit,
de-a lungul cărării bîntuite de lupi.
Tram-tram, delicată pasăre cu cioc galben,
bine-i să chefuiești cu blonda pe genunchi,
bine-i să-ți închipui că ești cineva,
cînd pe pămîntul pierdut viscolește de adio,
bine-i să simți cum te cuprinde încet nebunia...

CAPITOLUL 19 : UN CORP STRĂIN, MARE, NEGRU ȘI RECE...

Pe înserate Carnavalul izbucni cu disperare. Oamenii care năvăleau pe bulevarde încercau iarăși frenezia condamnaților la moarte, cărora în ultimele zile li se permite orice.

Carnavalul avea loc pe întuneric, fără focuri de artificii, fără pocnitori, fără torțe. Carnavalul avea loc cu orice preț, în pofida ordinelor poliției care avertizează populația și împotriva serviciului de apărare aeriană ce explicase că în cazul unui atac al avioanelor inamice etc. etc...

Supraviețuitorii a patru ani de război, înviații dezastrelor și ai foametei, ai spaimei și ai grijilor ieșiseră cu toții din beciuri, subterane, pivnițe, adăposturi, scorburi, șanțuri, PENTRU A TRAI ÎNCĂ O CLIPĂ !!!

Supraviețuitorii neglijaseră avertismentul poliției și înlăturară cu nepăsare misteriosul „etc." al serviciului de apărare antiaeriană. Fără lumină și fără pocnitori, dar cu sticle în fiecare mînă și cu una între dinți, femei, bătrîni și copii — fiindcă bărbații tineri erau destui de puțini — dansau pe stradă în ritmul muzicilor improvizate, îmbătîndu-se, după ce devastaseră circiumile și dezgropaseră din cămări ultimele provizii de alcool.

Fură văzute scene grotești de violuri — propriu-zis violuri acceptate — în mijlocul mulțimii ce voia să mai trăiască o clipă. Se vorbea *chiar* despre polițiști bătuți măr : timp de ani rămășițele curajului se adunaseră în sufletele bieților oameni și acum

picătura se revărsase, dar, din păcate victimele erau bieți agenți de circulație, în uniformă, sau umilii supraveghetori ai ordinii publice, prin circiumi și cabarete, nici unul din adevărații vinovați nu avu de suferit...

Sună de două ori alarma, unii alergară spre adăposturi, dar avioanele ocoliră Capitala, păstrînd bombele pentru marile porturi din nordul țării. Apoi megafoanele instalate la toate răspîntiile încercară să transmită un comunicat oficial și cei care nu erau beți turtă încercară să asculte.

Optimist ca totdeauna, chiar cînd anunța retrageri, și-n ultimul timp numai de retrageri se vorbea, comunicatul se ocupa iar de iminenta „intrare în funcțiune" a Armei Beta, formidabilă creație a savanților Lüngerului, care avea să pîrjolească într-o clipă orașele și dispozitivele de apărare ale Aliaților, obligîndu-i să cerșească o capitulare necondiționată. Vocea decisă a crainicului asigura că sincronizarea și punere la punct a mecanismelor acestei arme noi e o chestiune de săptămîni și că sfîrșitul anului va marca Victoria și Pacea.

Pe neașteptate, bărbatul ce se pretinsese a fi savantul Glimt Berg, în învălmășeala bulevardului, puse mîna pe umărul Blondului.

— De ce joci un rol care-ți este străin, domnule ?

Cu o mișcare bruscă Blondul scuturâ de pe umăr neplăcuta pasăre — mîna grăsulie a lui Glimt Berg.

— Ce plăcere, făcu Blondul. Ce plăcere să dau iarăși de dumneata !

— Ești un jalnic uzurpator ! insistă Glimt Berg. Atitudinea lui politicoasă dispăruse. Eu sînt adevăratul A-2 !

— În acest caz, replică Blondul, ca veritabil patriot ce sînt, ca fost combatant și actualmente Cavaler al Crucii de Sidef cu Diamant, mă văd nevoit să te conduc la primul post de poliție. Și voi încasa premiul pentru prinderea lui A-2.

— N-ai să mă duci nicăieri, spion începător ! Cine ești, pentru cine lucrezi ?

În vînzoleala haotică dimprejur, nimeni nu observă, și dacă ar fi observat, s-ar fi sinchisit prea puțin, cum greoiul individ în haine negre se prăbușește, mai bine-zis zboară într-un perete. Blondul dispăru într-un local de noapte chiar în clipa cînd suna pentru a treia oară alarma.

Pe sticla translucidă a ringului în formă de fagure, luminat de jos, picioarele balerinei împungeau cercuri atîțătoare.

Dansatoarea în chiloți negri făcu un salt peste fagurii ringului și, luminată de la picioare la cap, rămase suspendată în gol, în timp ce undeva exploda prima bombă.

„O să murim, puișor, dar dacă vom muri îmbrățișați, sfîrșitul va fi dulce"... Alte două dansatoare cu străvezii și înguste sutienuri o traseră din văzduh pe cea dintîi care țipă.

„Crezi că arma Beta are să ne salveze într-adevăr, puișor ? Aș dori să nu mor, aș dori să fac multă, multă dragoste și să nu mor niciodată... Îmi dai și mie o țigară ? Ce țigări fumezi tu ? „Mercur" ? Vai ce vulgar, cu înfățișarea ta distinsă ar trebui să fumezi doar „Imperial".

Blondul văzu cele trei măști : sub una din ele descoperi obrazul hidos al lui Prent. Prent și cu Murth

se îndreptau spre el. Masca-femeie rămase în umbră și urmărea ce se întîmplă.

„Paul Delun, stai pe loc!" zbieră Murth.

Fumul se risipi brusc. Blondul scăpă din îmbrățișarea damei care-l invitase la dans, auzi pe scară tropăiturile celor doi, dar se pomeni afară, în întuneric, între două orchestre. O femeie beată se repezi la el.

— „Un bărbat *liber* în timpul Carnavalului! Ce fericire, Doamne! Vino! Vino!"

Avioanele inamice bombardau gara și păreau că se apropie, trei fascicule prinseseră un aparat, dar antiaeriana trăgea alături, exasperant, și Blondul, condus de mîna asudată a femeii, urcă mai multe etaje în goană nebună.

Pe acoperișul plat al imobilului, două tunuri își dirijau tirul asupra insectei argintii din încrucișarea proiectoarelor, servanții tropăiau cu încărcătoarele a cîte șase lovituri, iar cel de pe afet le introducea cu un țăcănit feroce în magazinul lacom al tunului și apoi „Foc" și apoi „Tram-tram! și Tram-Tram-Tram!" și „Mișcă jivină" și femeia se întinse pe beton între cele două tunuri, aproape despuiată.

„Bestie, tîrfă blestemată, pleacă de aici!"

„Un bărbat liber, domnule ofițer, un bărbat liber pe timpul Carnavalului! Iubește-mă aici, dragule, în ritmul focului de artilerie!"

Blondul își pipăi gîtul asudat: de acolo, de sus, se vedea orașul hidos și bestial, primind focul și azvîrlind spre cer focul. „Lasă că dacă se termină și rămînem întregi, facem o poștă cu tine, tîrfă blestemată!"

„Faceți ce vreți, domnule ofițer, că doar e Carnaval!"

„Carnaval. Pe moașă-ta și pe fericirea lui Agamemnon..."

„Aveți studii universitare, domnule ofițer?

„Ce căști gura, soldat. FOC !!!"

„Ha-ha-ha! Hi, hi!"

„Unde ești, dragul meu? Unde e bărbatul, singurul bărbat *liber*?"

La capătul scării apăruse figura descompusă a lui Prent, luminată de focul artileriei.

Agățat în mîini, în întuneric, deasupra bulevardului, Blondul împinse genunchii, cu o smucitură, și zbură în cameră o dată cu cioburile ferestrei și cu pătura de camuflaj. Căzu o dată cu pătura, aproape acoperit, învăluit în pătura ce mirosea a grajd, bălegar, cal.

Cei doi bătrîni stăteau în genunchi sub icoana luminată de candelă.

Muți de spaimă îl urmăreau pe Blond cum se descotorosește de pătură. Rugăciunea li se oprise în gît, la jumătate între „Doamne fii..." și „milostiv cu noi, robii tăi păcătoși și bicisnici..."

— A venit poliția, dragul meu, glăsui în fine bătrîna, punîndu-și ochelarii și ridicîndu-se cu greu.

— De data aceasta e chiar poliția, draga mea, răspunse cu glas întretăiat mișneagul și-și îndreptă coroana de păr alb ce-i încojura chelia.

Și în ochii lor era atîta spaimă, Doamne!

Și atîta supremă umilință!

Și atît de jalnic tremurau cei doi *oameni!*

Blondul blestemă în gînd această planetă meschină ce naște ființe atît de slabe, educîndu-le de la

naștere în rațiunea fricii, a spaimei oarbe ce ucide împotrivirea, mîndria omenească, și Blondul blestemă încă o dată Pămîntul și se blestemă pe sine și afurisi SPAIMA și-i fu silă de propria-i mîndrie, de propriul său curaj.

— Nu sînt de la poliție, zise.

— Nu ne mai amăgi, domnule. Știm că ești de la poliție, știm pentru ce ai venit, știm că sîntem vinovați.

— Nu sînteți vinovați! scrîșni Blondul. Asta vi se vîră în cap zi de zi, an de an. Vinovăția, veșnica vinovăție și pînă la urmă nu mai sînteți oameni, ci doar niște *vinovați*...

Cei doi îl priveau, fără să înțeleagă. Și cum ar fi putut să-l înțeleagă, prăbușiți ambii, soț și soție, bătrînul soț și bătrîna soție, atît de bătrîni că uitaseră, dar nu din pricina vîrstei, ci a *vinovăției*, prăbușiți în spaima animalică și umilința fără sfîrșit a celui care a coborît și ultima treaptă — și Blondul se strîmbă spre bascul soios ce acoperea țeasta bătrînului, a fostului bărbat, și din cuvintele lor înțelese că alături, într-o cameră vecină, se ascunde fiul lor, dezertorul fugit de pe front, căutat probabil, bun de pus în fața plutonului de execuție. În același timp pricepu că ar încerca zadarnic să le explice că nu vine din partea regimentului frustat de prezența unui războinic, și nici din partea poliției, ei doi, acești părinți înspăimîntați, părinți ai unui fiu ce trecuse de patruzeci de ani, ceea ce ar suna straniu cumva tot nu l-ar crede, el fiind elementul *străin* ce se intercalase brusc între clipele lor de spaimă. Și dacă era *străin*, trebuia să fie și rău.

— Nu înțeleg de ce nimeni nu e disperat, începuse o dată Bătrînul Detectiv, acest vrăjitor al frazelor lungi și neterminate, cînd, de fapt, și ori cum ați lua-o, cu toții ar trebui să fim înspăimîntați, fiindcă unii din noi îmbătrînesc, iar alții sînt deja bătrîni, moartea e la ușa ta și-a mea, și afară de asta ne amenință tuberculoza, holera și ciuma și dintr-o clipă-ntr-alta pămîntul se poate ciocni cu un corp mare, negru și rece, faptul că n-a făcut-o pînă acum e doar o perversă întîmplare, și totul...

Peste finalul frazei suspendate B. D. turnase un litru de vin acru.

— Să vă trăiască dezertorul, zise Blondul, iar cei doi bătrîni tresăriră șiuind speriați, prin vacarmul exploziilor ce măcinau orașul. Cuvîntul dezertor li se păruse că sună prea tare.

Blondul se așeză, bătrînii rămaseră în picioare. N-avea chef de loc să dea ochi cu cea de-a treia ființă înspăimîntată.

— Lăsați-mă să-mi trag sufletul, zise, rămîn doar cîteva clipe, iertați-mă pentru geamul pe care l-am spart, se întîmplă pe timp de război, forța împrejurărilor, asta e, cîteva clipe și scăpați de mine și nu ne mai întîlnim niciodată, ceea ce e totuși trist, nu? Să nu te mai...

Șirul de cuvinte, panglica multicoloră, îl învăluia odihnitor. Învățase să se odihnească vorbind, ținînd discursuri fără sir, asta dă curaj, menține forțele, poate o superstiție, dar și superstițiile...

Vreau să spun că și superstițiile menajează uneori forțele, dovadă... dar de ce dovadă, cine cere aici neapărat o dovadă, și ducă-se dracului dovezile, dovezile care nu dovedesc nimic.

— Nu vă temeți de mine... Și aici Blondul avu intuiția fără greș a prezenței celuilalt, a celui de-al patrulea, în dosul ușii, umil aplecat cu urechea ciulită, într-o veche și murdară cămașă de noapte, cu ochii bulbucați, decolorați și gura căscată, cu un fir subțire de salivă prelins pe bărbia cu țepi rari... Nu vă temeți de mine...

Și percepu prin ușă, aproape fizic, prin undele și vibrațiile aerului dintre ei, tresărirea celuilalt care-l asculta cu speranță, holbat.

CAPITOLUL 20: SPAIMA

Noaptea, întunericul, timpul, ceasurile nu se opriră totuși din mers, ci-și continuară drumul, parcursul, destinul. Nimic nu se oprește niciodată, apele curg în jos, rădăcinile se înfundă mai adînc în pămînt, fumul urcă spre cer, și tram-tram.

Dezertorul nu mai era tînăr și nici nu era capabil de o spaimă adevărată, ci frica lui era leneșă, puhavă. Nu dezertase datorită vreunei convingeri (cei ce au convingeri nu prea dezertează nici chiar atunci cînd fac parte dintr-o armată al cărei scop îl detestă, poate fiindcă niște convingeri înrădăcinate adînc sădesc în om o stranie mîndrie incompatibilă cu actul acesta al dezertării). Bătrîn la patruzeci de ani, de fapt nu fusese tînăr niciodată, ci sărise direct din copilărie în bătrînețe (mulți oameni fac acest salt), prefera spaima lui leneșă, respingătoare și inumană oricărui act de energie, cît de neînsemnat. (Blondul

nu uita nici o clipă că Prent și cu Murth și împreună cu ei și RX2TS se află în apropiere).

Cînd se auziră bătăi în ușă, cel care deschise fu Blondul. Era, așa cum se așteptase, Em.

Ea îl văzu pe Blond, cu fața lui subțire, palidă, trăind prin zîmbetul provocator al ochilor, îl văzu pe dezertor prăbușit într-un jilț prăfuit, cu spaimă lui lenească desenată pe fiecare centimetru pătrat al trupului obosit și-i văzu și pe cei doi bătrîni.

— I-am trimis pe Murth și Prent la gară, să te urmărească acolo, să supravegheze trenurile, zise Em.

Blondul îi simți răsuflarea fierbinte, un val de nostalgie îl împietri.

— Ciudată ești! Tu mă scapi din ghearele lor, și pe urmă tot tu îi asmuți împotriva mea!

— Rămîi lîngă mine, Paul Delun!

Coborau prin întuneric scările clădirii pe acoperișul căreia lătrau tunurile antiaeriene.

— Nu există un loc de refugiu nicăieri, zise Em.

Se opriseră și Blondul o simți foarte aproape.

— Nu vreau să mă refugiez, Em. Așa mă cunoști? Pericolul real îi amenință pe dușmanii mei, nu pe mine, eu sînt invulnerabil, nu-ți dai seama?

Îi bănuia zîmbetul. Și ghici prin întuneric gestul mîinii în care mai păstra masca.

— Ce pereche ciudată sîntem, comentă neutru femeia. Apoi, pe același ton: Așa cum e întocmită viața la noi, cred că ți-ai dat seama, nu te poți ascunde nicăieri. Ai văzut: acolo e un dezertor. Dacă bați la ușa asta vei descoperi o femeie al cărei bărbat e în lagăr, și ea tremură așteptînd o soartă asemănătoare. Următoarea ușă — niște copii, părinții au fost ridicați, au dispărut. Dacă te ascunzi în un-

gherul cel mai întunecat, ungherul are să țipe : fugi de-aici, mi-e frică, sînt păcătos, am păcate, aici au fost doi care l-au bîrfit pe Lünger și aștept să fiu executat, incendiat... Fiecare moleculă tremură de spaimă în țara asta, fiecare frunză, fiecare picătură de apă, fiindcă toți au păcate și toți te vor respinge, și împreună cu toți și cu toate tremurăm și noi, prin contaminare... Poate că acesta e profilul timpului nostru, toți să se teamă de ceva, de ceva nelămurit cîteodată, dar cu atît mai apăsător...

— Ia-mi pulsul, ființă a întunericului. Șaizeci și cinci. Eu nu tremur și nici tu. Nici tu...

— Asta fiindcă noi ne-am cheltuit spaima mai devreme decît alții, nu fiindcă am fi mai curajoși. Auzi cum urlă lupii ?

Șeful serviciului trei, colonelul Hars, primise cea mai importantă misiune a carierei sale : heighlüngerul Matel, totdeauna intimidat de prestanța colonelului, îl invitase în cancelaria secretă din subteranele ce se învecinau cu Marele Cartier General și, pentru a nu fi singur în această inexplicabilă confruntare (fiindcă fiecare întîlnire cu Hars constituia pentru el o veritabilă confruntare), manevrase în așa fel ca să fie de față două dintre înaltele eminențe din preajma Lüngerului, care, încadrîndu-l, trebuiau să constitue un intimidant decor pentru colonel.

Acesta se prezentase exact la ora fixată și ascultase neclintit noile instrucțiuni.

Se vorbi despre acțiunea „Scorpionul", cea care avea să aducă victoria sau, în caz de nereușită, prăbușirea armatelor Lüngerului.

Cei trei superiori. Mătel și eminențele. vexați oarecum de tonul rece, prea puțin curtenitor al lui Hars, pentru a-și da importanță, începură totuși să aducă unele completări planului general de acțiune pe care trebuie să-l respecte colonelul. cu totul vagi de altfel, fără nici o importanță, și pentru a doua oară colonelul îi întrerupse, afirmînd că pricepuse totul.

Lucrurile totuși nu erau clare și misiunea lui Hars (s-a spus mai tîrziu că neprietenii aranjaseră ca temutul colonel să fie trimis la moarte sigură) era aproape de neîndeplinit. Azvîrlit în spatele frontului inamic, el trebuia să afle stadiul la care ajunseseră Aliații cu producerea Armei Beta, pe efectul căreia miza și Lungerul, să pună mîna pe documentele legate de această invenție și să saboteze, eventual să arunce în aer dispozitivul ultrasecret și foarte păzit pe care se aflau instalate laboratoarele Aliaților.

La dispoziția colonelului stăteau importante rezerve financiare (Cine nu poate fi mituit ? Parcă savanții Aliaților erau niște sfinți ?), cîteva planuri de acțiune întocmite de statul major și schema (pe aceasta trebuia firește s-o memoreze) agenților și a eventualilor sprijinitori de pe teritoriul inamic.

Din echipamentul lui Hars nu lipsea nici mica fiolă de otravă, pe care prin jurămînt trebuia s-o folosească în cazul cînd...

Blondul privi înapoi. Nu, nu erau urmăriți, întunericul se vălurea compact în spatele lor.

Noaptea curgea monoton, fluid îndoliat, străpuns de luminile stelelor.

Em se opri să privească micul parc, acolo unde o acostase bătrînul beţivan, din sticla căruia acceptase să bea cu veritabilă lipsă de pudoare. Şi parcul era pustiu, prin frunze trecea numai un foşnet de toamnă, şi Em suspină, lipindu-se brusc de trupul bărbatului. Nemişcaţi, îşi ascultară bătăile inimii.

„Să jucăm mai departe, gîndi Blondul. Em n-ar trebui să se gîndească la lupi... Cel puţin nu acum, e prea devreme, abia toamnă... Lupii, iarna..."

— Atunci, mergem ?

— Mai întrebi, Em ?! Merg ori unde mă duci !

— Te-am purtat peste tot... Mai rămîne doar infernul....

— Atunci, direcţia infernul.

— E chiar lîngă noi. Ţi-e frică, Paul ? Aş vrea să ştiu că ţi-e frică. M-aş simţi mai în siguranţă... Şi apoi, frica ne-ar apropia...

— Să mergem mai departe, o îndemnă Blondul. Frumoasa stenodactilografă aşteaptă continuarea. O vezi cum stă nerăbdătoare, şi din pricina curiozităţii şi a nerăbdării a uitat să închidă gura şi peste buza inferioară, cărnoasă şi răsfrîntă, s-a prelins un firicel de salivă : saliva nerăbdării. În fiece tresărire a trupului ei perfect citeşti curiozitatea şi nerăbdarea, şi aceste două stări sînt atît de absorbante şi de absolute, încît trupul suplu şi cambrat al frumoasei stenodactilografe se preface în magnet. Priveşte frunzele, frunzele ce tocmai trec în zbor, se lipesc de ea, de şolduri, de spate şi de ceafa ei albă, toate frunzele toamnei gonesc spre ea, şi asta numai din pricina nerăbdării definitive de care e capabilă această dumnezeiască vampă. Nu e de mirare că de dragul ei trei miliarde de scriitori nimicesc în grabă

trei miliarde de creioane, pe trei miliarde de foi albe, pentru a nu rămîne în urmă cu continuarea, şi ea stenografiază în acelaşi timp trei miliarde de romane diferite. E ciudat că-n timp ce scriitorii îmbătrînesc, bestiala stenodactilografă rămîne tînără şi apetisantă, de dragul ei invie cei congelaţi în palatele de gheaţă, iată-i sfărîmînd porţile şi gonind de-a lungul drumurilor, cu ochi vineţi sub pleoapele încă pietrificate, cavalerii cu lănci de gheaţă, cavalerii cu lănci de sticlă, şi cavalerii cu lănci de spumă. Jocul tău, draga mea Em, în ansamblu, pare naiv în faţa celui mai simplu gest al frumoasei steno... Dar ce spun eu!

Astfel ei doi intrară în vila singuratică, înconjurată de tăcuta grădină, prin care, printre copaci, zburau galbene frunze, feştile aproape stinse în întunericul fără sfîrşit. În grădină, ea se opri o clipă, agăţîndu-se de braţul Blondului Em părea că ascultă încordată un vuiet îndepărtat, al cărui ecou se repercuta de trupul ei.

Blondul ştia ce aude femeia de lîngă el.

Auzea şi el acelaşi vuiet.

Em avea legătura de chei. Descuie pe rînd uşile cu siguranţa omului care a mai fost pe acolo, şi-l conduse prin odăile întunecate. Făcu lumină în salonul cunoscut, deschise aparatul de radio, puse pe măsuţa din mijloc tava cu un frumos serviciu de cristal. Băutura sclipea în sticla pîntecoasă, gălbuie, densă.

— Pariez pe ce vrei că nu-ţi închipui unde te afli!

— La tine acasă, probabil.

— La mine? rîse Em. Eu nici n-am casă. Eu nu locuiesc nicăieri... Parcă nu ştii? Ghici, unde

te-am adus ? Sau poate că nici nu e nevoie să ghicești, poate că știi. Dacă ești A-2, trebuie să știi a cui e casa aceasta !

— Nu, habar n-am.

În fotoliul comod, Blondul închise ochii. Toate se învîrteau împrejur lent, odihnitor. Ciudata senzație de a fi acasă...

— E vila colonelului Hars, zise Em, observîndu-l.

— Presupun că e supravegheată, făcu Blondul, după o tăcere.

Em mîngîie colțul mesei cu palmele febrile.

— Nu știu ce să cred despre tine, dragul meu Paul Delun... În mod normal, aflînd în ce loc te-am adus, ar fi trebuit să sari în picioare, cel puțin mirat, dacă nu înspăimîntat, dar la tine un astfel de gest ar fi fost fals și caraghios... Dar nici liniștit nu poți rămîne...

— Ce importanță are unde mă aflu ?

— Dar e locuința lui Hars !

— Ei și ? Presupun că acesta e acasă, sau trebuie să pice dintr-un moment în altul. Mă vei prezenta drept frate... sau văr ?

— Pe acest persan m-am lăsat mîngîiată de colonelul Hars...

— O fiară ca el știe să mîngîie ?

— *My baby*, te-am înșelat cu colonelul. Ești gelos ?

— Ai pus cel puțin un somnifer de calitate în coniac ?

— De ce să pun somnifer în coniac, Paul Delun ? Acum am de gînd să-l înșel pe Hars cu tine.

Cînd se trezi, Blondul dădu de următorul bilet :

„Dragul meu, rămîi aici, nu te va deranja nimeni. Așteaptă-mă ! Altfel nu vei putea ieși, ușile sînt închise, toate cheile le port cu mine. Bea, citește, așteaptă-mă ! Em.“

Cînd reveni, Em găsi la rîndul ei un bilet :

„Draga mea, te admir și te iubesc, dar trebuie să plec. În ceea ce privește ușile, nu te îngriji, posed iarba fiarelor. Cu siguranță ne vom întîlni iar, așa e scris.

Paul Delun.

P. S. Ferește-te de lupi !“

CAPITOLUL 21 : „DACĂ-ȚI TRECE PRIN CAP SĂ MĂ OMORI...“

Blondul constată surprins că amurgul, între munți, căpătase culoarea coniacului și, cuprins de-o lucidă amețeală, sorbi pînă la fund paharul din fața lui.

„Noi, cei ce ne riscăm viața în folosul...“ Își aminti de lupii *lui* care desigur flămînziseră și-n acea înserare vor sta iarăși la pîndă, cu ochii sticlind. „Noi, cei ce riscăm totul...“ Vocea ajungea pînă la el din adîncul memoriei, schimbată și aproape străină. Mușchii stomacului se crispară, cerînd poate o nouă porție de băutură, sau refuzînd prima.

Soarele se va pierde dincolo de munții vineți și micul oraș va adormi în liniște. Bombele încă n-au ajuns pînă aici, dar... Deasupra munților, acolo unde a dispărut soarele, culorile se intercalau — coniacul curgea din cer. Recapitulă orele petrecute în tren — călătoria — scăpase oare neobservat ? Îl urmărise oare cineva în stația cenușie, uitată acolo între munți ?

— Iese ceva cîștig, e rentabil ? îl întrebă pe patronul localului.

— Iese, răspunse patronul, scîrțiind pe proteza de lemn a piciorului stîng, mai vine cîte un nebun singuratic ca dumneata, care bea mult... Va trebui să te prezinți la poliție.

— Sînt cavaler al ordinului Crucea de Sidef cu Diamant.

— Mai bine ți l-ai da jos : în orașul nostru nimeni n-are așa ceva și nu e bine să atragi atenția... Ce învîrtești ?

Necizelatul patron îl privea cu ochi bulbucați, lustruind o tavă de alamă.

Blondul rînji către el :

— Sînt agent secret, m-au parașutat Aliații să vă spionez niței, poate vă fur secretul fabricării berii.

— Asemenea cuvinte... nici măcar în glumă !...

— De ce, domnule Muske ? Umorul nu e interzis, însuși Lungerul nostru face glume la radio cînd zice că va cîștiga războiul...

Patronul clipi repede, ochii i se aburiră de frică.

— De unde-mi cunoști numele, domnule glumeț ?

— Scrie pe firmă, ai uitat ? Mai toarnă-mi în pahar, Muske. Să știi că e periculos să ții în timpu-

rile noastre un restaurant, vezi ce clienți îți vin, slobozi la gură ca mine, îți crează încurcături. Să-i torni la poliție, sau nu cumva chiar ei sînt de la poliție ?... Iată părerea mea, dragă Muske, cel mai bine e să fii mic producător de bumbac...

Patronul, care încrunta din sprîncene ori de cîte ori îl primea în față pe impertinentul — ca ton — „dragă Muske", încremeni. Cuvîntul *bumbac*, azvîrlit ca din întîmplare — dar ce mai e întîmplător pe lumea asta ? — fu echivalentul sonor al unei linguri de masă umplută ochi cu ulei de ricin.

Blondul azvîrli pe masă bancnota mototolită — își plătea prînzul — și fără să mai salute se strecură printre măsuțele de pe terasă.

Era răcoare și cele două străzi ce se întîlneau în fața micului restaurant păreau pustii și albe. Un cîine se strecura pe lîngă ziduri, cu un mers șleampăt, de cobai otrăvit.

Patronul goni cîinele și alergă după Blond :

— Domnul meu ! Ce ai vrut să spui înainte ?

Blondul, care se și îndepărtase, se opri, parcă nehotărît.

— N-am zis nimic... De fapt ar fi trebuit să-ți spun bună ziua, nu, Muske ?

— Nu clientul e cel ce salută primul... Dar, cu bumbacul, ce aluzie a fost asta ?

— Care bumbac ?

Muske se descotorosi de șorțul ce-i reliefa talia greoaie, îl azvîrli pe un spătar — abia acum se deslușiră mai clar cuvintele brodate în fir galben : „Nu fi leneș, nu risipi, nu înșela !" — și veni cu mersul lui de gîscan îndopat pînă sub bărbia Blondului :

— Nu vă prefaceți ! Ce știți despre mine și despre bumbac ?

— Mă gîndesc, zise Blondul privind șorțul ce spînzura pe spătarul scaunului, că ai fi putut evita plictisitoarea repetiție a lui „nu", folosind o formulă mai economică : „Fii harnic, strîngător, drept !" Și — Blondul își aprinse o țigaretă „Mercur" — dacă observi ceva interesant, nu întîrzia să mă avertizezi și-ți promit să nu mai pronunț cuvîntul bumbac. Știi desigur că locuiesc pe-aproape, la „Superbul Căprior". Proprietarul îți e prieten ?

— Am fost colegi de școală, domnule...

— El știe de... bumbac ?

— Vai mie, nu ! Credeam că nu mai știe nimeni.

— Dacă-ți trece prin cap — fii atent Muske ! — dacă îți trece prin cap să mă omori, îți dau următoarele sfaturi : te duci la șopronul din fundul curții, unde țîi cele două sănii, dezgropi revolverul, îl cureți și-l ungi — nu pot suferi să fiu asasinat cu o armă ruginită ! — apoi pîndești seara tîrziu cînd merg la hotel, am obiceiul să citesc înainte de a mă culca și dorm cu fereastra deschisă. N-ai decît să te urci în nuc și să dai la o parte camuflajul. Să ținteșți bine, să nu zici că nu ai nimerit, să ținteșți bine, în cap, în tîmplă, în frunte, în ceafă, sau în ochi dacă-ți face plăcere, să trimiți două gloanțe, sau chiar trei, rezultatul va fi același : sînt invulnerabil. Dar țin mult ca revolverul să fie curățat și uns.

Pe înserate locuitorii orășelului V. ies la plimbare, așa cum se întîmplă în toate țările de la pol la ecuator. În ultimii ani se născuseră la V, doar trei copii,

și ăia în mod miraculos, fără bărbați, datorită, pesemne, polenului și a laptelui lunar.

Cele trei cărucioare răsăreau scîrțiind din încheieturi, la colțurile străzilor, și copiii, cu biberoane atîrnînd de gît și degetele în gură, priveau uimiți, cu ochi rotunzi, ciudata lume a părinților și bunicilor.

Strada principală, curgînd paralelă la milimetru cu rîul Selva, această arteră, care, după exemplul Capitalei, căpătase recent un nume nou : Bulevardul Învingătorului, străbătea localitatea de la sud la nord, din punctul denumit „Mormintele", chiar sub streașina pădurii, unde în urmă cu vreo sută cincizeci de ani fusese exterminată sinistra șleahtă a banditului Famegus, pînă la ultimele căsuțe răsărite înainte de război în partea de nord a orășelului, acolo unde Selva și vechiul drum de munte se înfundau în trecătoarea Margareta.

În urmă cu trei sau patru luni, într-o senină noapte de iunie, orășelul se trezise din somn și înghesuit la ferestre, sub lumina tăioasă a lunii, ascultase înspăimîntat ropotele de împușcături ce se auzeau din direcția trecătoarei Margareta.

Era ceva cu totul neașteptat. Începu să se vorbească despre o groaznică, stranie, ultrasecretă execuție ce avusese loc undeva în munții de deasupra trecătorii, sub piscul Alland, sau poate sub creasta cu Două Foarfeci, pe partea dreaptă a rîului Selva. *Adios muchachos campagneros de my vida!* Un muzicant fu arestat pentru că intonase acest bătrîn tango, tocmai în perioada cînd zvonurile cu privire la sinistra execuție erau în toi. Nu se știe dacă a fost

și el împușcat, sau spînzurat, sau decapitat, sau doar jupuit de viu.

Pentru a-și consola clientela, domnul Muske angajă în localul său o orchestră de bătrîni, a cărei piese de rezistență erau scîrțiitul vals *„Ce ne facem, domnilor, totul e pierdut!"*

Și lumea se liniști. Simetria era salvată : o execuție în sud, alta în nord, între cele două execuții orașul putea să se legene liniștit, huța-huța, ca-n leagăn.

În timpul serii puținii clienți ai domnului Muske — am uitat să precizăm că onorabilul local nu avea un nume — se adunau într-o sală afumată, cu tavanul jos, servitul pe terasă fiind întrerupt din pricina camuflajului.

— Pot să vă vorbesc ? se aplecă umil patronul la urechea Blondului. A fost pe-aici cineva, un domn voinic, nu tocmai tînăr, în haine negre... Căuta un anumit ins, și mi-a dat semnalmentele dumneavoastră...

— Presupun că ți-a pasat și niște bani ? !

Muske încuviință.

— Presupun, de asemenea, că i-ai spus totul despre mine ?

— I-am spus, fiindcă ori cum ar fi aflat. Așa, iată-vă prevenit.

Blondul se plimbă pînă tîrziu pe străzile întunecate. Se înapoie la hotel, luă cheia din cui (portarul nu-l auzi, dormea cu capul dat pe spate. În lumina albăstruie a becului colții lui îngălbeniți luciră ciudat) și urcă scara spre camera lui. Înainte de a deschide ușa rămase nemișcat aproape două minute, așteptînd. De cînd coborîse în gara V, nu i se întîmplase nimic. Surpriza nu putea să întîrzie.

CAPITOLUL 22 : ALIANȚA CONSTA ÎN A NU NE UCIDE...

Asta e o senzație cu totul deosebită. În ce punct va lovi glontele ? Va sparge mîndra poartă a frunții, într-un brusc cutremur total, trimițîndu-te puțin uimit — dar poate fi vorba de uimire cînd de fapt *așteptai ? — în lumea de dincolo ?* În tîmplă ar fi mai simplu, mai repede, n-ai avea nici vreme să înjuri, pe cînd dacă nimerește pîntecul, grozăvie ! Dacă lovește sternul, glontele poate ricoșa în inimă sau în plămîni, și Blondul deschide brusc ușa.

Perdeaua ce camufla fereastra deschisă se mișcă în curent, dar, încă înainte de a răsuci comutatorul, observă silueta greoi tolănită pe canapea și se miră că țîșnitura instantanee de foc întîrzie, totuși făcu gestul reflex, mișcarea caracteristică ce-l salvase de atîtea ori, saltul frînt, neobservat aproape, ca un tremur — împușcătura întîrzia, frumoasa, roșiatica izbucnire, ca de petale, a flăcării pe țeava revolverului — și Blondul făcu lumină. „Să se facă lumină !" a zis Dumnezeu.

Fraza biblică devenea de o concreteță absolută, pesemne că și Creatorul, Stăpînul și Făcătorul-a-Toate se va fi aflat în pericol — și acestea nu sînt cugetările unui hulitor ! — și, amenințat de arma teribilă a vreunui înalt uzurpator ceresc, răcnise în întuneric, cutremurînd firea, azvîrlind în hău cu puternica-i respirație lumi și universuri, și născînd din această ciocnire constelații noi, proaspete, virgine :

„Să se facă lumină !", și Blondul constată că individul ce-i uzurpase culcușul era un bătrîn zdrențăros,

care-i trezi imaginea tatălui denaturat al lui Huck Finn, în vizită la feciorul său îmbogățit, cu scopul de a-i mai stoarce niște gologani pentru rachiul cel de toate zilele.

Zdrențărosul părea că doarme, cu brațul aruncat peste ochi. I se vedea printr-o spărtură cotul învinețit și murdar. Blondul nu se sinchisi, își aprinse țigara și făcu ocolul odăii.

Individul se cățărase în nuc și de acolo pășise direct peste pervazul ferestrei, imitîndu-l și-n această privință pe bătrînul Finn, și urmînd în fond calea pe care Blondul o recomandase cîrciumarului Muske, în caz că ar fi intenționat să-l asasineze.

Zdrențărosul îl observa pe Blond, prefăcîndu-se că doarme.

— Haide, scoală ! făcu Blondul, isprăvindu-și țigara. Vreau să mă culc !

— De unde știai că nu dorm ?

Pe fața mototolită a nocturnului vizitator, printre țepii cărunți, risipiți în dezordine în smocuri pe barbă, obraji și chiar sub ochi, înflori un zîmbet de o inexplicabilă căldură.

— La dracu', dacă nici atîta lucru n-aș fi în stare să pricep, n-aș mai fi ce sînt ! Ridică-te ! Te pomenești că ai și păduchi ?!

Auzind *cuvîntul*, individul sări în picioare. Fusese scund și rotofei altădată, pesemne. Acum — aproape străveziu, ca în urma unei sistematice și îndelungate inanități. Doar țepii ce-i înconjurau fălcile galbene păreau a-i conferi oarecare consistență și volum.

— Alege-ți cuvintele, *cavalere !* Știi cine se află în fața ta ?

— Nu, dar încep să bănuiesc !

— Dă-mi și mie o țigară...

Trase fumul cu sete, ochii i se holbară de plăcere :

— *Ai în fața dumitale pe bietul delfin dispărut, pe Ludovic al șaptesprezecelea, fiul lui Ludovic al șaisprezecelea și al Mariei Antoaneta.*

Blondul aprobă clătinînd din cap, cu un vag zîmbet îngăduitor :

— Nu știu dacă mă vei crede, dar din prima clipă parcă am presimțit că ești un personaj al domnului Mark Twain. Doar că nu-mi închipuiam că ai fi *chiar* delfinul, te luasem drept tatăl lui Huck Finn. Să știi că l-am citit și eu pe acest domn Mark Twain, înainte ca Lungerul să-l fi interzis prin decretul 714/A. Acum, firește, nu-l mai citesc, devreme ce e interzis, eu mă conformez totdeauna decretelor oficiale, ba chiar fac eforturi să scot din capul meu încăpățînat toate ideile și frazele scriitorilor interziși, totuși aș putea încă să-ți dau replica din cartea domnului Twain : *„Dumneata ești delfinul ? La vîrsta dumitale ? Vezi-ți de treabă ! Poate vrei să spui că ești împăratul Carol cel Mare, răposatul...“*

— Exact, exact ! se lumină la față zdrențărosul. Replica următoare e : *Din pricina necazurilor, Bilgewater...*

— N-are rost să citim pînă la sfîrșit cartea domnului Twain, mai ales că e interzisă. E periculos. Nu te întreb ce ai căutat în camera mea, și nici nu-l chem pe portar să te dea afară îmbrîncindu-te pe scări... Ar fi în stare să te ducă și la poliție și ăia n-ar înghiți așa de ușor ca mine hapul cu delfinul...

— Ceva de băut ai ? Dă-mi un păhărel, să prind puteri înainte de a pleca... Nu-ți voi provoca nici un fel de neplăceri...

— Asta-i bună ! Neplăcerile ţi le pot provoca eu, venerabile fiu al Mariei Antoaneta !

— Cine ştie ?! zîmbi misterios bătrînul.

După ce delfinul plecă, Blondul privi stelele. Stelele rînjeau. Noaptea nu era dintre cele liniştite, cu toate că printre frunze căzuse şi ultima adiere a vîntului. La cîrciuma lui Muske, la doi paşi de „Superbul Căprior", cineva se îmbătase şi răcnea, acompaniat de orchestra bătrînilor.

Parfumul proaspăt şi crud al nopţii năvăli în cameră şi Blondul închise ochii. Şi se gîndi la Em. Stătea singur în camera întunecată, la geamul deschis, simţindu-se *definitiv* nemuritor...

Glontele pe care i-l planificase destinul, şi pe care îl aşteptase de altfel, veni cu întîrziere, după miezul nopţii.

De fapt fură două împuşcături.

Paşii se precipitară pe coridor — imprudent asasinul ! ar fi trebuit să aleagă şi el calea ferestrei. Blondul îl urmări, dar cînd ajunse jos văzu că portarul doarme, în aceeaşi poziţie, cu gura deschisă, cu dinţii lui mari şi galbeni, lucind la fel de sinistru în lumina albastră.

„Eu am primit două vizite, cineva a încercat să mă omoare (încercare ratată din faşă, fiindcă o prevăzusem), am băut, am fumat, mi-a fost dor, m-am zvîrcolit în pat, am stat la fereastră şi m-am gîndit la *relativitate*, am *trăit* aproape cît pentru o viaţă întreagă, iar pentru el orele astea n-au *însemnat* nimic. Pentru majoritatea oamenilor orele, zilele, anii nu înseamnă nimic, fiindcă stau cu gura căscată şi au... dinţii galbeni... şi sforăie.

Îl bătu ușor pe umăr. Portarul horcăi, înecîndu-se cu saliva.

— N-ai văzut pe nimeni ?

Omul îl privi tîmp.

— Ha ? Doriți ceva ?

— N-ai auzit nimic ?

— Ce să aud ? Doamne ferește ! E liniște...

— Liniște deplină, confirmă Blondul.

În sfîrșit, se putea bucura de puțină odihnă. Privi ceasul, era două, apoi se culcă. Se pornise un vînt, frunzele copacului fosneau plăcut la fereastră. Se înveli pînă sub bărbie, se făcuse frig, dimineața de toamnă avea să fie rece și strălucitoare.

A doua zi, la prînz, îl văzu de departe pe terasa lui Muske, mînuind cu o greoaie eleganță furculița și cuțitul. Se plimbase pînă la capătul străzii principale, spre sud, pînă la „Morminte", acolo unde fusese exterminată banda lui Famegus, și se încălzise la soarele zgîrcit, stînd așezat pe cripta în care se mai păstra craniul marelui bandit.

Famegus terorizase un ținut, oamenii însă construiseră o criptă, special pentru capul său, cules în momentul execuției și ascuns, și dat la iveală mult mai tîrziu.

Terorizase ținutul, spintecase bărbați și femei — oamenii însă îl admirau, îl admiraseră și-n timpul vieții, tremurînd în acele zile de spaima lui, și-l admirară cu mult mai mult sîrg după moarte.

Famegus răpise fecioare, le necinstise și le năpustise apoi cu capul în jos de pe stînci, cu toate acestea, sau poate că tocmai din această cauză, femeile aprindeau lumînări la cripta lui.

Blondul coborîse în criptă și privise craniul alb, așezat simplu pe un imens bolovan — alb și el —, se înfruntaseră ochi în ochi, orbită în orbită, și-n cele din urmă Blondul aprinse și el o lumînare pe care i-o vîndu un fel de călugăr ce-și făcea veacul pe-acolo. Marii bandiți merită stimă, ar trebui scris, la intrarea în criptă, dar pe latinește, să nu înțeleagă oricine.

Și apoi se întoarse în oraș, cu același pas al omului care nu știe cum să omoare timpul. Terasa lui Muske o văzuse de la mare distanță — la o măsuță stăteau doi, ea cu rochița verde, subțire, cu mînecă scurtă, probabil că-i era frig și făcea *piele de gîscă*, iar la altă masă silueta grea, închisă a *celuilalt*. Blondul urcă treptele spre terasă și merse direct spre el.

— Ești un țintaș mizerabil, Glimt Berg! Ai fi putut să mă scutești de toate grijile, dar mîna îți tremură, ochiul abia dacă distinge contururile pe întuneric și, în general, ești ramolit. Apropo, ai permis de port-armă?

— N-am intenționat să te omor... doar să te sperii! Am vrut să te previn că sînt și eu pe aici. Unii zic bună ziua, alții trimit cartea de vizită. Eu ți-am expediat două gloanțe, unul pentru „salut" și celălalt pentru „ai grijă". Respiră adînc, tuși și continuă în șoaptă: La fel ca și tine vreau să pun mîna pe *apa elementară* care se fabrică aici pentru *arma Beta*... Îți propun o alianță... provizorie, vreau să zic...

— Dă-mi și mie păstrăv, dragă Muske, strigă Blondul. Pe fața cîrciumarului, care încercase să se apropie pe furiș, se întipări regretul de a nu fi prins măcar un crîmpei de conversație.

După ce Blondul fu servit cu tot dichisul, după ce Muske turnă vin în paharele celor doi domni și se îndepărtă, Glimt Berg scoase din buzunar o jucărie pentru copii, un titirez colorat, pe care-l făcu să se învîrtă între farfuria sa și cea a Blondului. După ce titirezul se opri și căzu într-o rînă, Blondul văzu cîteva măști minuscule, desenate în peniță, unele rîdeau, altele lăcrimau. Era un titirez vesel și trist.

— Alianța constă în a nu ne ucide, zise Glimt Berg. Pînă ce vom pune mîna pe *apa elementară*. După aceea, rezolvăm rivalitatea printr-un duel cinstit. Cine rămîne viu ia *apa* cu el. Ce răspunzi la propunerea mea ?

Blondul îl privi :

— Nimic !

CAPITOLUL 23 : CRANIUL LUI FAMEGUS

Domnul A.R., profesor pensionar din orășelul V., bea șase halbe de bere pe săptămînă, cîte una pe zi, în afară de duminica. În această sfîntă zi merge la biserică, iar seara se urcă în pod și observă stelele. Îndeletnicire oarecum atee, dacă ne gîndim la Galileo Galilei, Giordano Bruno și tram-tram.

Într-o bună zi, mai bine zis într-o bună seară, pensionarul nostru găsi în loc de lunetă, un bilet :

„Stimate A.R.,

Nu te apuca de pîntec și nu urla ca din gură de șarpe «Săriți, hoții !» decît după ce vei citi pînă la

capăt rîndurile de față. Nu sînt asasin, nici măcar hoț, dar împrejurările mă silesc a te lipsi pentru aproximativ două săptămîni de înțeleapta-ți plăcere a cercetării cerului (care e nesfîrșit, după cum ai băgat de seamă !), împrumutînd (și nu furînd) prețioasa lunetă, pe care ți-o voi restitui la expirarea termenului sus-amintitului termen, în bună stare, o dată cu mulțumirile mele. Este singura lunetă existentă în oraș, și am nevoie de ea ca de ochii din cap ! Pentru ce ? Nu pentru a căuta vreo constelație nouă, dar dacă voi descoperi una din întîmplare, ți-o cedez cu plăcere.

Viața e complexă, aceasta e cea mai adîncă cugetare, de la Sofocle încoace.

Nu te întrista, vei reprimi luneta, promit solemn. Pînă atunci citește Biblia, sau orice altă carte de pe lista celor permise.

Îmi faci un mare serviciu, habar n-am cum aș putea să te răsplătesc. Nu reclama la poliție dispariția obiectului, n-are rost, s-ar putea să fii întrebat la ce-ți folosea !

După cum bine știi, cercetarea astronomică se face pe baza unor permise speciale, eliberate de înalți funcționari ai Lăngerului, fiind strict interzisă altfel. Dumneata n-ai un astfel de permis. Îți doresc fericire !

Un prieten și admirator."

Într-una din nopți Blondul îl visă pe Bătrînul Detectiv. Se făcea că ei doi coborau scări (ceea ce nu e un semn prea bun !), nesfîrșite scări, și din cînd în cînd B.D. îi spunea „Idiotule ! Idiot bătrîn."

La care Blondul dădea replica : „Mai slăbește-mă, bătrîne crab !“

„Nu-mi spune crab, mă deranjează.“

„Prea bine... bătrîne scarabeu“.

Adînc dormea Blondul și scările se topiseră din visul lui, acum vedea ceva mult mai plăcut, dar dacă stăm să credem ceea ce spun savanții, secunda era aceeași. Savanții — unii din ei în orice caz — pretinzînd că visele durează puțin, și că-n aceeași clipă, fragmentată în zecimi ori sutimi, putem fi ridicați în streang, apoi putem deveni regi ai Prontobaziei (asta e o țară inventată de autor, ca să nu creadă cineva că facem cine știe ce aluzii), apoi soți ai Cleopatrei. Și, în sfîrșit, arși pe rug (ca să încheiem plăcerile tot cu o execuție, alături de frumoasa vrăjitoare Clemsa (și asta e un nume inventat), care, tot în cursul acestei clipe scurte ne va șopti : „Te voi iubi pînă la moarte !“ — în sfîrșit Blondul nu-l mai visa pe B.D., glasul ciudat i-l auzea însă în continuare : „Idiotule ! Idiot bătrîn !“

Pentru a scăpa de obsesia acestui spiritual calificativ, Blondul își propuse să se trezească — se dădea o interesantă luptă între *el* cel adevărat și *el*, cel care veghea, și cel care veghea învinse — și țîșni din somn, din vise, cu un salt, ca un delfin din mare.

Și treaz fiind constată că Blondul Detectiv se afla într-adevăr alături de el.

— Ce gafă am mai făcut, bătrîne scarabeu ?

— Nu-mi spune „bătrîne scarabeu“. Mă deranjează.

— Eram sigur că vei prefera să-ți spun „crab“. Bătrîne crab. De ce mă înjuri ?

— Peste o jumătate de ceas vor veni să te ridice, neghiobule, spion ratat, idiot triplu...

Baladă despre spaima lui Em, cînd i s-a părut că vede un vampir

Ascuns după copac, avea mănuși negre și ochi străluciteri
și-n parcul imens și pustiu, doar ceața,
doar ceața se strecura la răspîntii, pe umede labe ascunse
tînguindu-se pentru sufletele marinarilor înecați.
M-a prins de mînă, șuierînd; domnișoară, grațioasă, dulce
domnișoară, un vechi tango, noi doi, în parcul pustiu!
Avea fața subțire, obraji uscați de cadavru, iar ochii ardeau satanic
și-a sa gură rotundă cu vinete buze țuguiate părea o ventuză rapace.
Posed diamante și-un vechi castel în Renania
(o țară despre care poate nici n-ai auzit),
de trei ori pe noapte podul rulant se coboară
ca să poată intra dansatorii de sticlă-n saloane,
la balul drăcesc sînt și eu așteptat cu logodnica,
dar sărmana de ea în fundul fluviului zace
cu vîna jugulară mușcată
de un ins sîngeros ce aduce cu mine puțin.
Dacă-ai primi să mă-nsoțești ca mireasă
dansatorii de sticlă ar chiui de plăcere și fiecare-ar jertfi cîte un ochi.
ce și l-ar scoate cu ghearele, întru slava dragostei noastre.

Suficient să-mi dai mîna, și Em văzu prin pielea neagră a mănușii, ca niște ace de gheață, unghii îndoite țișnind.

CAPITOLUL 24 : CRANIUL LUI FAMEGUS (CONTINUARE)

— Știu, știu, zise Blondul, făcîndu-i semn zdrențărosului să tacă, nu e nevoie să mai repeți, ești sărmanul delfin, fiul lui Ludovic al șaișpelea și al Mariei Antoaneta.

Răcoarea munților era tăcută și aspră. Blondul privi împrejur și se cutremură, scoase din buzunarul de la piept mica lunetă demontabilă a lui A. R., îi șterse una din lentile și o ascunse iar.

— Huck Finn a fost singura carte pe care am putut s-o citesc în viața mea, se tîngui zdrențărosul bătrîn, frecîndu-și mîinile și părînd că se gudură într-un chip destul de penibil. Am încercat să citesc și alte cărți dar tot la Huck Finn m-am întors. Cînd mă încăpățînam să citesc o altă carte era și mai rău. Mi se părea că citesc tot Huck Finn și mă miram că nu regăsesc pasajele cunoscute...

De data aceasta Blondul fu sigur că în spatele pălăvrăgelii bătrînului se ascunde un miez, pe care totuși se temea să-l dea în vileag.

Se întîlniseră de mai multe ori, ca din întîmplare, și bătrînul îi pusese întrebări ciudate, ca : „Cine ți-a fost cel mai bun prieten ?“

„Cel mai bun prieten era un nebun cu care am explorat o peșteră în copilărie... o peșteră învăluită în taină. N-am descoperit nici o taină acolo. Dar era să murim amîndoi."

„Și unde s-a întîmplat asta ?"

„Cum unde ?"

„În ce țară ? În ce oraș ?"

„Mai există țări și orașe ? se miră Blondul. Acum cînd pămîntul se prăbușește ?"

Se temea de ceea ce avea să-i spună zdrențăros-ul. Acum mergeau împreună pe cărarea de deasupra trecătorii Margareta.

— Numele meu e Gazin. Nil Gazin, se destăinui deodată bătrînul, oprindu-se. Sînt Nil Gazin, nu sînt delfinul și nici tatăl lui Huck Finn.

— O precizare deosebit de importantă, mormăi Blondul. Cît privește numele, de ce faci eforturi ? Azi, din zece oameni, nouă nu mai poartă numele adevărat. Te cheamă Nil Gazin, sau altfel, probabil altfel, ce vrei să mai adaugi la asta ?

— Că trăiesc. Și prietenul tău, împreună cu care ai explorat peștera din copilărie, mai trăia acum douăzeci de zile.

— Am glumit, zise Blondul, așezîndu-se. N-am intrat în viața mea în nici o peșteră. Și n-am avut nici un prieten. Singurul meu prieten a fost un broscoi, dintr-un iaz, care mă recunoștea — îți vine să crezi ? și începea să cotcodăcească de bucurie că mă vedea...

— Broaștele nu cotcodăcesc, A-2.

Un bolovan se rostogoli pe coasta muntelui, bufnind printre trunchiurile întunecate ale brazilor.

Bătrînul zdrențăros continuă în șoaptă :

— Mă aflam în lagărul de la Trecors, unde am ajuns tot datorită domnului Mark Twain. M-au prins în parc într-o zi însorită citind din Huck Finn, după ce domnul Twain fusese strict și definitiv interzis o dată cu ceilalți, sub amenințarea deportării și a pedepsei capitale. Eu însă îl citeam în continuare și-mi plăcea cu atît mai mult, și le-am jucat o festă frumoasă polițiștilor și gardienilor și tuturor cretinilor, căci am păstrat — și mai păstrez și acum — la mine, în lagăr și peste tot, o microediție Huck Finn, iat-o!

Și scoase dintr-un buzunar o cărticică de-o schioapă, o lipi de inimă și-o ascunse la loc.

— O știu pe de rost, și-n fața plutonului de execuție sau cînd ne țineau săptămîni întregi sub ploaia rece, nemișcați, sau așteptînd să fim mitraliați după terminarea muncilor de sub muntele Alland, era destul să încep în gînd „*Mă simțeam grozav de bine și-mi era lene să mă scol ca să-mi pregătesc ceva de mîncare; era cît pe ce să ațipesc din nou, cînd deodată...*“ Și-mi povesteam așa capitole întregi și mă distram grozav, și viața era mai ușoară, oho, mult mai ușoară, aproape plăcută. În vecinătatea morții, a bestiilor de la Z.Z., a blestematului Kapo... pînă cînd, într-o zi, într-un scurt răgaz îl văd pe unul dintre deținuți venind spre mine.

„Te-am observat zîmbind, îmi zise. Zîmbeai în timp ce ne băteau. Ești nebun, sau ai găsi un mijloc care să te facă să rîzi oricînd?“ Deținutul ăsta era cel mai tăcut om din cîți văzusem. Nu-i auzisem pînă atunci vocea, și avea o voce plăcută, cu un ușor accent străin. Se știa despre el că fusese aruncat în lagăr pentru hoție — acolo se aflau de-a valma

pungași, asasini, indivizi suspectați politicește, sau pur și simplu oameni care citiseră cărți interzise, ca mine. Aceștia, și alături de ei deținuți politici, se țineau, pe cît se putea, de o parte de pungași și asasini, numai că de fapt nu te puteai ține de o parte, fierbeam toți în aceeași oală, cot lîngă cot, tîmplă lîngă tîmplă. Fața acestui om tăcut, a acestui presupus hoț, nu se deosebea cu nimic de chipurile celelalte — după o lună de lagăr toți sînt o apă și-un pămînt — totuși am avut încredere în insul care vorbise pentru prima dată după două sau trei luni de tăcere și i-am răspuns :

„Cum să nu rîd, domnule, cînd îmi amintesc de părerile lui Jim cu privire la înțeleptul rege Solomon ?"

Vorbele fuseseră aruncate într-o doară, de unde să știe un hoț jerpelit cine e Jim și cine e Solomon, cînd omul îmi răspunse, lăsîndu-mă perplex :

„Aha, l-ai citit pe Twain ? !" Și se îndepărtă, fără să mai adauge un cuvînt.

Din ziua aceea privirile mele l-au căutat într-una pe hoțul cel tăcut și așteptam ca să-mi vorbească, el însă își vedea de treabă, nu discuta cu nimeni, și în clipele de odihnă, noaptea, se izola în cîte un colț mereu cu ochii larg deschiși ațintiți în gol, părînd a fi absorbit în gînduri.

Pînă la urmă m-am apropiat eu. I-am pus întrebări, cărora la început nu le-a dat răspuns. Firește, se ferea. Ca să-i cîștig încrederea (de fapt riscam eu însumi) i-am arătat cărticica ce-o purtam la mine. Încetul cu încetul ne-am împrietenit.

Cînd lagărul de la Trecors s-a mutat, era cît p-aci să fim despărțiți, dar în cele din urmă am avut no-

roc, am nimerit în același transport care trebuia să ne ducă în altă parte, poate la vreo cameră de gazare...

Totuși de la început am bănuit că sîntem duși la muncă, fiindcă fuseseră selecționați cei mai zdraveni, mai sănătoși, și într-adevăr ne-au îmbarcat într-o noapte și am fost transportați cu camioanele pînă la trecătoarea Margareta.

Bătrînul zdrențăros, falsul delfin, falsul tată al lui Huck Finn, se ridică, se întinse și respiră adînc.

— Să facem cîțiva pași, A-2, propuse.

— Spune-mi altfel. Cum vrei. Paul, de pildă.

— Să mai coborîm puțin, urmă bătrînul. A răsărit luna și voi putea să-mi amintesc mai bine de toate cîte s-au întîmplat.

Blondul se opri și-l așteptă.

— Spune-mi acum, *celălalt* trăiește ?

— Prietenul tău A-1 ? În urmă cu douăzeci de zile trăia. Acum, nu știu. S-ar putea să fi fost executat împreună cu ceilalți.

— Bine, povestește mai departe, zise Blondul.

— Numele meu e Scherffer. E *chiar* numele adevărat. Am ajuns aici vreo sută cincizeci de deținuți și aproape tot atîția polițiști și paznici, la 24 iunie, anul trecut. Primul camion din convoi s-a oprit în dreptul stîncii cu *urechi*, de colo, iar ultimul ceva mai jos, la cotitură. Imediat am fost înconjurați și după ce-am coborît din mașină s-a făcut apelul. Unul din adjuncții comandantului de lagăr de la Trecors ne-a ținut o cuvîntare, explicînd că cine va munci cu tragere de inimă va fi pus în libertate la terminarea lucrărilor, prevenindu-ne în același timp că aici nu se mai somează, ci se trage în plin, la orice încercare

de nesupunere sau fugă. Am început să lucrăm chiar a doua zi — inginerii calculaseră din timp elementele și făcuseră măsurătorile. Am observat că și inginerii erau păziți, iar unii dintre ei au fost executați împreună cu deținuții, la sfîrșit.

— E normal, zise Blondul. Secretul trebuia păstrat.

— Au fost executați și parte din *șefii* care au supravegheat lucrările.

— Și vor fi executați cei ce vor lucra aici, completă Blondul.

— Mîncarea era ceva mai omenească — aveau nevoie de forța noastră. Într-o zi A-l îmi șoptește :

— Spune-i pe nume, Scherffer. E mai bine.

— Nu-i cunosc numele adevărat... Îmi ceruse să-i zic „317", numărul său de ocnaș... Într-o zi el îmi șoptește :

„Știi pentru ce săpăm noi galeriile astea blestemate ? Să-ți spun eu : Aici va fi laboratorul care va produce *apa elementară*, necesară pentru fabricarea *armei Beta*. Ține minte, în caz că scapi viu de aici...

„Cum de cunoști asemenea secrete, «317» ? l-am întrebat eu. Un simplu hoț nu se ocupă cu așa ceva, iar dacă ai fost arestat pentru spionaj, cum de ai rămas viu ? Spionii sînt executați imediat..."

Nu mi-a răspuns la întrebare, așa cum nu mi-a răspuns aproape la nici una din întrebările legate direct de persoana lui.

Scherffer oftă. Blondul, cu țigara neaprinsă între dinți, nu-i tulbură reculegerea. După un timp Scherffer reluă firul :

— Nu sînt chiar atît de bătrîn, n-am decît cincizeci de ani, dar lagărul... Totuși, aici, deși munca era istovitoare, viața părea incomparabil mai bună decît la

Trecors, unde murdăria, hrana împuțită și îngrozitoarele apeluri, care te țineau nemișcat în picioare cîte patru-cinci sau șase ceasuri, sau o zi și-o noapte uneori, te sleiau de puteri. Dar și aici știam că ne așteaptă moartea! Dat fiind caracterul ultrasecret al lucrărilor, nimeni dintre noi nu trebuia să rămînă viu. Făgăduiala ipocrită ce promitea libertatea celor care vor da dovadă de tragere de inimă, abia dacă impresionase pe cîțiva mai creduli și asta doar în prinele zile...

La începutul verii, cînd zăpada mai strălucea doar pe creasta cu Două Foarfeci, prietenul meu „317" a prins întîmplător o discuție între doi gardieni tineri, care avuseseră zi liberă și cu această ocazie vizitaseră cripta lui Famegus. Mă aflam și eu în preajmă, dar n-am dat nici o importanță vorbelor pe care le schimbau paznicii, dar m-am mirat ceva mai tîrziu cînd tăcutul meu prieten a încercat și el să participe la discuție...

Gardienii l-au invitat să-și vadă de treabă (eram cinci deținuți și săpam în fața uneia din intrările secundare), dar în cele din urmă au acceptat pariul, fiindcă prietenul „317" un pariu le-a propus, au acceptat mai mult din amuzament, și fiindcă se crea posibilitatea de a tranșa disputa intervenită între ei doi cu privire la craniul lui Famegus, și pe urmă au acceptat să parieze cu un deținut fiindcă nu erau dintre cei cîinoși...

Nu toți paznicii noștri se purtau ca niște bestii, o bună parte din ei făceau ce făceau din îndemnul și mai ales de teamă cîtorva care jucau bine rolul de călăi, de teamă că vor fi taxați drept „suspecți".

Mai tîrziu am încercat să-mi amintesc întreaga discuție în jurul pariului, firește că n-am reușit decît în linii mari, ceea ce e regretabil fiindcă aici tocmai *amănuntele* contau.

În orice caz discuția dintre cei doi gardieni pornise pe marginea unor semne ciudate ce împodobesc craniul lui Famegus. E vorba de cîteva numere aranjate oarecum în formă de cerc și de cîțiva brazi minusculi încrustați adînc în os, în mijlocul cercului.

Primul paznic pretindea că nu văzuse nici un brad cu toate că examinase cu atenție craniul, al doilea susținea că e vorba de trei brazi, perfect vizibili, întrucît cel care avusese strania idee de a se juca în felul acesta cu țeasta banditului vărsase pesemne în zgîrîiturile efectuate pe os o cerneală rezistentă a cărei culoare de un verde stins se recunoștea ușor.

Aici interveni în discuție — cu totul surprinzător pentru mine — prietenul „317".

„Brazii există, spuse el, dar nu sînt trei, ci patru, sau chiar cinci."

Tinerii gardieni îl priviră cumva de sus :

„Ce se amestecă ăsta ?"

Totuși cel care susținea *existența* brazilor căuta în afirmația lui „317" sprijin. Celălalt continuă să nege *existența* brazilor și atunci, „317" ii propusese, senin, să facă pariu cu el.

„Pe ce aș putea paria cu tine ?" îl privi cu milă adeptul nonexistenței brazilor.

Într-adevăr, ce poate pune la bătaie un deținut zdrențăros și rupt de foame ?

„317" avu un răspuns uimitor :

„Cînd am să ajung în cer, și am să ajung acolo cît de curînd, înaintea ta, am să mă rog pentru ier-

tarea păcatelor tale, și pentru ca să fii și tu primit în împărăția veșnică."

O asemenea miză, pentru un pariu, ar fi trebuit să trezească cel mult un surîs, o ironie, dar nu ! Înconjurați de crime odioase și de ucigași, ei înșiși uneori ucigași fără voie, oamenii începuseră să se teamă în adîncul sufletului, și acesta nu e doar cazul celor doi gardieni, să se teamă de o răsplată, pe tărîmul real, sau pe tărîmul celălalt...Și iată că paznicul, nevoind totuși să pară impresionat de cuvintele lui „317", ridică din umeri, cu un fel de voită nepăsare.

„Pariez dacă vrei, numai de dragul principiului, și — întorcîndu-se către camaradul său — pentru a-ți dovedi că nu există nici un fel de brazi pe craniul lui Famegus, ci doar în închipuirea voastră bolnavă."

În aceeași zi, un gardian, amic al celor doi, avu învoire și fu rugat să viziteze cripta lui Famegus și să copieze cu exactitate pe o foaie de hîrtie semnele de pe craniul banditului, ceea ce și făcu. Ziua următoare gardianul care făcuse pariul se apropie de „317" :

„N-o să ai ocazia să te rogi pentru mine, fiindcă ai cîștigat."

Ținea în mînă coala de caiet pe care fuseseră copiate ciudatele semne de pe țeasta lui Famegus.

„Ai cîștigat, brazii există, nu patru sau cinci precum pretindeai, ci trei. Oricum, ai cîștigat pariul. Ești mulțumit cu un pachet de țigări ?"

Acel tînăr gardian, prin întrebarea pusă, dovedea omenie.

„Aș prefera să am hîrtia cu brazii și cu numerele", zîmbi „317", ceea ce-mi păru ciudat, la el zîmbetul

fiind rar precum curcubeul iarna. Era, de fapt, emoționat, zîmbetul se datora crispării stăpînite a mușchilor feței.

„Dar la ce-ți va folosi hîrtia?" întrebă gardianul.

„La nimic, va fi ca o amintire... ca o amintire plăcută din lagăr...

„Poftim, ia-o!" i-o întinse gardianul, dar în aceeași clipă se răzgîndi.

„Ar fi contra prevederilor regulamentului dacă ți-aș înmîna o hîrtie venită *dinafară*. Nu pot să ți-o dau, omule. Mai bine ia pachetul de țigări."

„Cel puțin aș putea să văd și eu cum arată semnele pe craniul lui Famegus?"

„Asta da! Și gardianul îi dădu voie să privească hîrtia fără a o lăsa din mînă. Ești cam țicnit, omule, zise. Ce te privesc pe tine prostiile pe care le-a zgîriat un nebun pe o hîrcă? Oricine în locul tău ar fi preferat țigările. Așa nu ți le mai dau. Să te înveți minte!" Și rupse în bucățele foaia de hîrtie.

CAPITOLUL 25: „EVADÎND PE ÎNSERATE..." (VECHI ȘLAGĂR)

Frumoasa stenodactilografă e nerăbdătoare și așteaptă... Uite-o cum se zbate în zăbală și lovește pietrele drumului cu copitele... Sfinte Dumnezeule, cine se zbate în zăbală și cine lovește praful drumului cu copitele? Despre cine vorbeam? Și lupii, cei doi, așteaptă, gîndi Blondul, au flămînzit iar și vor ieși la

marginea luminișului s-o pîndească pe căprioara ce va veni să se adape.

Scherffer tăcuse, părea pierdut, părea că uitase brusc pe ce lume se află, și Blondul își zise : „Să-l las să răsufle o clipă". Și gîndi : „Ce bilețel idiot i-am lăsat lui Em ! *Te iubesc și te admir, dar trebuie să plec ? !* și — ha ! — pe unde o fi colindînd, peste mări și țări, colonelul Hars ?

Undeva, în gîtlejul sau poate în pieptul lui Scherffer, apăru un murmur, un gîlgîit, de parcă sunetele și cuvintele și frazele întregi s-ar fi născut întîi acolo.

— Cărticica despre Huck Finn mă însoțea în fiecare clipă. Se întîmpla să prind un moment favorabil și atunci, neobservat de paznici, o deschideam.

Numai că, de la un timp, prietenul „317" nu se mai arătă interesat de isprăvile lui Huck, și asta mă mîhni. Se închise cu totul în sine și nu deschidea gura săptămîni întregi. Am crezut că e bolnav, sau că, Doamne ferește, e pe cale a-și pierde memoria... N-am reușit să obțin din partea lui nici o lămurire. Îl vedeam bolborosind ca bătrînii senili.

Și zilele alergau. Munca noastră se apropia de sfîrșit... Robotisem fără încetare zi și noapte, împărțiți în echipe și acum galerii adînci străbăteau stînca. Apăruseră fețe noi și nu știam ce se întîmplă în inima muntelui, unde nu mai aveam acces. Rolul nostru se terminase. Și iată că prietenul „317", cînd îmi pierdusem speranța a-i mai auzi vocea, îmi spuse :

„Trebuie să evadăm. Măcar unul din noi trebuie să scape."

N-aș putea zice că mă resemnasem să mor, încă mai speram... nu știu în ce anume. Dar să evadez !

Paza era atît de strașnică, rețeaua de sîrmă ghimpată, pe care tot noi o întinsesem în trei șiruri, era străbătută de curent de înaltă tensiune... Doar un nebun ar fi putut spera să iasă viu de acolo.

„Să evadăm ? l-am întrebat. Cine ți-a arătat calea de a ieși de aici ?"

„Craniul lui Famegus", îmi răspunse el și pe fața lui bărboasă și murdară apăru unul din zîmbetele sale.

„Craniul lui Famegus ?" Hotărît că-și pierduse mințile. Am încercat să-l potolesc, de fapt era cît se poate de calm, eu în schimb începusem să mă agit.

„Avem doar un minut pentru a sta de vorbă, zise el cu ochii închiși, așa încît între pleoape se formase o subțire dungă albastră sclipitoare, încearcă să reții *fiecare cuvînt*, nu pune întrebări și, în primul rînd, fii convins că vorbesc în deplinătatea capacităților mele mintale, cum se spune la tribunal.

Dacă vom reuși să evadăm amîndoi, ne întîlnim în prima miercuri, noaptea la ora unu, la cripta lui Famegus. Dacă nu mă voi înfățișa la întîlnire, caută să nu fii prins și vino la criptă și-n miercurea viitoare. Încearcă să faci pe cerșetorul — cu înfățișarea ce o ai nici nu va fi greu ! Sper să aranjez în așa fel lucrurile, ca să nu fii urmărit. Și acuma, ceea ce este mai important : dacă rămîi singur, singurul supraviețuitor, încearcă să nu părăsești regiunea cît mai mult timp. S-ar putea — trebuie ! — să apară un om, un prieten — arată cam așa și așa...

Dacă observi un om cu această înfățișare — dar fii atent, s-ar putea să împrumute și alte înfățișări, fiindcă știe să-și schimbe masca mai bine decît un

actor, — dacă te convingi că este el într-adevăr, și te vei convinge doar folosind trucurile pe care ți le voi servi la urmă (trucul cu țigareta „Mercur" și cu degetele așezate în cruce), du-te la el și spune-i *totul*. Spune-i că vii din partea mea."

„Din partea cui, deci ?"

„Din partea lui A-1", oftă „317".

„Stai puțin, am strigat, dacă tu ești A-1 nu cumva prietenul tău este A-2 ?"

„Nu-mi pune întrebări", mă apostrofă „317".

Aici a trebuit să întrerupem discuția. Am reluat-o abia peste două zile, cînd am găsit un nou moment prielnic.

„Nu mi-ai explicat principalul, i-am spus, după ce ne-am asigurat că nu ne aude nimeni. Nu mi-ai explicat cum vom evada."

„Între tabără și intrarea principală în subteran, foarte aproape de cărăruia pe care am tot bătut-o noi alergînd de cîte trei ori pe zi încolo și-ncoace, se înalță trei brazi uriași..."

„Brazii ! Dumnezeule, cei trei brazi de pe craniul lui Famegus !" am exclamat.

„M-da, despre ei nu scrie nimic în cartea domnului Twain, mîrîi «317», cu toate acestea ei există. Ești curajos ?" m-a întrebat „317".

„Doamne Dumnezeule, cred că mai degrabă sînt fricos ca un iepure.

„Vom fi executați *toți* la începutul săptămînii viitoare. Heighlüngerul Stubell a anunțat că va sosi din Capitală special pentru a veghea să fim exterminați *de-a binelea*. Stubell, precum știi, este șeful cercetărilor secrete cu privire la *arma Beta* ! Nimeni nu va

scăpa ! Ce preferi, moartea sigură peste patru-cinci zile, sau riscul ? Cea de-a doua alternativă presupune nouăzeci și nouă la sută șansa de a muri chiar *mîine* și unu la sută șansa de a evada, de a rămîne viu, cu posibilitatea de a fi prins și executat ulterior. Șansele sînt aproape inexistente deci. Dacă nu riști, poți trăi *încă cinci zile*, și asta nu e puțin !"

Se petrecu un lucru ciudat cu prietenul „317". Parcă ar fi uitat să vorbească, stîlcea cuvintele, le bîlbîia, nu reușea să se exprime clar... Din pricina emoției, sau fiindcă pierduse exercițiul vorbirii ? Amănuntul acesta mi l-am amintit mai tîrziu, o dată cu imaginea mîinilor sale, cu degete lungi, scheletice, tremurînde. Îmi era greu să iau o hotărîre, fiindcă într-adevăr nu sînt un om curajos, dar pînă la urmă am ales riscul.

L-am întrebat doar :

„De ce nu te salvezi și tu ?"

„Trebuie să regizez *plecarea* ta, îmi răspunse. Pe urmă voi încerca și eu, n-avea grijă !"

O să ai ocazia, continuă Scherffer după o clipă, în timp ce Blondul își aprindea o țigaretă „Mercur", să cunoști locurile mîine, cînd poate vom reuși să ne strecurăm pe piscul Alland, și de acolo, cu luneta... Dacă nu vom fi prinși. Cărarea își face loc pe sub cei trei brazi veterani, sub cărare e văgăuna prin fundul căreia trece Selva, devenită acolo torent.

Trebuia să joc, încă din dimineața acelei zile, pentru a nu fi bănuit în clipa hotărîtoare, rolul omului bolnav de stomac, și nu mi-a fost greu datorită unei fărîmituri de substanță albă, un fel de cretă, pe care mi-a dat-o „317" s-o înghit și care și-a făcut efectul din plin. Către seară, cînd grupa noastră de lucru

avea să revină în tabără, cuprins de dureri, trebuia să cer permisiunea de a mă opri o clipă pe marginea cărării între niște tufișuri pitice, chiar în dreptul bradului al treilea, cel dinspre intrarea principală.

„Acolo vei găsi un pilon de fier bătut în stîncă".

„De unde știi că trebuie să fie acolo un pilon ?"

„Știu, și nu mai pune întrebări, de vreme ce accepți riscul !"

„Dar cine a bătut pilonul în locul acela ?"

„Asta nu mai știu, poate chiar Famegus. Lîngă pilon, printre bălării, vei găsi o sfoară rezistentă, lungă de nouă metri, legată în formă de inel la ambele capete."

„Și sfoara cine a pus-o acolo ?"

„Încă n-a pus-o nimeni, dar o voi arunca eu, e aici". Și „317" mă lăsă să-l pipăi pe sub cămașă, unde avea ascunsă într-adevăr o legătură zdravănă.

„Unul din inele îl treci peste pilonul de fier, te prinzi de celălalt inel și-ți dai drumul în prăpastie, urlînd, simulînd căderea, cerînd ajutor. Mă voi repezi primul să te ajut și voi desprinde de pe pilonul de fier inelul sforii, cu o mișcare a piciorului și tu vei trage sfoara după tine, ca să n-o mai găsească..."

„Și nu mă voi prăbuși în prăpastie ?"

„Sper că nu, fiindcă la capătul celor nouă metri trebuie să fie *ceva*..."

„O galerie ascunsă ?"

„Se prea poate."

„Ah, nu ești sigur ?"

„De loc !"

„Și dacă nu voi găsi nimic la capătul celor nouă metri, ce se va întîmpla ?"

„Te vei prăbuși în prăpastie, vei muri cu patru zile mai devreme. Dai înapoi ?“

„Nu. Merg mai departe... i-am răspuns. Cum se face că știi toate astea ?“

„Oh, întrebările ! M-a învățat craniul lui Famegus...“

Nu eram de loc sigur că e în toate mințile, dar în împrejurările acelea, abia dacă mai conta acest amănunt. Începusem să mă obișnuiesc cu ideea de a crăpa cu trupul zdrobit de stînci. N-am mai schimbat nici un cuvînt cu „317“. Ba da, el m-a întrebat încă o dată :

„Dacă ți-e frică, spune-mi !“

„Ți-am spus că merg mai departe“, i-am răspuns.

CAPITOLUL 26 : ACEASTĂ FANTOMĂ BLESTEMATĂ

— Această fantomă blestemată... înjură Blondul, scuturîndu-și umărul stîng pe care i se lăsase iar pasărea nevăzută.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Bătrînul Detectiv.

— Și totul depinde de inimă... mic animal sălbatic ce se poate sufoca în orice moment, șopti Scherffer. Uneori mă gîndesc că Dumnezeu n-a fost suficient de înțelept cînd a prevăzut ființele vii cu inimi... Ce și-o fi zis el ? Fiecăruia cîte un călcîi al lui Achile... cîte un punct vulnerabil... *foarte* vulnerabil, din toate punctele de vedere ! Oare nu putea să inventeze — în nesfîrșita-i înțelepciune — o posi-

bilitate mai simplă, *mai puțin* periculoasă, de a hrăni țesuturile, decît sîngele și inima ?

— Hm ! În general ar fi putut să evite hrănirea țesuturilor... De ce să fii obligat mereu să te hrănești ? Nu putea să creeze niște țesuturi care să nu se învechească, să nu se *consume* ?

— Poate că trebuia să evite însești țesuturile... existența lor...

— Sau să evite chiar facerea lumii. Ce-ar fi pierdut ?

— Notează ! îl întrerupse Blondul, lungit în iarbă, cu luneta la ochi.

— Cum ?

— Fă ce ți-am spus, bătrîne scarabeu ! Scoate-ți carnețelul pe care-l ții ascuns în vata umărului și creionul (creionul unde-l ascunzi ? Sub limbă ?) și scrie ce-ți voi dicta !

În obiectivul lunetei vedea clar fața heighlüngerului Stubell cu două furuncule galbene, urîte pe maxilar, precum și chipul palid, străveziu al comandantului militar al laboratoarelor, generalul Lambas. Aceștia se plimbau prin fața celor două bărăci lungi și înguste ce mărgineau din ambele părți „Poarta infernului".

— Vrei să zici că înțelegi ce-și vorbesc ? !

— Înțeleg perfect, bătrîne scarabeu ! rîse Blondul. Pe vremea ta spionii nu învățau și asta ? Aici, în fine, te-am bătut ! Din simpla mișcare a buzelor eu pot urmări orice conversație... Scrie : *„...noul orar al schimbării gărzilor. Exact, domnule Stubell, noul orar se va adapta scurtării zi... lelor ; cele cinci posturi fixe se schimbă, precum ați zis, la orele nepereche, iar patrulele mobile, din două în două ceasuri,*

la numerele pereche, pentru ca spațiul — timp să fie cît mai bine acoperit..." Îți place, bătrîne crab ?

— Nu-mi mai spune bătrîne crab, mă deranjează. Cred că afacerea cu schimbarea gărzilor ai scos-o din burtă...

— Totuși, așa e, interveni Scherffer, există cinci posturi fixe și cinci patrule mobile, care străbat zi și noapte întreg muntele pe sectoare...

— Oho, iată-i și pe domnii savanți, exclamă Blondul, urmărind cele două siluete în alb ce urcau pe niște trepte de lemn spre un platou deasupra intrării în subteran, unde fuseseră ridicate cîteva corturi mari, verzi, aproape de neobservat.

— Și ce vorbesc ?

— Nu vezi că stau cu spatele către noi ?

— Și nu poți ști ce vorbesc, din mișcările urechilor, de pildă ? rînji B.D.

— Ba da... urechile lor spun următoarele : „Am fost aduși aici mai mult prin amenințări, iar după ce procedeul de fabricare a *apei elementare* va fi pus la punct, probabil vom pieri într-un „accident"... pentru ca să nu divulgăm cumva Aliaților secretele *armei Beta*".

— Acum poți să-ți reiei firul, Scherffer, zise Blondul.

— Unde am ajuns ?

— N-are importanță...

— Cu evadarea am terminat ?

— Da... dar poți să repeți... ca să audă și B.D. și să văd eu unde ai mințit...

— N-am mințit... Primele zile au fost îngrozitoare. Nu îndrăzneam în timpul zilei nici să-mi fac nevoile...

— Un amănunt aproape inutil...

— ...Încetul cu încetul am prins curaj. Întunericul, de care m-am temut totdeauna, îmi devenise aliat.

— Groaznic, se revoltă Blondul. „Întunericul... aliat.“ Ești de-a dreptul livresc, cu toate că n-ai citit în viața ta decît o singură carte. Expresia asta e din „Huck Finn“ ?

— Nu-l întrerupe, mîrîi B.D.

— ...Mă hrăneam cu ceea ce izbuteam să fur noaptea, furișîndu-mă prin curțile caselor mărginașe... Ouă crude, morcovi smulși de prin livezi, fructe... Număram zilele, iar miercuri am reușit să ocolesc orașul, străbătînd văgăuni și hățișuri sinistre, și am ajuns la cripta lui Famegus. Tremuram de frică. După cum știți, prietenul „317“ n-a apărut... M-am întors în aceeași noapte pe muntele Alland și în zori am asistat la execuția tovarășilor mei de lagăr. Cu toată distanța mare și cu toate că n-am vederea foarte bună, mi se părea că mă aflu printre ei... La început am vrut să fug, să nu văd oroarea, dar pe urmă mi-am adus aminte de cuvintele lui A-1.

— Iarăși ! făcu Blondul.

— Mi-am adus aminte de cuvintele lui „317“ : „Trebuie să rămînă un supraviețuitor care să fi văzut *totul !* Cînd aceste crime se vor judeca (toate crimele sînt judecate și pedepsite pînă la urmă !) va trebui să vină un *martor ocular*, care să spună *am văzut, eu am văzut*, cu ochii *mei*.“ În timp ce deținuții erau împușcați, cîte unul, pe rînd, cu socoteală, într-o perfectă ordine, sub ochii heighlüngerului Stubell, am leșinat de două ori, din cauza epuizării, a nopților nedormite, a spaimei... Și apoi mă simțeam un fel de trădător. Locul meu era printre cei ce-și așteptau rîndul pentru a primi cîte un glonte în ceafă. Și fiindcă

am leşinat de două ori, nu pot spune exact numărul celor împuşcaţi. Cînd începusem să-mi vărs fierea, ajunsesem cu numărătoarea pînă la nouăzeci şi opt. Noi fusesem o sută cincizeci, iar doi muriseră de dezinterie, între timp... Apoi zilele au trecut, am devenit mai îndrăzneţ, mă furişam noaptea în oraş, şi aşa l-am descoperit pe...

— Ssst! ceru Blondul. Notează, bătrîne scarabeu: *Postul unu: şapte. Postul trei: cincisprezece. Postul cinci: patru. Postul doi: neschimbat.*

CAPITOLUL 27: „DACĂ PĂMÎNTUL VA PIERI..."

Cîrciumarul Muske dormea pe spate cu gura căscată, acoperind cu trupu-i mătăhălos şi puhav laviţa strîmtă cu scîndurile mîncate cu carii. Crivatul de alături, în care se culcase ani în şir credincioasa-i nevastă, repauzată între timp, şi în care acum poposea uneori slujnica Isabela, era gol. Din pieptul şi din gîtlejul cîrciumarului ieşea un vuiet complex, comparabil doar cu urletul magmelor fierbinţi, în vînzoleala lor cumplită în cea de-a şaptea zi a facerii, cînd apele se despărţeau de uscat.

Raza subţire şi tăioasă a lanternei lumină în adîncime gura căscată ca o prăpastie. Colţii cîrciumarului luciră stins.

„Muske, trezeşte-te!"

Era greu să-l smulgi din somn. Conştiinţa pătată nu-i provocase niciodată insomnii. Cînd în fine se trezi, cu lumina în ochi, dădu să ţipe, dar o palmă îi astupă gura.

„Vechiul tău client, Muske, nu te speria !“

„De ce ați venit, pentru Dumnezeu ? Vă caută poliția, cîte neplăceri am avut din cauza...“

„Neplăcerile vor fi și mai mari dacă poliția mă va prinde, înțelegi ? Afacerea bumbacului... Nu va ști nimeni de discuția noastră din noaptea asta, nu-i așa ? Spune-mi, domnul Glimt Berg mai locuiește la «Superbul Căprior» și dejunează tot la tine ?“

„Nu, dar mi-a dat bani pentru ca să spun, în cazul că veți întreba, că e tot acolo... La «Superbul Căprior», adică...“

„Te-a plătit ca să-mi spui *mie*, sau oricui ar întreba ?“

„Nu, s-a referit doar la dumneavoastră...“

„Cînd a dispărut ?“

„Acum trei zile, după ce luase masa de prînz.“

„Altceva ți-a mai spus ?“

„Da, domnule.“

„Ce anume, Muske ?“

„Că e de la poliție și că o să le arate el tuturor !...“

(Pagini de jurnal)

17 septembrie. Au trecut două zile. A-ți face datoria pînă la capăt. Pentru mine asta înseamnă : a fi agent secret pînă în ultima clipă. D.f.d.m.r.sc.sc.us. us. (! ? n.a.)

. . . . . .

. . . . . .

Rana supurează, durerile sînt îngrozitoare

D.f.d.m.r.sc.sc.us.us.

. . . . . .

Febră. S-ar putea să mor. Nu sînt în stare să ţin creionul în mînă.

. . . . . .

Dacă aş crede în lumea de dincolo de mormînt m-aş bucura de moarte. M-aş preface într-o stafie oribilă (Wilde : „Fantoma din...") şi aş distruge *apa elementară,* arunc. în aer laborat. Într-adevăr aş fi cel mai de seamă agent secret al secolului. Dar fantomele sînt incapabile să...

Au pătruns pe neaşteptate prin uşa metalică din stînga, abia m-am putut ascunde în spatele lăzilor cu dinamită. Locotenentul K. n-a mai venit. Trebuia să-mi aducă pansamente, chibrituri şi detonant. Mi-e greu să cred că totul s-a sfîrşit, încăpăţînarea...

. . . . . .

Foarte clar în memorie fraze din Twain, citite de Sch. : *„De vreo săptămînă eram acolo într-o misie de propagandă contra alcoolului. Mă iubeau toate femeile, şi alea tinere, şi babornițele, căci grozav îi mai afuriseam pe beţivani, zău aşa, şi nu le luam mai mult de cinci-şase dolari pe seară, zece cenţi de căciulă ; copiii şi negrii pe gratis. Afacerea a mers ca pe roate, pînă cînd aseară nu ştiu cine a răspîndit zvonul că trag la măsea pe ascuns, ca să-mi treacă vremea. Un negru mă trezi azi-dimineaţă şi mă preveni că oamenii se adună cu ciini şi cu cai şi că imediat vor fi gata să pornească după mine să mă înhaţe."*

Rana — mai bine, parcă vrea să se închidă. Durerile însă... D.f.d.m.r.se.sc.us.us. Ce s-a întîmplat cu Scherffer ? Probabil a pierit. Sau a reuşit să scape şi a mers miercuri la întîlnire ? Am făcut tot ce era

posibil. Voi face tot ce se va putea... De-ar veni locotenentul K., să-mi aducă... Lui K. îi este greu, dacă nu imposibil, să ajungă în laborator, pînă aici.

Oare l-au arestat ? Își va ține gura ? E suficient de puternic ?

. . . . . .

L-am văzut prin deschizătură pe gen. Lamba. Discuta cu fizicianul P. Mai precis se răstea la el. Renumitul savant P. stătea smirnă în fața rahatului de la Z.Z. și nu făcea nici pîs. Pînă la urmă și P. va fi executat. Locotenentul K. n-a apărut. În tot corpul — sentiment de ușurătate, parcă aș pluti, parcă n-aș exista. Aștipesc. Visuri colorate, înălțimi, legănare : așa începe oare omul să moară ?

. . . . . .

N-am murit. Laborantul N. îl hrănește pe ciinele lup al lui Stubell. O bucată de pîine a rămas pe masă. Au azvîrlit-o la coș. Dacă voi avea putere, voi merge noaptea să iau pîinea. Au adus prima probă de *apă elementară*. Stubell, gen. Lamba, P., chimiștii O. și R., doctorul N. Se uită cu ochii holbați. Stubell : „Cînd vom avea primul kilogram de *apă alementară* ? P. : „Sper că săptămîna viitoare." Stubell : „M-a chemat Lüngerul la telefon. Vrea să știe..." Lamba: „Lüngerul să fie liniștit, toate merg..."

Îmi reazăm ceafa de o ladă cu trotil. De-ar fi aici detonantul !

. . . . . .

În cîte sîntem astăzi ? Cred că e 27 sept. Noaptea m-am strecurat în marea sală a laboratorului. Bucata de pîine e încă în coș, între ghemotoacele de hîrtie

și mucuri de țigări. E tare. Rod cu greutate. Mă dor dinții, salivez, asud. Ultimul hal, dar sînt vesel. Rana supurează iar. Rezistență de cal. Ce liniște cumplită, aici, sub pămînt. Toate ușile ferecate, cu sigiliu, în fiecare seară. Fărîmiturile de pîine se moaie în cele din urmă pe limbă și pot înghiți. De cît timp n-am mîncat? Trebuie să păstrez o bucățică și pentru mîine. D.f.s.m.r.sc.sc.us.us. Ce liniște îngrozitoare! Ce se întîmplă *pe pămînt?*

. . . . . .

Să te sacrifici *total*, iată o condiție... Demnitatea. Să bei și ultima picătură. Uneori cu totul gratuit și inutil. Bucuria totuși de a ști că au aflat și alții — deșertăciune! Sacrificiul *total*! Japonezii și torpilele dirijate manual. Un sacrificiu meschin, pentru ce pentru ce? Să te sacrifici pentru a salva demnitatea omului. Omul, din păcate, în general meschin și fricos. Fanatismul bine dirijat — a te transforma în .. *Legenda despre un Lünger atotputernic, a toateștiutor, primul pas spre o sclavie dirijată* cu îndemînare. E destul să creezi legende. Apoi legenda te doboară, te depășește, trece ca tăvălugul peste tine, merge mai departe. Dacă pămîntul va pieri — și se prea poate — va fi din cauza legendelor despre oameni atotputernici. Vai de biata planetă. Pesemne că lt. K. a fost arestat. Doamne, cît de mult aș vrea să-l aud pe bietul Sch. citindu-mi din Huck Finn!

. . . . . .

Locotenentul K. trăiește. Sărmanul băiat! Palid ca un mort. Ce pretext a fi găsit pentru a intra pînă aici? A azvîrlit pachețelul pe înaltul dulap metalic și a privit în direcția unde ar trebui să mă aflu eu.

Dacă pachetul va fi descoperit înainte de a se face noapte... Cercetări, și... Treceți mai repede, ore ! O. stă aplecat la microscop ore întregi. E destul de bătrîn, se zice că teorema despre um.d.as. a pus-o la punct la 27 de ani. De atunci... Are înfățișarea unui om năruit. Halatul atîrnă pe el de parcă n-ar avea trup. Doctorul N. se învîrtește împrejurul lui, îl întreabă, O. nu răspunde. N. este informator la Z.Z., el îi spionează pe savanți, îi urăște. Primul kilogram de *apă elementară* încă nu e gata. Experiențele din laboratorul Ph. n-au reușit : reiese din discuția dintre P. și O. Se pare că cei din Capitală sînt furioși de încetineală... N-ar fi exclus să-i lichideze pe toți și să aducă altă serie de savanți. Dar deocamdată P. și cu O. sînt de neînlocuit. Lungerul știe. Doamne, pămîntul ăsta nu e rotund, nu e *de loc* rotund. Mă dor toate încheieturile, plăcuta stare de neființă a dispărut. Ce se *întîmplă* cu rana ?

Nu m-aș mira ca prietenul meu, cel cu care exploram peșterile în copilărie, să fie pe-aproape. Dar cum să pătrundă în fortăreață ? Pe *calea* arătată de Famegus, dacă există cu adevărat. S-au lăsat păcăliți cu ocazia evadării lui Sch. Cu toată superpoliția lor, s-au comportat ca niște imbecili. Au mitraliat timp de trei ore de-a lungul și de-a latul văgăunii. Ar fi o minune ca prietenul meu să se fi întîlnit cu Sch.

. . . . . .

Din nou noaptea. Pun două scaune unul peste celălalt pentru a lua pachetul aruncat de K. În starea de slăbiciune în care mă aflu e un miracol că am reușit să mă cațăr. Felii de șuncă și ciocolată, o cutiuță cu dezinfectant, pansament și cîteva pastile.

Nici un rînd. K. s-a temut să scrie. Ce să fac cu pastilele ? Va trebui să împart mîncarea să-mi ajungă pe cinci zile. Mănînc șunca, ciocolata poate să stea. De ce nu mi-a adus chibrituri și detonant ? Doamne, să nu fi lăsat vreo urmă, vreo amprentă vizibilă, ceva. Ies iarăși și controlez orbecăind. Iau o pastilă.

. . . . . .

Dorm adînc. Somnifer ? Puțină putere în trup. Cine știe ? Speranța ! D.f.d.m.r.sc.sc.us.us.

. . . . . .

Stubell a plecat să-i raporteze Lüngerului despre stadiul lucrărilor. Gen. Lamba a rămas șef unic, trece prin laboratoare urlînd, fața palidă, broboane de sudoare, vinele pe frunte dilatate. Un atac de cord — ar fi grozav. O fărîmitură de ciocolată. Afară a nins, pe piscuri strălucește zăpada, spune dr. N. Toamnă ! Trebuie să fiu lucid. Trebuie să înc...

. . . . . .

Art. m.S.—14. to.as.6.ac.art.6.b.

. . . . . .

Am pierdut șirul zilelor. Am ieșit din septembrie, cred. Dacă-mi va spune cineva că acuma *pe pămînt* încep să se coacă strugurii, iar copiii sparg nucile încă verzi, le curăță și le mănîncă miezul alb și fraged, n-am să-l cred ! Mai există viță de vie, mai există nuci ?

. . . . . .

Primul kilogram de *apă alementară !* Au adus șampanie, au așezat paharele împrejurul recipientului de argint în care se zbate, izolat ermetic, *principiul* care poate va însemna sfîrșitul lumii. *Arma Beta* — asta

înseamnă dezagregarea materiei, asta înseamnă — în mîna Lüngerului — înrobirea pămîntului întreg sau... Dar e numai un kilogram, și pentru un singur proiectil *Beta* e nevoie de o cantitate mult mai mare de *apă elementară*. Totuși au reușit. Foarte curînd vor putea să treacă la o producție masivă... Generalul Lamba ține un discurs. Doctorul N. aplaudă. În ciuda „fericitului" eveniment, ceilalți par abătuți. Fizicianul P. fumează tăcut cu ochii în gol ; O. mîngîie cu vîrful degetelor paharul, iar R. are o față ca de mort ; asudă mereu și părul umed îi cade în ochi. Oare are remușcări ? Își dau seama de scopul bestial al muncii lor ? Ce să fac ? Ce este de făcut ? Explozibilul e lîngă mine, dar...

. . . . . .

Soldații aduc în laborator patru lăzi uriașe. E materia primă, așa cum am bănuit, se va trece imediat la fabricarea în cantități mari a *apei*... Ieri au expediat o telegramă Lüngerului și, încă înainte de a se fi ridicat din fața paharelor de șampanie, a venit răspunsul : o dată cu felicitările, ordinul de a urgenta producerea blestematului lichid... Prima tonă, pînă la începutul iernii. Dar stai ! D.f.d.m.r.sc.sc.us.us.

Ce se întîmplă ? Soldații aduc lăzile conduși de locotenentul K. Locotenentul K. se uită mereu spre locul unde trebuie să fiu eu la pîndă și apoi spre una din lăzi, spre cea din margine, lîngă perete. Mereu repetă acest joc. Parcă îmi face cu ochiul, da, îmi face cu ochiul. Mic gest în direcția lăzii... Oare e posibil ? În lada aceea ? În lada aceea se află... ? D.f.d.m.r.sc.sc.us.us.... ! ! !

CAPITOLUL 28: SCORUL ESTE DE UNU LA UNU...

Într-o seară domnul A. R. (un domn de o veritabilă suprafață filozofică, de vreme ce a *comentat* dispariția lunetei doar printr-o ridicare simplă din umeri) simți că-l cuprinde un năprasnic *dor de stele*. Acest dor se manifesta la el și printr-o nostalgică, aproape dureroasă, contracție a mușchilor cefei și gîtului — reflex al sutelor de ore petrecute în pod, cu bărbia ridicată spre infinitul mare. Și se gîndi să urce sus spre a vedea cerul măcar cu ochii, ceea ce și făcu. Cînd ajunse sub fereastra pe care și-o meșterise singur în acoperișul imobilului, văzu ceva ce-l făcu să tresară de plăcere : pe măsuța unde-și ținea caietele cu observații astronomice văzu corpul vag strălucitor al lunetei *sale*, luminat de flăcările tuturor constelațiilor. Nu lipsea nici biletelul pe care A.R. îl citi imediat, coborînd un etaj, din stimă pentru politicosul hoț :

„Dragă domnule, mii de scuze și tot atîtea mulțumiri, îți doresc să faci o sumă de descoperiri senzaționale : că Saturn are coarne, că Jupiter suferă de pancreas, că Luna e făcută din carton presat, pe care s-au urinat crocodilii, și că Pămîntul nu există. Luneta e în bună stare, am curățat-o nițel pe unde ruginise, am uns-o pe ici pe colo și am înlocuit un ax stricat, adio !"

. . . . . .

. . . . . .

Medlüngerul Spond simţea cum îi plesneşte capul şi asta numai din cauza măselei pe care se temea s-o extragă. Heighlüngerul Matel îi dădu coniac şi băură amîndoi cîteva păhărele în aşteptarea colonelului Hars. Ca mai totdeauna cînd trebuia să dea ochii cu Hars, Matel se aliase cu un prieten, îl chemase de astă dată în ajutor pe Spond, vechi camarad de arme. Timiditatea lui Matel în faţa colonelului devenise notorie şi, dacă nu l-ar fi chinuit măscaua, Spond n-ar fi scăpat ocazia de a emite unele ironii. Matel avea nevoie de sprijin în ziua aceea, cu atît mai mult, cu cît Hars îşi îndeplinise cu brio ultima misiune, extrem de periculoasă, aproape imposibilă : staţiile de ascultare radio ale serviciilor poliţiei secrete a Lüngerului interceptaseră mesaje ale Aliaţilor. Reieşea că programul lor *Beta* era grav compromis datorită distrugerii laboratoarelor, decimate de puternice explozii. Întreaga poliţie a Aliaţilor fusese azvîrlită pe urmele agenţilor sabotori, dar iată că Hars — acest înfricoşător superspion — ieşise cu bine din încercuire şi era aşteptat pentru ora zece să se prezinte în faţa şefului său pentru a-i înmîna raportul scris.

Colonelul fu punctual ca totdeauna. Refuză să bea şi, ţeapăn, uscat, cu ochii înfundaţi în orbite, dădu un foarte scurt raport verbal, înmînă foile scrise şi ceru permisiunea de a se retrage.

— Vei fi decorat, Hars, şi-ţi dau timp de odihnă cît pofteşti, zise Matel.

— Atît cît este legal, preciză colonelul.

— Cît e legal, şi încă pe-atîta, făcu Matel generos, uşor ameţit, conştient că prietenul său Spond îl pri-

veşte cu ironie. Nu trebuie să fim zgîrciţi cu eroii... Ceea ce ai făcut dumneata este un act de pur eroism.

Hars nu răspunse.

— Păcat, urmă Matel, că nu putem folosi acest avantaj. Ai aflat, cred, ce porcărie uriaşă s-a întîmplat aici!

Hars aşteptă ca superiorul său să precizeze despre ce porcărie e vorba. Ochii colonelului păreau morţi.

— „Scorpionul" a sărit în aer, explică Matel. Laboratoarele noastre de sub piscul Alland.— nimicite. Nu e unu la zero în favoarea noastră, ci din păcate doar unu la unu. Se vede că Aliaţii au folosit cei mai buni agenţi... Poate pe A-2... *Apa elementară* a fost spulberată în explozie...

Nu, *apa elementară* n-a fost spulberată în explozie. Ciudatul şi extrem de abilul personaj care îşi zicea Glimt Berg reuşise şi el să pătrundă în laboratoarele de sub piscul Alland. El dispăruse cu recipientul în care se afla *apa elementară*. Fusese urmărit de B.D. Pe urmă Blondul împreună cu bătrînul scarabeu îl surprinseseră într-o mică gară unde G. B. părea că are o întîlnire. Presupusul savant izbutise să dispară iar, ducînd cu sine preţiosul lichid. Fusese o crîncenă urmărire, într-o zi foarte liniştită, printre nişte coline pustii, înnegrite, acoperite cu polei.

Ajuns din urmă, Glimt Berg, după ce încercase să se apere cu revolverul, se sinucisese, muşcînd dintr-o fiolă. Au fost găsite asupra lui hîrtii şi acte false, din care reieşea că el este agentul secret A-2!... Parafa unui cunoscut psihiatru finlandez, pe un colţ de reţetă, aruncase o lumină, insuficientă totuşi, asupra

acestui caz ce a rămas pentru totdeauna sub semnul întrebării...

Blondul deschise cu grijă vasul de argint și vărsă lichidul. Se produse un fenomen curios: murind. *apa elementară* se *zvîrcolea* ca vie...

Baladă pentru cei doi lupi

Mărinimoșii mei prieteni, așteptați
Cu ochi de foc, la margine de codru: întîi să ningă,
Să treacă viscolul, pe înghețate pîrtii, aveți răbdare,
timpul vă aparține,
Speranța e plătită zilnic, cu un bănuț de-aramă,
pentru voi e această monedă aruncată,
amînați ospățul, vă rog, o săptămînă sau două,
chiria pentru speranță e la zi!
Se pregătește vînătorul să-și pună capcana,
biata căprioară o să calce greșit,
îi veți sfîșia grumazul, sîngele fierbinte
va desena pe zăpadă continente lunare.
Îi veți mînca ochii încă vii
împreună cu orizontul din ei,
împreună cu ochii veți mînca roșcovana
vîlvătaie a soarelui în amurg.

Așteptați lupilor, blînzii mei prieteni să cadă prima ninsoare peste ținutul cel leneș, unde încă n-a îmbătrînit nimeni.

Unde toate ceasornicele întîrzie, unde asasinul și victima trag din țigară, la gard, înainte de crimă.

Ce vă pasă, o, lupilor, ochii căprioarei însă sînt vii!

D.f.d.m.r.sc.sc.us.us.

Haideți să întoarcem cuvintele pe dos ! Dacă lumea e întoarsă pe dos, de ce n-am face acest lucru cu cuvintele ? Deci să le întoarcem pe dos : Sod ep mecraotnî el ăs iced. Sună la fel de bine, dacă nu chiar *mai* bine. Să scuturăm niţel cuvîntul *cuvînt*. Ce mai rămîne ? Da, ce m... Bătălia dintre spioni e cinstită, fiindcă... Hai, du-te dracului... Dacă vrei să asculţi povestea, vezi... Dacă nu...

De la aeroportul militar a decolat un avion argintiu. Sus pe cer pare subţire ca o gîză, aproape invizibil. Colonelul Hars şi-a trimis încă un agent în spatele frontului inamic. La noapte spionul se va lansa cu parașuta, va cădea prin bezna rece şi probabil îi va fi puţin frică. Hars ridică ochii şi urmăreşte gîza argintie ce va dispare din clipă în clipă în licărul nervos al orizontului.

— Nu ţi-e puţin ciudă ? îl întrebase şeful serviciului patru, colonelul Ball.

Hars îi aruncă o privire scurtă, dar încărcată cu dispreţ. Faţă de el, Ball e un simplu contopist de birou. N-a fost *la inamic* decît o singură dată, şi atunci povestea s-a terminat lamentabil, a fost prins, dar a căzut într-un schimb de prizonieri, mai precis, schimb de spioni. Se întîmplă şi din astea ! Fiecare parte capturează spioni de-ai celuilalt, şi uneori nu-i expediază imediat pe lumea cealaltă. Numai ce vine un mesaj :

„L-am prins pe X-4, vi-l ofer în schimbul oamenilor mei R-O şi M-S".

Răspunsul :

„Nu, prietene dușman, X-4 nu valorează cît R-O și M-S la un loc. Dă-mi-l și pe Z pe lîngă X-4 și facem tîrgul."

Replica :

„Facem tîrgul, dar dă-mi-l și pe O-15..."

Și dialogul continuă. Uneori cad la învoială, alteori, nu. Ball a avut noroc, au căzut la învoială, s-a reîntors în patrie și fiindcă avea proptele n-a fost jupuit de viu, ci și-a păstrat gradul. N-a mai primit decît misiuni *interne*...

— De ce să-mi fie ciudă, Ball ? întreabă Hars, cu vocea puțin răgușită.

Ball nu răspunde imediat. Pare a-și alege cuvintele :

— Să-ți fie ciudă că n-ai reușit să pui mîna pe A-2 !

— A-2 nu există, răspunde Hars.

— Și cine a făcut harcea-parcea „Scorpionul" ?

— De ce nu-l prinzi tu pe A-2, dacă ești sigur că există ?

Lui Hars nu-i pasă de colonelul-conțopist. Și vorbește cu el peste umăr, parcă ar scuipa coji de semințe.

— Tu ești mai isteț, tu trebuie să-l prinzi, zice Ball.

— Ești bariton sau *tenoraș* ? îl întrebă Hars în batjocură.

Ball se încruntă :

— Ce-nseamnă asta ?

— Înseamnă că, Hars face iar gestul de a scuipa peste umăr coji de semințe, (nu-l ia de loc, dar de loc în serios pe *colegul său),* înseamnă că mă refer la zvonul despre o operație pe care ai suportat-o pe cînd ai fost prizonier... Se spune că ți-au tăiat ceva. În acest caz ești într-adevăr *tenoraș*...

— Vocea mea aduce a tenoraș?

Hars nu-l mai ascultă, îl lăsă cu obrazul congestionat și se urcă în mașină. Totuși mai aruncă, înainte de a închide portiera:

— Am concediu, mă duc la bordel, nu te invit și pe tine, fiindcă ești *tenoraș*...

CAPITOLUL 30 | APARIȚIA UNUI MAGICIAN

Nopțile sumbre cînd Marea Nordului se răscoală sînt propice convorbirilor cu spiritele. Vîntul de miazănoapte izbește zidurile mucede ale castelului, zguduind vitraliile decolorate, imprimînd mișcări fantomatice draperiilor și lungilor perdele îngălbenite.

La această oră, doamna mareșal P. coboară în marele salon de la parter, „salonul vampelor", care n-a mai cunoscut vuietul lungilor petreceri nocturne de vreo două decenii, din clipa în care soțul ei, mareșalul P., a suferit un atac în urma căruia a rămas paralizat. Ce mai lipsește pentru a întregi acest vesel tablou? Un servitor fricos, bețiv și mincinos. Există și acesta și-l cheamă Otti.

De douăzeci de ani doamna mareșal își înșală bărbatul cu spiritele. Noapte de noapte are întîlniri și

convorbiri lungi, în cadrul cărora destăinuirile *foarte* sincere ocupă un loc important, cu fantomele bătrînilor căpitani, navigatori celebri, amirali și viceregi, guvernatori și căpetenii de pirați. Însuși părintele doamnei mareșal a fost comandant de navă și a aruncat ancora pentru ultima dată definitiv, nu se știe unde (nici măcar duhurile iluștrilor plecați n-au putut-o lămuri asupra lagunei sau arhipelagului unde a murit căpitanul Z., tatăl doamnei mareșal), dar așa se explică preferințele ei marine, în materie de spiritism.

Iat-o pe doamna mareșal P. în mătasă neagră, singură în capul mesei lungi. Deocamdată, printre urletele sinistre ale vîntului de nord, dezlănțuit o dată cu amurgul, distinge ca la o mare depărtare dangătul clopotului în apartamentul ei. O sună mareșalul cu încăpățînarea-i rea. Precis că n-are nevoie de nimic, îl place doar să chinuiască oamenii ; în cele din urmă renunță și clopoțelul sună în camera lacheului Otti... Bătrînul șobolan Otti se furișează pe scări, la stăpîn, unde va intra cu o prea adîncă și ipocrită plecăciune...

Doamna mareșal privi cu groază cum cartea sfîntă se deschide singură, două foi flutură o clipă. Curentul s-a potolit, n-a fost decît o părere, totuși biblia *a rămas* deschisă. Ca să poată citi ar avea nevoie de ochelari, ar trebui să-l sune pe Otti să-i aducă, dar și acum renunță. Dar dacă paginile deschise sînt o *prevestire ?* Cînd deodată, de sus, din tavanul boltit, poleit întîi cu aur, apoi zugrăvit de un pictor (ăsta a fost amantul bunicii mareșalului, așa cum reiese din scrisorile găsite), apoi înnegrit în incendiul din 1881, și iarăși dat în aur, *crom* și argint *negru* și rămas așa pînă în 1915, cînd alt pictor (ăsta al cui

amant ?...)... în fine, de sus, neîndoios că de sus, pică pe masă, *chiar* pe Biblie, o foarte frumoasă și fină carte de vizită, cu litere de un caracter vechi, poate gotic... O carte de vizită picată din cer pe masa bătrînei spiritiste. Iată ceva... Și atunci doamna mareșal P...

Nu, serios, cartea de vizită e reală : „AFISAUAN UFI" *doctor în magie*. Cartea de vizită căzută din cer îi creează doamnei mareșal o senzație asemănătoare cu setea. Să mai pui la îndoială existența spiritelor ? Un spirit poate avea cărți de vizită reale ?

Ca răspuns la aceste întrebări, pînă la urechea doamnei mareșal răzbătu dangătul cumplit al clopotului de la poarta mare. Un străbun al mareșalului umpluse în vechime castelul cu clopote : era bucuria lui să audă cum fiecare ușă, fiecare balustradă atinsă, fiecare draperie punea în funcțiune bronzul sonor. Pe atunci, se vede că întreg castelul suna în permanență mai dihai decît clopotnița Patriarhiei din Constantinopole... Acum mai rămăseseră doar trei sau patru clopote, la intrare, precum și cele puse la dispoziția mareșalului paralitic, dar era suficient și atît. Bronzul vui încă o dată, ridicînd-o în picioare pe doamna mareșal.

— Otti ! De ce nu răspunzi ? Ai auzit ? Sună ! E cineva care vrea să intre.

Urechile clăpăuge ale lacheului se mișcară, dar nu simultan, în direcția doamnei mareșal. Mîinile lungi ale lui Otti atîrnau pînă mai jos de genunchi, degetul arătător al dreptei avu o zvîcnire.

— Să deschid ?

— Ia carabina, Otti, făcu stăpîna pe un ton ce nu admitea replică.

Otti nu se temea de hoți, el însuși fiind unul dintre cei mai de seamă din ținut, dar îi era lene. Musafiri — asta înseamnă bătaie de cap, la ora aceea, și pe o asemenea furtună, să te cobori în pivniță după vin, să fugi și să-l trezești pe bucătarul surdo-mut...

În pelerină neagră, sclipitoare, udă de ploaie, doctorul în magie aruncă o privire scîrbită servitorului și trecu pe lîngă el ca pe lîngă nimic. Se opri brusc pentru a-i azvîrli cu un gest aproape dușmănos vești-mîntul larg ce-l apărase de ploaie. Cu pălăria în mînă (o pălărie neagră cu boruri imense) se opri în pragul „salonului vampelor". Pe obrazul botit, picăturile străluceau la fel ca și ochii mici și tinerești pe fața urîtă și bătrînă și aproape respingătoare.

— Afisauan Ufi, doctor în magie, frenolog, hipnotizator, prieten al spiritelor, unul din ultimii păstrători ai tainelor vechilor astrologi și alchimiști, cunoscut în lumea întreagă, de la Antofagusta pînă la Madras, ca cel mai de seamă medium al timpului nostru, ca mare prezicător și specialist al științei ierburilor, își prezintă omagiile la picioarele dumneavoastră!

— Ai picat din cer, domnule...

— Afisauan Ufi, doamnă mareșal P.

— Afisauan Ufi, ce nume interesant... Cartea de vizită, într-adevăr a căzut din senin...

— Aș fi eu altfel un atît de celebru magician, minunată doamnă? Sînteți palidă, soțul dumneavoastră a avut un somn cam agitat în noaptea trecută și v-a chemat de patru ori la căpătiiul lui...

— Știți și asta?

— Știu *totul*, doamnă.

— Oh... făcu bătrîna, roşindu-se sub privirea drăcească a măruntului magician ce ţopăia împrejurul ei în enormele lui cizme negre.

Resemnat şi puţin intimidat de purtarea agresivă a bătrînelului în negru, fără să mai aştepte îndemnul stăpînei, Otti şi plecase, legănîndu-şi nesfîrşitele-i braţe, să-l trezească pe bucătarul surdo-mut şi să scoată apoi vin din piviniţă.

Înainte de dineu, doamna mareşal împreună cu magicianul făcură o vizită de „curtoazie" bătrînului paralitic. Aceasta aruncă o privire buimacă asupra suspectului personaj, ce parcă pusese dintr-o dată stăpînire asupra vechiului castel al părinţilor. Suspectă era şi înfăţişarea doamnei mareşal, care părea mai puţin strivită de ani. Doamna mareşal P. cocheta pe faţă cu caraghiosul ins mărunţel şi desigur foarte bătrîn, care se lansa în fraze ameţitoare cu privire la posibilităţile unui magician de a vindeca paralizia...

Afisauan Ufi continuă să observe, aparent discret, toate mişcările doamnei mareşal. După ce-i cercetă palma, luă şi ceşcuţa de cafea — cu toate că după spusele sale, această ultimă metodă era vulgară şi facilă pentru un expert ca el, totuşi nu voia să neglijeze nici un indiciu. Cînd se ridicară de la masă, magicianul o anunţă pe doamna mareşal că are suficiente motive să creadă — toate semnele convergeau în acelaşi sens — că într-una din următoarele zile, poate chiar mîine, o persoană de mare importanţă, un foarte înalt personaj, va trece pragul castelului...

— Oh. dar cine poate fi ? stărui emoţionată doamna P.

— Mai mult nu pot spune deocamdată, nu ştiu, se scuză modest magicianul.

Bătrînul șobolan Otti îl găsi pe Afisauan Ufi treaz și îmbrăcat, dimineața, cînd veni să ceară instrucțiuni. Musafirul porunci să i se servească un mic dejun substanțial, iar apoi, învăluit în sinistra manta neagră de stăpînitor al duhurilor, ieși pe terasa dinspre mare a castelului. Frigul pătrunzător și vîntul nu-l deranjau pe magician. El se plimbă minute în șir, cu ochii ațintiți spre zarea răsculată, ocoli castelul și-și continuă preumblarea în parcul vast și părăginit, printre bătrînii arbori ce scîrțiiau de bătrînețe... Revenind la castel, o găsi pe doamna P. nerăbdătoare să-i povestească visele. Cufundat în fotoliu, enigmaticul domn Ufi, pe figura căruia abia dacă se putea citi o urmă de plictis, ascultă exaltata descriere pe care o făcu doamna mareșal unor vise de o crasă platitudine. Otti, receptiv la dorințele magicianului, în care parcă întrevedea un nou stăpîn, aduse cafea tare, salutară pentru puterea de concentrare a musafirului, care reuși să tălmăcească visele gazdei, „precum și alte semne ce interveniră între timp", în felul următor: Apariția distinsei persoane pronosticată încă din ajun avea să se producă, după toate probalitățile, la ora amurgului. Aceste probalități erau însă atît de sigure (magicianul săvîrșise în cariera sa doar patru greșeli de prezicere, și acelea în tinerețe), încît doamna P. ar trebui încă de pe acum să transmită bucătarului surdo-mut ordine cu privire la masa de seară...

— Dar cine, cine poate fi ? repeta fascinată gazda, care după ani și ani de lîncezeală, viață plicticoasă și gînduri de sinucidere, avea impresia că timpul de aur al cortegiilor strălucitoare a revenit o dată cu descinderea acestui minunat magician...

— Doamnă, scumpă doamnă, credeți-mă, o asigură Afisauan Ufi, cu fața radiind sinceritate, *eu știu* cine va fi înaltul musafir, însă pare într-adevăr de necrezut... și de aceea prefer să tac, deocamdată...

CAPITOLUL 31 : UN LUNGER ÎN PLUS !

Prezicerile care se împlinesc îl sperie pe om. Doamna mareșal P. își simți inima ca de gheață cînd auzi pe la șase seara clopoțelul.

Unul din cei doi bărbați care-și făcură apariția, bătrîn de-a binelea, cam aplecat, învești mîntat într-un fel de tunică militară, peste care atîrna o manta lungă, nu-i era necunoscut. Oricît de izolat fusese în ultimii ani traiul doamnei mareșal, ea văzuse în unele ziare ce ajunseseră la castel, sau pe zidurile caselor, cu ocazia rarelor vizite ce le făcea prin localitățile din apropiere, chipul prelung, parcă puțin asimetric, dacă nu chiar strîmb, cu bărbia mult împinsă în față, obrajii supți, pergamentoși, sprîncenele diabolice și ochii mici și pierduți în orbite — cu toate că în fotografii omul arăta mai tînăr — al noului oaspete care-i călca pragul castelului. Da, nu încăpea îndoială, era Lüngerul și, pierdută, recunoscîndu-l, doamna P. căuta cu privirea sprijinul magicianului, care înaintă, simțindu-se solicitat și plin de o bărbătească prezență de spirit. El, de altfel, *se așteptase* la această vizită.

Însoțitorul Lüngerului era un bărbat tînăr, zvelt, blond, cu fața osoasă și ochii tăios-cenușii. Poftit cu

zeci de plecăciuni în „salonul vampelor", Lüngerul înaintă cu pași bătrînești și, văzînd un fotoliu comod, se și îndreptă spre el, instalîndu-se fără a spune un cuvînt. În rol intrase bărbatul tînăr și blond, însoțitorul Lüngerului, care dintr-o altă încăpere dădea explicații doamnei mareșal și magicianului ce-și asuma rolul de gazdă (de altfel, mai tîrziu doamna P., exprimîndu-și recunoștința, preciza că nu știe ce s-ar fi făcut fără el).

Dar mai erau necesare aceste explicații ? Pregătită încă din ajun cu posibilitatea unei vizite importante (castelul P. adăpostise sub streașina-i sumbră destule fețe înalte), nu se gîndise nici o clipă să pună sub semnul întrebării *autenticitatea* Lüngerului ce-i călca pe neașteptate casa. De mulți ani, viața se desfășura pentru doamna mareșal conform unor legi indubitabile, uimitoare fiind uneori nu faptele, ci doar legile...

Lüngerul, șeful statului deci, explică tînărul însoțitor („puteți să-mi spuneți *domnul Paul*", vorbise el) călătorește incognito, făcînd o vizită secretă în acel ținut, unde urmează să aibă convorbiri importante cu persoane de asemenea incognito. Alesese, în vederea acestor întîlniri, izolatul castel P., cunoscînd reputația glorioasă a familiei mareșalului și bazîndu-se pe discreția doamnei mareșal, care va da dovadă de patriotism punînd la dispoziția șefului statului, a persoanelor care-l însoțesc și a celor care vor mai veni una din aripile castelului...

Tălmăcind simțămintele doamnei P., magicianul Afisuan Ufi răspunse ca un veritabil înlocuitor al mareșalului, că aceste glorioase ziduri vor fi prea

onorate să adăpostească pe eminenții domni... Retorica sa naivă aduse puțin zîmbet pe fața zveltului domn Paul.

— Sînteți desigur aghiotantul Lungerului ? îndrăzni doamna mareșal, recăpătîndu-și darul vorbirii.

— Într-o atît de secretă și importantă chestiune, explică binevoitorul domn Paul, Lungerul nu se poate bizui nici pe propriul său aghiotant...

— Prin urmare, se poate ști cine sînteți ? insistă magicianul, dar tot el făcu gestul de a-l împiedica să vorbească. O clipă, stimate domnule Paul, dacă nu mă înșală bătrînii mei ochi, sînteți fiul Lungerului !

— Așa e, domnule !

— Lungerul are un fiu ? se miră doamna mareșal.

— Sînt fiul *natural*, distinsă doamnă.

— Aaaa... Asta înseamnă nelegitim ? Prin urmare Lungerul... În tinerețe... ?

— Ca toți oamenii, fermecătoare doamnă ! Dacă vă cunoștea pe dumneavoastră în anii lui tineri...

Rîzînd de plăcere, naiva cucoană alergă să vadă starea apartamentelor. Domnul Paul, însoțit de magician, reveni în „salonul vampelor". Doborît de oboseala călătoriei, dînd de căldură, Lungerul ațipise și acum sforăia cu fruntea căzută într-o parte și gura căscată, într-un mod cu totul neprinciar.

— Trezește-te, Scherffer ! îl scutură tînărul. La naiba, va trebui să înveți și cum se doarme, cînd ești un adevărat Lunger. Sus, Scherffer !

— Triplu idiot, asasin al propriilor planuri geniale ! se înfurie magicianul Ufi. Să nu te mai aud că-i spui pe nume ! Ai să te scapi o dată în prezența baborniței, sau a altcuiva, bețiv nenorocit ce ești !

— Prea bine, bătrîne scarabeu, nu te mai înfuria pe stomacul gol, că faci gastrită... Sper că se mănîncă bine aici! Mor de foame, drumul a fost îngrozitor, ne-am rătăcit și apoi pînă l-am machiat, pe frig, în cabana părăsită...

Vorbind, îl scutura de umăr pe Lünger, care se trezi în cele din urmă.

— Vai de capul nostru, zise, ce va fi mai departe?

— Totul e bine, măreţe Lünger. Avem o gazdă amabilă, pivniţa e plină de vin, iar de mîine, începi să ici lecţii de vioară... Numai să se prezinte profesorul, ce zici, domnule magician? Cum se arată zodiile?

— Favorabile excrocilor, explică domnul Ufi.

Pregătirile începură fără întîrziere și ţinură aproape o lună. Nu fu pierdut nici un moment, nici ziua și nici noaptea. Nenorocitul Scherffer își amintea cu nostalgie de zilele petrecute în lagărul Trecors și apoi sub muntele Alland, unde totuși avea și clipe de răgaz. Uneori îi ruga cu mîinile împreunate pe neobositii și neîndurătorii săi dascăli și călăi să-i acorde măcar patru ore de somn...

Ca sub stare de asediu, nimeni nu avea voie să iasă din castelul P., porţile erau zăvorîte, iar cheile zăceau în buzunarul fără fund al diabolicului „magician"...

Pe șesuri viscolea. Marea Nordului împietrise în talazuri de gheaţă, în interiorul castelului sub aparenţa liniștei și a unei intense activităţi spiritiste ce dădea delicii noi, necunoscute doamnei mareșal, viitorul Lünger se instruia învăţînd tot ce trebuia să știe un veritabil șef de stat și comandant de oști. Noul Lünger, ca și cel adevărat, trebuie să scîrţîie din vioară, să facă versuri, să răcnească la generali,

să mănînce cu eleganţă, să se lase îmbrăcat de servitori, să se priceapă la cîini... (să nu uităm de căţeaua Manitta). Chiar a treia zi după sosirea doctorului în magie, la poarta castelului se prezentă un ins miop, cu vioară şi cu o scrisoare din cale-afară de ciudată. Profesorul de muzică T.I. (acesta era miopul) fu luat imediat în primire de „fiul natural al Lüngerului" şi instalat într-o cameră spaţioasă, explicîndu-i-se în termeni destul de vagi delicata şi absolut secreta sa menire. T.I. trăi astfel marea şi unica aventură a vieţii sale.

Chinul viitorului Lünger luă proporţii de nedescris prin apariţia acestei blestemate viori. Cînd nu mînuia arcuşul, fostul deţinut al lagărului de la Trecors trebuia să memoreze noţiuni de istorie şi drept, să înveţe nume de comandanţi de armate şi amirali. Urmau insuportabilele exerciţii de versificaţie, după care i se permitea, vreme de treizeci de minute, să-l frunzărească pe Mark Twain, şi poate că doar asta-l mai ţinea pe picioare. După un prînz substanţial şi o cafea întăritoare, urma „ora de dicţie". În cadrul ei aflai : Cum te răstești la un general nepriceput ? Cum pui la punct un heighlünger care se crede mai deştept decît tine ? Cum trimiţi la naiba un medlünger care îşi permite să-ţi dea sfaturi ? Cum pui cu botul pe labe un Stat Major care se arată surprins de intenţiile tale ? Cum dizolvi un guvern şi cum ţii o alocuţiune la Academia Militară ? Cum iei cuvîntul la radio ? Ce trebuie să discuţi cu amanta ? Şi cum vei descifra un mesaj codificat ?

„Nu este bine, prea slăvite Lünger ! se mînia magicianul. Un şef de stat nu se bîţîie jalnic şi nu se arată nehotărît cînd dă o dispoziţiune !..."

„Păstrează-ți cumpătul, bătrîne scarabeu", încerca să-l potolească fiul neligitim al Lüngerului.

„Nu sînt bătrînul scarabeu, sînt Afisauan Ufi, doctor în magie neagră, astrolog și frenolog, ultimul păstrător al tainelor..."

„Bine, scuză-mă, bine, bine..."

Trei zile din săptămînă Blondul, „fiul natural al Lüngerului" lipsea din castelul P. El singur avea voie să părăsească sumbra fortăreață. Dat fiind caracterul secret al celor ce se petreceau acolo, nimeni, și cu atît mai puțin doamna mareșal, nu-și permitea să pună întrebări cu privire la disparițiile tînărului domn Paul.

Această substituire de șef de stat, care urma să schimbe cursul istoriei, trebuia să fie punctul culminant al carierei lui A-2, fără îndoială unul din marii agenți secreți ai lumii... „Toate cîte le-am făcut pînă acum, sînt fleacuri, își spunea Blondul. Doresc să realizez *imposibilul*... Orice artist visează *imposibilul*, nu e așa ?..."

ÎNTR-O ZI LA CASTELUL P. APĂRU EM !

— Știam că ne vom întîlni iar, zise Blondul, conducînd-o în „salonul vampelor", unde doamna mareșal tocmai chemase spiritul lui Nelson. În fața tinerei vizitatoare, care era poate o nepoată a Lüngerului, deprinsă cu misterul ultimelor săptămîni și povățuită să nu pună întrebări de prisos, doamna P. se retrase tăcută, iar în urma ei pluti spiritul amiralului.

— Știu cînd m-ai urmărit, și m-am lăsat urmărit intenționat, fiindcă în palma ta, puțin deasupra lupilor, scrie că noi doi ne vom întîlni mereu și o sărută.

— Dragul meu... dragul meu, plînse Em.

— Tot așa îi spui și colonelului Hars : *dragul* meu ?

— Tu și cu Hars... zise femeia. Trebuie să vă întîlniți, vreau să vă pun față-n față, vreau un duel decisiv...

Se plimbară pe zăpadă, de-a lungul mării încremenite. Tremurau comete pe cer, prevestitoare, și Blondul știa că nu poate să n-o iubească, simțind cît e de mare disperarea ei și simțindu-se strivit de aștrii cu coadă funestă ce țineau loc de stele, deasupra lor, deasupra lumii întregi.

— Voi raporta colonelului Hars ceea ce se întîmplă în acest castel, zise Em.

— Bine, Em, raportează-i și nu uita amănuntele.

— Nu glumesc, Paul. Dragostea pentru tine nu mă va împiedica să-mi fac meseria. Sîntem singuri, e pustiu, ucide-mă și Hars nu va afla nimic.

— Am să te otrăvesc cînd ne întoarcem la castel... Voi coborî trupul tău neasemuit în pivniță și te voi arunca într-un butoi cu vin negru... și voi continua să beau din butoiul acela... Te voi bea pe tine, dizolvată, îți voi bea ochii, și degetele, și sînii...

— Ucide-mă, Paul, altfel vei fi trădat !

— Totuși, ce înseamnă asta : „Știam că ne vom întîlni iar ?" Demult, foarte demult, cînd eram mic, foarte mic, îl rugam pe tatăl meu să-mi spună una și aceeași poveste, despre stîlpii de telegraf, care, înconjurîndu-se de flăcări stacojii, se luau noaptea pe stradă după trecătorii pașnici. Povestea era scurtă și se încheia cu aceea că tata punea mîna pe baston și-i dădea una stîlpului... Să înveți vioara la bătrînețe !

Em a auzit vioara și a văzut mutra mioapă a profesorului T.I. și știe tot ce se petrece la P., știe și *scopul*... „Dragul meu, dragul meu... vei fi trădat !"

Asta ce înseamnă ? Înseamnă că peștera din orașul copilăriei n-a fost explorată pînă la capăt... a rămas cel puțin un mister. „Am să te otrăvesc cînd ne întoarcem la castel..."

Și iată că Em coboară pe unul din peroanele Gării Centrale din Capitală...

CAPITOLUL 32: ACEASTĂ CHINUITOARE NESIGURANȚĂ

Peroanele Gării Centrale ale Capitalei. A nins și aici, zăpada a netezit asperitățile colțuroase ale clădirilor bombardate: birourile gării s-au mutat în metrou, telegraful se aude ticăind de undeva din fundul pămîntului, iar la suprafața pămîntului încă mai fulguiește rar. Toată noaptea în personalul condamnat la pierzanie, prin gările disperate ! Războiul îi mută pe oameni dintr-un loc într-altul, aparent din motive nelămurite, cu forța unui cataclism natural ; ce caută prin vagoane mamele cu copii în brațe și cerșetorii în haine militare sfîrtecate ? Dragă Em, tu ești o fetiță mică și îngrozitor de naivă... Cînd ai avut timp să crești, să devii agentă a serviciului trei, de sub șefia colonelului Hars ?

— Prin urmare, domnule colonel Hars, raportul meu va fi oficial, și nici un zîmbet, nici o tresărire a ochilor nu va trăda ce e cu noi, dincolo de... Dar, Dumnezeule, ce înseamnă fraza asta: „Nu glumesc Paul, dragostea pentru tine nu mă va împiedica să-mi fac meseria."

Colonelul Hars o privi de la înălțimea biroului său, cu fața în umbră ca totdeauna.

— Acum, cînd v-am explicat ce se petrece *acolo*, aștept noile dispoziții...

— Dispozițiunile sînt neschimbate, RX2TS. Îmi prezinți dări de seamă asupra mișcărilor colonelului Ball...

— Dar la castelul P. se pune la cale o...

— Am impresia că-ți pierzi timpul urmărind niște maniaci... (deodată fața colonelului se îmblînzi în umbră). Nu te teme, Em. Voi supraveghea eu personal castelul P., dar tu ocupă-te *numai* de Ball.

— Nu, nu așa, eu vreau altfel...

— Nu uita că te afli în biroul superiorului tău... Aici n-ai voie să pronunți *vreau*. Aici numai eu pot să vreau, și eu vreau să te ocupi de colonelul Ball.

— Nu vreau să-l arestezi pe Paul Delun ! aproape că țipă Em. Vreau să-l întîlnești, vreau să discuți cu el... Vreau să pun la cale o confruntare între voi doi...

— Cuuum ? Vrei să mă vezi alături de acest aventurier fără scrupule, probabil fostul tău iubit, pe care continui să-l ocrotești...

— Aventurier ? Cavaler al Ordinului Crucea de Sidef cu Diamant ! Îl ocrotesc ? Dar nu l-am trădat de mii de ori ?

— Ce aș putea discuta cu acest Paul Delun ?

— Nu știu ! țipă Em furioasă. Voi doi vă asemănați într-un punct... Ar trebui să fiți împreună...

— Cîndva pretindeai că e A-2 !

— Poate că nu m-am înșelat. Aî să faci o descindere la P. ?

— Asta mă privește, dar tu n-ai ce să mai cauți acolo ! Sînt gelos pe Paul Delun...

....Și-n timp ce gazda se perfecționează într-ale magiei, musafirii... O dată pe zi viitorul Lünger, a cărui înfățișare se întunecă, se înăspreşte pe zi ce trece, are permisiunea de a deschide volumașul datorită căruia a ajuns în lagărul de la Trecors și apoi lîngă localitatea V. Îl deschide la întîmplare — nu are la dispoziție decît o jumătate de ceas :

„Pe podea o luminare. Am rămas cu toții așa, privindu-ne unii pe alții, vreun sfert de minut. Trei gealați stăteau cu pușile ațintite spre mine, de mi se tăiase răsuflarea."

Profesorul de muzică T.I. încă nu e sigur dacă a ajuns prizonier al unor nebuni, sau al unor romantici. Cum e miop și n-are memoria figurilor și cum în ultimii vreo zece ani n-a citit ziare, n-a frecventat sălile de cinematograf sau adunările politice, nu s-a oprit în fața afișelor și nu s-a interesat de nimic în afară de muzică clasică, fața răvășită a viitorului Lünger nu-i spune mare lucru. Aventura forțată prin care trece nu-l nemulțumește atîta timp cît are la dispoziție o sală de muzică, o veritabilă sală de muzică, așa cum a visat el, cu pianină și vrafuri de note, pe care s-a apucat să le curețe de praf și să le orînduiască, ocupație ce-i ia cea mai mare parte a zilei, în afara orelor stranii cînd trebuie să facă conversație și să predea vioara neîndemînaticului bătrîn ce pare a fi *cel mai* sărit de pe ax din toți pensionarii castelului.

În schimb ceremonia dineului a ajuns să-i facă plăcere. Întreaga echipă de zănatici ce-și fac veacul între

aceste ziduri se adună în sufrageria strălucitoare, avînd-o în capul mesei pe bătrîna spiritistă, care, după ce rostește rugăciunea de deschidere, își comunică ultimele performanțe : ce spirite de oameni mari a mai reușit să deranjeze, aducîndu-le la colocvii pămîntene... Trăind ca un ascet toată viața, T.I. a descoperit miraculoasele savori ale unei băuturi despre care n-avusese știre pînă atunci : vinul. Bătrînul șobolan Otti coboară zilnic în pivnița familiei P., și, suflet de hoț și risipitor, dar, spre lauda sa, lipsit de meschinăria proprie slugilor și înțelept cunoscător al conținutului măreților butoaie, asigură o perfectă aprovizionare, spre bucuria comesenilor și a spiritelor doamnei mareșal.

— Nu pot suferi acest castel ! repetă Em în timp ce ziua, mereu mai palidă, agoniza pe orizontul înghețat, zbătîndu-se în roșu, în violet, în verde-de-gheață, în violet-speriat, în verde-de-gheață-fugar-încercuit-de-semnele-morții, în roșu-ce-palpită-de-groază și la dreapta lor castelul părea că plutește ca o corabie ciuruită de termite. Nu pot suferi nici un castel, parcă aș fi îngropată sub pardoseala fiecăruia și trebuie, trebuie să se sfîrșească o dată !

— Oricum, se va sfîrși, zise Blondul, și aburii parcă licăriră în fața ochilor săi.

— Se va sfîrși, da, se tîngui femeia.

— Cu ce ai venit ?

— N-auzi ce spun ? Că se va sfîrși !

— Știu. Cu ce ai venit ?

— Cu același tren pe care-l iei tu pentru inexplicabilele tale fugi în capitală... Ți se face frică de acest castel, fugi, dar te răzgîndești, și vii înapoi... Ce

ai de gînd ? Dar nu-mi spune, știu ce ai de gînd. Cu același tren am venit, iar din gara Polssan m-a luat în sanie un țăran bătrîn. Iar de la Zamak am venit pe jos.

— E un adevărat noroc că n-ai întîlnit lupi...

Copii !! Tema pentru acasă este : CE ȘTIM DESPRE LUPI ? Ce știm despre lupi ? Știm că lupii au o coadă și fiecare are un tătic și o mămică și cînd lupul nu vrea să bea lapte dimineața, tăticul său îl bate și mămica îl pune în genunchi și atunci lupul e bun și bea laptele și se duce la școală și la școală învață.

— Tu nu vrei să mă înțelegi ? Am zis că se va sfîrși ! Ce-ți închipui că am făcut ?

— Bănuiesc ce ai făcut, Em, draga mea. Te-ai dus la Hars și i-ai explicat ce se petrece în castelul P.

— Te iubesc foarte mult, pentru că tu ești *omul-căruia-nu-trebuie-să-i-explici-nimic*... Tu nu ceri niciodată explicații și dacă ai ști cît e de comod așa... Mi-ar fi foarte greu să explic de ce m-am dus la Hars și te-am trădat... Mi-e și mai greu să înțeleg de ce nu ți-e frică... Și de ce nu mă omori pe loc.

— E simplu : fiindcă Hars *nu te-a luat în serios*.

— De unde știi ? tresări Em.

— Fiindcă Hars e deștept.

— Hars s-a răstit la mine...

— Urît din partea lui.

— S-a răstit, a cerut să-mi văd de treabă.

— Și care e treaba ta, acum, dacă nu sînt indiscret ?

— Asta, prin urmare, n-o mai știi !

— E imposibil să știu totul.

— Îți voi spune. De ce nu ți-aș spune ? Trebuie să-l urmăresc pe Ball.

Blondul fluieră de uimire. Se gîndi o clipă, apoi o întrebă :

— Și cum îți îndeplinești misiunea, de vreme ce-ți pierzi timpul dînd tîrcoale castelului P. ?

— Presimt, dragul meu, că aici se petrec lucruri mai importante ! Iar cu Ball am rezolvat simplu : îi înaintez lui Hars rapoarte false, *inventate*.

— Dacă află Hars, te ucide... Și are să afle !

— Dacă mă ucide... oricum, trebuie să se termine. Poate că mă vei apăra tu împotriva lui Hars !

— În cele din urmă colonelul mă va ucide și pe mine...

— Da. E sfîrșitul firesc al oricărui agent secret.

— Nu. Mă va ucide din gelozie. Pentru tine, Em.

Femeia se îndreptă, trupul i se înălță parcă, deveni mai zvelt, obrazul ascuns în fularul îmblănit, obrazul puțin îmbujorat de frig, fremătă de nerăbdare :

— Și acum ? Frumoasa stenodactilografă așteaptă ! Ce facem, Paul ? Vezi, cu cîtă convingere îți zic Paul, cu toate că nu acesta e numele tău, dar m-am obișnuit așa și dacă mi-ai spune acum că te cheamă Pierre, Donald sau Emmerich, m-aș obișnuit imediat, tu ai o calitate extraordinară, ți se potrivește orice nume...

— Nu cred. Nu cred că mi se potrivește de pildă Teophil și nici Augustin.

— Ba da, ba da ! Teophil e sumbru, dar, dacă l-ai purta tu, s-ar lumina dintr-o dată ; s-ar mula pe tine ca un pulover de lînă, elastic. Cum de reușești să

faci tot ce vrei ? Aerul tău victorios mă înspăimîntă, dar mă și irită, îmi vine să mă răzbun, fiindcă eu n-am înregistrat niciodată nici o victorie și, chiar dacă erau victorii, cînd le prindeam în mînă, cînd le lipeam de mine, deveneau moi, leșinate și fără gust. Cum de se poate ca oamenii să fie atît de diferiți ? M-a dus la Hars poate fiindcă vreau să-ți cauzez neapărat o înfrîngere, dar uite că n-am fost luată în serios... Și dacă totuși, da ? Hars s-a prefăcut a nu fi interesat de povestea despre castelul P., dar azi, mîine, va pica aici și ce vei face ?

— Voi înregistra o înfrîngere, spre bucuria ta, Em !

— Va fi deci o victorie pentru mine ? Nu, fiindcă te iubesc, înfrîngerea ta nu va fi pentru mine decît...

— Prin urmare, ce dorești ?

— Nimic, nimic... Ce este între noi ? Ce să scrie frumoasa stenodactilografă în manuscrisul ei blestemat despre noi ? Se întîlneau, făceau chefuri-și uneori se culcau împreună și pe urmă... Asta e totul ? Ne amăgim, nu ? Sau... Tu mă iubești ?

— Ți-am spus... ți-am spus că ne e dat să ne întîlnim mereu, asta e totul, dar asta e foarte mult, mai mult decît își poate dori un om într-o viață atît de scurtă... Nu știu dacă te iubesc, dar aș vrea să trec ținîndu-te de mînă peste un pod foarte mare, care să nu se sfîrșească niciodată.

— Explică-mi tu, fiindcă eu nu pot, de ce te-am trădat colonelului... Of, lupii ! tresări Em, rămînînd cu ochii mari, ațintiți drept înainte.

— Nu, zise Blondul, nu e nici un lup. Acolo trebuie să fie hanul de la marginea satului — pe aici nu prea se omoară cu camuflajele. Am făcut, așa în glumă, vreo șase kilometri...

Blondul o sărută : fu o îmbrățișare lungă. Em nu auzi nimic, dar Paul Delun auzi un jalnic și lung chelălăit, trist de-ți răscolea inima. Era poate vîntul învîrtejindu-se printre lotcile pescarilor, trase pe țărm, năpădite de troiene, dar poate că apăruseră lupii...

— *„Ei bine, un conflict e cam așa : Un om are o socoteală cu altul și-l omoară. Atunci fratele său îl omoară pe el. Apoi ceilalți frați, de ambele părți, se bat între ei. P-ormă își vîră nasul și verii și încetul cu încetul fiecare din ei e omorît și atunci conflictul s-a terminat. Dar ține mult de tot și merge al dracului de încet.*"

— Ce e asta ? întrebă Em.

— Dintr-o carte pe care o răsfoia un prieten. Atîta a citit-o, că o știe pe de rost. Acum încep și eu s-o învăț pe de rost.

— Eu nu știu pe dinafară nimic... doar *Imnul la Lünger* l-am învățat în liceu. Ne puneam uniformele și mărșăluiam în cadență prin curtea școlii, cîntînd. Tu care le știi pe toate spune : E *homo*, sau nu e *homo* Lüngerul nostru ?

— Pentru întrebarea asta, marș în lagărul de concentrare. Peste cîțiva ani părinții tăi vor primi un pachețel de cenușă... Nici nu va fi a ta, ci din grămadă.

— Știi că n-am părinți. Cred că nici n-am avut niciodată.

Fața galbenă a bețivului de pe laviță se apropia și se depărta : era cald la han, cinci invalizi, toți de prin războaie diferite, se prinseseră de după gît și urlau ca lupii.

— Cum îți scrii tu rapoartele *inventate* despre colonelul Ball ?

— Ah, mi-am amintit, mai știu încă ceva pe de rost : cuvintele unui șlagăr : „Mai trage-mi un glonte în tîmplă, Mary..." Îl cînta un băiat care venea în permisie... De ce te uiți așa la mine, Paul Delun ?

— Dacă ai plînge acuma, lacrimile tale ar lăsa pe fața de masă pete de auriu-stins-încet-în-lacul-verde. Ce poți inventa despre colonelul Ball ?

— Multe ! Că e constipat — Doamne, ce vînt se ridică afară, auzi, precis că ne ia dracu' la noapte, și n-ar strica să ne ia — și în acest scop, ba nu, din această cauză, umblă zilnic la farmacia de pe Bulevardul Învingătorului, colț cu șoseaua Luptei Împotriva Celor Care Șovăie, care se va numi de acum înainte Șoseaua Amiral Krug, unde face schimb de zîmbete cu domnișoara A. Ce-ți pasă ție de Ball ?

Dimineața o conduse la gară ; încă nu se luminase de zi.

— Să nu mai vii, ne vedem în Capitală.

— Și Hars mi-a cerut același lucru : să nu mai umblu pe aici. Parcă v-ați fi vorbit !

— Poate. Pe aici numărul lupilor se va înmulți...

— Ne vom mai vedea ?

Personalul încă nu intrase pe peron. Întristătoarea gară de provincie, acoperită în alb, sub cerul sticlos și uuu !, uuu ! o locomotivă manevrînd undeva la dracu.

— Ne vom mai vedea ?

— Totdeauna, totdeauna și mereu, zise Blondul.

— Dacă vine Hars la castel ?

— Dacă vine colonelul la castel, îi facem cunoștință cu spiritul lui Don Quijotte...

— Hars nu se bate cu morile de vînt. El e cel care a aruncat în aer instalația pentru *arma Beta* a Aliaților...

— Și cine a aruncat-o în aer pe cea a Lüngerului?

— Un Hars de-al Aliaților. Poate chiar tu.

— Poate chiar eu.

— Urăsc castelul în care te reîntorci fără mine, te va înghiți, ai să mori acolo, o să vină Hars, are să vă ridice pe toți, voi înregistra o victorie răsunătoare, prima mea victorie, poate mă vor decora...

— Nu mă întorc la castel, te însoțesc spre Capitală.

— Da?

— Dar tu n-ai să mă vezi. E partea secretă a misiunii, devin invizibil. Dacă plîngi, am să rîd de tine, gîndește-te că te așteaptă Hars, că mă vei înșela cu el și că iarna va trece și că lupii se vor ascunde iar în pădure... Aseară erai foarte frumoasă la hanul din Zamak, aproape că-mi venea să te cer de nevastă, mai ales după ce am băut, abia mă rețineam, fiindcă nu se poate...

— Dar dacă s-ar fi putut?... Pot să consider că totuși m-ai cerut, nu? Asta e suficient, nu? Îți sînt *un fel* de logodnică, îmi dai voie să-i comunic noutatea lui Hars?

— Are să mă spulbere de gelozie, mai bine taci. Mi-e teamă de Hars, mai ales că întîlnirea dintre noi devine inevitabilă...

Em îl luă de mînă, palidă. În sala de așteptare mai tremura de frig un singur om, care se așezase în colțul opus lor.

— O întîlnire între tine și Hars?

— Tu ai propus-o! zise Blondul.

— O voi mijloci, deși mor de frică.

— Pentru mine, sau pentru Hars.

— Amîndoi sînteţi... foarte puternici. Nu vrei să intri în serviciul lui Hars ?

— Ar fi prea comod, Em, rîse Blondul.

— Şi tu ai preferat totdeauna lucrurile încurcate. Care e de fapt drumul tău ? Pînă azi nu ştiu nimic despre tine, absolut nimic !

— La ora asta doamna mareşal are prima înfăţişare cu spiritele.

— Care e credinţa ta, Paul ?

— Nu cred în nimic. NIMIC N-ARE IMPORTANŢĂ ! Dacă aş fi un obsedat aş zice că individul de colo trage cu urechea la ce glumim noi aici, dar ar fi să supăr cerul... De un singur urmăritor mi-e frică, de mine, grozav de bine ştiu să mă urmăresc, şi ce încăpăţînare, uf, a trecut timpul şi trenul tău... Vezi ce faci cu Ball, inventează ceva picant, să i se roşească urechile lui Hars de plăcere şi ruşine...

— Trenul... Paul ! Am să te mai văd ?

CAPITOLUL 33 : „ĂŞTIA NU ERAU NICI REGI, NICI DUCI..."

— Tremur ca o piftie, zise Scherffer, după ce trenul porni. La naiba, o să mor de inimă, jocul ăsta nu e pentru mine.

Afară ningea iarăşi cu fulgi deşi şi mărunţi.

— Unde ţi-ai lăsat maşinuţa ? întrebă Blondul.

— La Glingen, vreo treizeci de kilometri de Capitală, răspunse B.D.

— Cunosc localitatea. Speri s-o mai găsești sub zăpadă ?

Trenul se zgudui tot, ca și cum ar fi făcut un salt, curbîndu-se ca un șarpe. În compartimentul de clasa a treia era frig, trenul mergea ca melcul și Scherffer repetă :

— Voi n-auziți ? Mor de frică !

Bătrînul Detectiv scoase cartea din propriul său buzunar și i-o vîrî sub nas.

În cele din urmă regele se ridică, făcu cîțiva pași și scremîndu-se nițel dădu drumul la un discurs plin de lacrimi și de aiureli...

Astfel călătoriră ei în ziua aceea și, pe măsură ce trenul cobora spre sud, aglomerația creștea. La Glingen abia putură să se strecoare prin coridorul unde nu mai încăpea nici un ac. Bătrînul Detectiv descoperi cu greu mașinuța, sub un troian de zăpadă, și mai greu îi fu să pornească motorul înțepenit de ger. Cînd ajunseră în suburbiile Capitalei, însera și ieșiseră jurnalele de seară. Pif-paf și tram-tram !

Blondul se trezi singur în camera hotelului, prin dimineața sticloasă treceau scîntei albastre, țipete albastre-lin-dublu-forte, păsări albastre-duble-triple-, albastru-fugar-oranj-verzui, și păsări mici-rotunde-galbene-iuți.

— La noi e razie de la Z.Z. în fiecare dimineață, între nouă și zece, îl avertizează camerista tînără, cu sînii împungînd, intrînd în cameră, fără să bată.

Blondul o dădu afară și se întoarse pe partea stîngă. Citeodată e grozav să fii singur, singur.

— Eu am vrut doar să vă fac bine, revine camerista și-l privește din ușă.

Prin fața geamului aceleași treceri, zboruri iuți, hotelul e de mîna a doua, mai sus de etajul trei ar putea să fie și plosnițe, aceleași păsări — prin fața geamului — „știți, știți doar cum e o razie, și eu..."

— Adu-mi țigări „Mercur", repede.

— Da, domnule, Mercur, cu plăcere !

Scîrție, firește, dar și osia pămîntului scîrțiie. Aici — mai mult la risc, mai puțin la calcul, și la dracu' !

— Poftim țigările !

— Păstrează restul.

— Aș vrea doar să...

— Mai tîrziu, fetițo, mai tîrziu, ieși !

Nu mi-a trebuit mult timp ca să-mi dau seama că mîncinoșii ăștia nu erau nici regi nici duci, ci niște potlogari și niște șarlatani.

Blondul dejună la o mică ospătărie, unde patronul, un invalid, își distra mușteriii prezentînd un mic spectacol de dresaj, avea un cîine înțelept care știa să numere, și poate să și vorbească. „Manitta, cățeaua favorită a Lüngerului, ha, hop, ham și hu." Cățelul invalidului purta numele de Marian și avea ochii triști, deși soarta lui nu era de lepădat.

— Bătrîne scarabeu, sper să iasă ! Doamne, cînd va putea și omul să trăiască măcar cinci zile fără — da, aș mai servi o porție, a fost excelent ca pe vreme de pace... ce spuneți, au distrus Opera ? Am lipsit din oraș, n-aveam ideea, cînd te gîndești.. Nu sînt artist... credeți că semăn cu... ? Sînteți prea a-

mabil, decorația aceasta, într-adevăr... M-am îndopat ca un cîine hămesit, ce drăguț e acest cățel Marian! Atît de tînăr?...

Gata. Aerul, frigul, seninul, ruinele cotidiene, frumoasa Capitală a Lüngerului. Războiul merge prost, ciorba săptămînală gratuită nu se mai...

Scările, una, două, trei... vizită la această oră matinală, portarul s-a uitat chiorîș la mine, dar dacă află că sînt prietenul domnișoarei Mata Murse... Em! Paul, tu?! Încă dormeai, Em? Stăteam la fereastră... Așa, în cămașă de noapte? M-am lenevit, mă gîndeam ce să inventez despre Ball, sînt hotărîtă să nu mai mișc un deget... Pierdem războiul, toate războaiele le pierdem, dar te iubesc, mă bucur că te văd, trăiești, cînd ai venit? Știi, nu, că sînt și eu urmărită? Ce încurcătură, ce încurcătură ce-și vor zice dacă vor afla că m-ai vizitat? Nu, Em, n-am să urc la tine. Nu trebuie să ne vedem. Mai tîrziu. Mai tîrziu... Blondul se îndepărtă, la doi pași de el începuse o fanfară, în gerul dimineții, să urle. Și deodată observă că e urmărit. Colonelul Ball....

CAPITOLUL 34: TE VOI RĂPI LA NOAPTE...

Deasupra golfului ninge, iarna e aspră și bogată. Măruntele localități înșirate pe coastă, spre miazănoapte, se sufocă sub nămeții albi, copleșitori. Viforniță dănțuie deasupra Mării Nordului, stîrnește vîrtejuri pînă la cer, urlă și bolborosește terorizată de propria-i spaimă.

Pe faleză, deasupra golfului, vilele se pierd între arbori uriași. Cîteodată dimineața, în timp ce oamenii de serviciu mătură aleile de zăpada cernută peste noapte, poate fi văzută ca o nălucă albă cu pete cafenii o căţea superbă cu privirea inteligentă şi nobilă, zburdînd împrejurul unui bărbat gîrbovit, înfofolit în blănuri.

Căţeaua e Manitta, favorita Lüngerului, iar insul gîrbovit...

Posturi de pază, discrete, înconjoară în trei centuri succesive cartierul de vile ; locul e izolat şi puţin cunoscut, naţiunea n-are ştiinţă de acest refugiu al Marelui Stăpîn, pentru ea Lüngerul e mereu în Capitală, ziua şi noaptea în biroul său, unde lumina nu se stinge nici o clipă, veghind, aplecat deasupra hărţilor, ori întreţinîndu-se cu sfetnici credincioşi...

Totul e minuţios organizat : furnizorii transportă vinuri alese şi trufandale, lacheii stilaţi pînă-n vîrful urechilor îşi cunosc la perfecţie atribuţiile, iar muzicanţii şi artiştii ce vor delecta musafirii cu ocazia sărbătorilor de iarnă pot fi văzuţi petrecînd zgomotos într-o sală anume pregătită pentru ei. Cei mai buni oameni ai poliţiei secrete stau la pîndă. O defecţiune totuşi s-a produs în acest mecanism : persoane străine au reuşit să pătrundă în citadelă.

Nimeni n-a reuşit să afle cum : într-o maşină ce aducea lăzi cu citrice sau făcînd pe furnizorii ? Deghizaţi în muzicanţi ? Sau poate chiar în ofiţeri ?

Ce e adevărat şi ce e legendă ? Cîteodată conducătorii de state încuviinţează tacit aceste poveşti despre misterioase comploturi şi atentate. Un atentat nereuşit te înalţă, îţi creează o aură de invulnerabil...

Dar cum au reușit îndrăzneții intruși să înșele vigilența Manittei, ba mai mult, să-i cîștige prietenia? Legenda spune că ei ar fi trăit chiar cîteva zile în citadelă, ascunși, sau poate circulînd în libertate printre oaspeți, deghizați în chelneri sau servitori. Și astfel, observînd obiceiurile, și-au pregătit în liniște lovitura...

Ninge iar. Deasupra grădinii japoneze cade încet înserarea, un vînt larg, domol deocamdată, aduce adieri înghețate de pe întinsul Mării Nordului. Se întunecă repede. Bărbatul gîrbovit, învelit în blănuri scumpe, privește gînditor drept în față, în gol. Alături de el, cățelușa Manitta scormonește în zăpadă... „Luna asta străvezie, imaterială mă apasă... Încă din copilărie, cînd o vedeam pe cer, îmi venea să urlu ca un cîine... Acum e ascunsă dincolo de viscol, de nori, dar e tot acolo, o simt deasupra, mă chinuie, mă absoarbe, mă absoarbe... Un sentiment neliniștitor, de nesiguranță, de slăbiciune, de cădere în spațiu... O anume nesiguranță și instabilitate a vieții, a materiei în general... Prea puține puncte de sprijin, prea mult vid, un vid imens, necontrolabil, amenințător... Sîntem doar niște biete ființe înfricoșate, tot timpul în căutarea unui punct de sprijin... Ce lună stranie, ce lună îngrozitoare..."

Deodată gîrbovitul stăpîn al Manittei tresare. Noaptea e halucinantă, plină de umbre! Din chioșcul de alături, sau poate din pămînt, din zăpadă, din viforniță, a răsărit un ins la fel de gîrbovit, învăluit în aceleași blănuri, cu aceeași față prelungă, osoasă, cu bărbia urîtă și proeminentă, ochi injectați, dureroși, arzători. Lungerul întinde mîna, ca pentru a se trezi, omul din fața sa — dublura — face la fel. Parcă s-ar

privi în fața unei oglinzi. Ambii bătrîni schițează cîteva gesturi, fac pași prin zăpadă, se examinează, se învîrtesc... Totul durează doar cîteva clipe ce par veșnicii. În colțul acela al grădinii japoneze se află acum doi Lüngeri. Care e cel fals și care e cel adevărat ?

Alte două umbre ies dintre nămeți, se reped la unul din cele două exemplare identice, îi îndeasă un căluș în gură și-l tîrăsc după ei, se pierd în viscol. Întunericul trage o perdea. Retragerea a fost studiată și pregătită. Totul n-a durat nici treizeci de secunde. Se dă alarma...

Au fost prinși răpitorii, ori au izbutit să fugă ?

Se spune că în chioșcul lîngă care s-a petrecut straniа întîmplare poliția a găsit o carte veche, făcută ferfeniță de cît a fost citită și răsucită, un roman interzis al unui autor foarte interzis, un oarecare Make, Marth sau Mark Tffein, Dwain sau Twain, care trăiește pare-se în Nicaragua și e dușmanul personal al Lüngerului.

. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .

Se vede că Scherffer, care la început se împotrivise și se arătase înfricoșat de planul pe care-l considera irealizabil și nebunesc, se lăsase convins și în cele din urmă el însuși ardea de dorința de a se instala pe tronul Lüngerului, măcar pentru o zi ! Așa se explică figura lui neagră de disperare și durere și așa va intra el în memoria lui Paul Delun pentru totdeauna, în

momentul cînd, scoţîndu-i-se masca de pe faţă şi căluşul din gură, a început să mugească :

— Idioţi, nătărăi, asasini, cretini, paranoici, aţi stricat totul ! Eu sînt Scherffer, nu sînt Lungerul ! M-aţi răpit *tot pe mine !*

. . . . . .

Ce nu putea să priceapă fostul pensionar al lagărelor de la Trecors şi V. era veselia „imbecilă" ce i-a cuprins pe Blond şi pe B.D., cînd şi-au dat seama de eroarea comisă. În loc să-şi frîngă mîinile de durere, ei au hohotit cel puţin un ceas, trăgîndu-şi pumni şi bătîndu-se cu palmele peste genunchi, aruncîndu-şi reciproc complimente precum „redus mintal", „avorton nenorocit", „triplu idiot", „spion ratat", „vagabond sinistru".

— Ce vrei, Scherffer, încearcă Blondul să-l consoleze, ce vrei, să plîngem ? Aşa e meseria, n-am reuşit acum, vom izbîndi data viitoare : LUĂM TOTUL DE LA ÎNCEPUT !

— Pe mama dracului ! scrîşni falsul Lünger, nu se mai poate.

Şi începu să plîngă bătrînul.

— De ce nu se mai poate ? întrebă B. D.

— Fiindcă am să mor...

— Da' de unde ! Eşti mai în putere ca oricînd.

— Am să mor ! se căina Scherffer. Eram atît de sigur de reuşită, că am lăsat în chioşc cărţulia de care nu m-am despărţit atîţia ani... Mă gîndeam s-o iau după ce dispăreţi voi cu *prada*... Unde mai găsesc eu un Huck Finn ? Cum voi putea trăi fără el de-acum înainte ?

— Dar îl ştii pe de rost ! N-ai decît să spui din me-

morie : „*Capitolul șasesprezece. Am dormit toată ziua, iar seara am pornit la mică distanță după o altă plută nemaipomenit de lungă, care înainta încet ca un convoi. Avea la fiecare capăt cîte patru namile de vîsle și cred că pe bordul ei erau cel puțin treizeci de oameni. În mijloc se vedeau cinci wigwamuri mari...*

CAPITOLUL 35 : MACHIAJUL

„Frumoasele zile s-au dus, gîndi Blondul, cînd chefuiam în pivnița lui Lefke, iar Bătrînul Detectiv mă deplîngea că nu sînt decît un idiot". Se privi în oglindă. Îmbătrînise ?

Între buzele subțiri, arcuite cu noblețe, sticleau dinții albi (ca de lup), iar la colțurile gurii, înălțate în suris, avea un freamăt, un tremur abia sesizabil. Din dreptul nărilor coborau două umbre, ce se continuau deasupra maxilarului inferior, spre urechi, într-o umbră mai mare, ascuțindu-se în sus.

„A fost un joc blestemat, gîndi Blondul, și probabil va trebui să plătesc. Dar ce expresie ciudată avea Glimt Berg, mort, otrăvit, cu recipientul de *apă elementară* alături. Pe cine ironiza el dincolo de moarte ?" Își privi ochii cu pleoapele ușor inflamate. Ochii străluceau, cenușii, albaștri cîteodată.

Pe la sfîrșitul lunii februarie, A-2 se întîlni cu RX2TS într-o casă părăsită, pe jumătate dărîmată, sub o coastă acoperită de pădure puternică, vibrînd vie în văzduhul înghețat și limpede.

Locul era pustiu, turla bisericii unei mici localități, Glingen, putea fi văzută pe vreme frumoasă la vreo trei-patru kilometri depărtare.

Casa, uscătoria de fructe și livada aparțînuseră unui... dar ce importanță are? Blondul înjghebase un foc într-una din odăile ce se păstraseră mai bine și adunase acolo niște scaune șchioape și o măsuță.

— Conferința poate începe, zise el, numai că...

— Are să vină și Hars, spuse Em. Hars se ține totdeauna de cuvînt.

— Are să vină cu toții agenții lui? rînji Blondul.

— Singur. Și-a dat cuvîntul de onoare.

— Grozav te poți bizui pe cuvîntul unui șef al poliției secrete!

— Are să vină singur, repetă Em, privindu-l în ochi.

— Puțin îmi pasă, făcu Blondul. Poate să vină însoțit de un regiment...

— Chiar și în cazul acesta, sînt sigură că ai scăpa, observă femeia.

Îl așteptară cîteva ceasuri, dar colonelul Hars, șeful serviciului trei, nu se prezentă la întîlnire.

— I-a fost frică, observă Blondul.

— Crezi?

Em mijloci o nouă întîlnire între Hars și Blond, peste cîteva zile, făcînd ceea ce numeau ei „un joc blestemat". De data aceasta Em veni prima în casa singuratică și aprinse focul în vechea vatră cu lemnele și surcelele rămase de rîndul trecut. Era către ora zece dimineața, împrejur domnea pustiul și liniștea, pe deal pădurea tremura și agentei RX2TS i se făcu frică. De singurătate, de focul ce ronțăia cu hărnicie și insistență lemnul uscat, de sentimentul direct *că totul se va sfîrși azi*.

Alerga de la o fereastră la alta tremurînd, cu toate că se făcuse cald. I se păru că vede sub streașina pădurii umbre ce se îndepărtau în salturi repezi prin zăpadă. Erau poate cei doi lupi — lupii ei — urmărind vreo căprioară.

Mai puse lemne pe foc, scoase din poșetă oglinda și se privi. Gura mare, cu buzele răsfrînte senzual, palide. Se rujă. În ochii căprui-fibros-galben-mărginit-cu-azuriu, febră și frică. Își dădu genele cu creionul negru, lungindu-le ca pentru un spectacol cu „Tosca"...

Simți că *vine* și se repezi la geam și văzu uniforma colonelului Hars. Înainta încet printre movilele albe, privind în jos. Știa și el că *totul se va sfîrși azi?*

Privi dincolo de umerii lui Hars, spre vechiul drum de țară, abia vizibil. Nu era nimeni acolo, nici mașină, nici oameni. Hm! Hars mergea foarte încet, punctual totuși la întîlnire, cu pasul lui cunoscut și Em strînse repede rujul și ustensilele de înfrumusețare și-și aruncă poșeta jos, lîngă vatra în care pîlpîia un foc bun.

„Mai bine n-ar fi venit!" gîndi Em, observîndu-l pe Hars cum abia înaintează, privind mereu în jos. Poate îi caută urmele, sau merge chiar pe ele. Ar fi o ciudată precauțiune.

„Ce iarnă frumoasă", își zise RX2TS, simțind cum îi tremura cotul pe pervazul ferestrei. Doar un singur geam era întreg, pe acolo abia pătrundea lumina, celelalte ochiuri fiind astupate cu șomoioage de hîrtie, cîrpe și paie. Vara păstorii satului vecin vin aici cu oile și vitele și se instalează comod pe săptămîni întregi în gospodăria părăsită.

Hars se oprise la vreo trei sute de pași de casă și privea peste ea, poate către pădure. O fi văzut și el umbrele pădurii... Zăpada sclipea dureros și era atît de pustiu, un singur om, un singur om, și ea, tot singură, și pădurea bîntuită de fantome. Brusc tremurul încetă. Nu-i mai era frică. Ridică poșeta, o deschise, văzu sclipind tocul negrul al revolverului, puse poșeta alături și zîmbi.

Hars porni iar spre casă. „Oare nu visez ?" se întrebă RX2TS privind focul. Voi să meargă, să-i simtă căldura, dar nu izbuti să se dezlipească de fereastră. Pașii lui Hars înaintau foarte încet, dar atît de sigur. Bărbații sînt mai curajoși ? Își ascund mai ușor frica ? Bărbații sînt foarte fricoși, și cei cu adevărat fricoși își manifestă lașitatea mai urît decît femeile, știa asta, dar...

Hars se apropiase mult, dar se opri iar. Privea ceva, privea geamul unde pîndea Em. Femeia tresări și se trase puțin într-o parte.

Apoi Hars privi iar în sus, făcu un gest inexplicabil al mîinii înmănușate, gest de apărare, de ferire a ochilor în fața unei priveliști sau a unei viziuni ce-l înspăimînta pentru o clipă, pe neașteptate. Îi putea distinge trăsăturile feței. De astă dată măchiajul STĂPÎNULUI părea să fie făcut mai neglijent decît altădată.

Em oftă, stăpînită de o lungă înfiorare, desigur și el știa că azi se va sfîrși totul... Mai bine să fi lăsat în suspensie, să fi plecat... Dar așa ceva te urmărește toată viața, ca un vis de groază, dacă nu termini.

Un tăciune împușcă în vatră, Em simți cum se clatină pămîntul sub picioare, scoase din poșetă revolverul — în timp ce Hars pornise iar și se apropie cu

ochii aţintiţi în ferestruica ei — şi-l lipi de tîmplă. Să apese pe trăgaci, să moară, şi Hars s-o găsească acolo, şi totul să rămînă în suspensie. „Mi-e teamă şi mă simt laşă, dar urăsc teama şi laşitatea, am timp să mă împuşc oricînd, acum vreau să...“ Ascunse arma.

Hars venea direct, nu spre uşă, ci spre ferestruică. Acum se priveau ochi în ochi. Văzu chipul obosit, întunecat al colonelului şi Hars îşi lipi faţa de sticlă şi-i zîmbi, cu *celălalt* zîmbet. Un zîmbet nepotrivit pe faţa obosită, îi văzu buzele mişcîndu-se şi mai mult ghici cuvintele.

— A venit Paul Delun ? întrebă colonelul.

— Încă nu. Intră ! răspunse Em.

— Să intru ? se mişcară buzele subţiri ale colonelului. De ce ? Mai bine aştept aici...

„Oh, poate se teme, ar fi dezgustător“, gîndi Em şi strigă :

— Intră, te rog, vreau să vorbim !

Colonelul Hars îşi bătu cizmele de prag, să se scuture de zăpadă, precauţiune inutilă („Poate vrea să cîştige timp !“) dat fiind halul în care se afla cămăruţa unde fusese făcut focul. Intră, aducînd un val de răceală. Em nici nu-l privi, rămase la fereastră, iar cînd se întoarse în cele din urmă, pe obrazul ei se prelingeau două lacrimi. Colonelul o privi rece. După zîmbetul de afară, expresia aceasta distantă o necăji pe Em. Nu, nu era cazul, acum, cînd...

— Ce s-a întîmplat ?

— Oh, îmi lăcrimează ochii din cauza zăpezii. E prea albă, prea curată.

— De ce întîrzie Paul Delun ? S-ar putea să nu vină de loc ?

— N-ar fi de mirare, răspunse Em, cu ochii aplecați. Data trecută el a venit, dar tu ai lipsit la întîlnire.

— Ei ! făcu nepăsător Hars, dînd jos mantaua de pe umeri. Ce iarnă deosebită !

— Îți place, îți place, colonele ? Iarna, vreau să zic..

— Totuși, unde e Paul Delun ?

— Într-adevăr, unde ? repetă Em.

Hars făcu un pas spre ea :

— De ce te uiți așa la mine ?

— Mă întrebam doar unde poate fi Paul Delun...

Hars își mîngîie bărbia, intrase brusc la căldură din gerul bărbătesc de afară și nu se simțea la largul său.

— Pretinzi că nu știi unde e ? Doar îi ești *prietenă*...

Ochii colonelului sclipiră.

— Nu pretind că nu știu unde e, răspunse aproape în șoaptă femeia. Dimpotrivă, cred că știu foarte bine unde e.

— Undeva pe-aproape ?

— Oh, bineînțeles.

— Atunci, să mergem la el, n-are rost să așteptăm !

— Nu e nevoie să mergem, Hars.

— Cum ?

— Nu e nevoie să mergem. Paul Delun se află aici...

— În această casă ?

Acum se găseau față-n față și cu o mișcare fulgerătoare Em își înfipse degetele subțiri în părul întunecat al colonelului ; smulse peruca și deodată luci părul mătăsos al Blondului.

— Nu e nevoie să mergi nicăieri, Hars, vorbea Em și lacrimile îi curgeau pe față, Paul Delun se află aici... aici... Colonelul Hars este Paul Delun... sau mai bine zis... Paul Delun este colonelul Hars !

CAPITOLUL 36 : GELOZIA

— De cînd știai ? întrebă Blondul.

— Ce-ți pasă ? Poate abia în clipa asta mi-am dat seama, poate că știu de mult... dar adevăratul colonel Hars a căzut prizonier — e atîta timp de-atunci ! — și-n locul lui te-ai *întors* tu ! N-am să înțeleg niciodată, niciodată, de ce a fost nevoie să apari *și* sub înfățișarea lui Paul Delun...

— Nici nu e nevoie să înțelegi. În orice caz nu eu voi fi acela care să-ți explice, Em.

Tăcură, ascultînd cum focul nimicește vreascurile uscate, cu trosnete seci. „Și acum ce va fi ? se întreba femeia, ce *trebuie* să urmeze ? Natural ar trebui să ne ucidem, fiindcă..."

— Mi-a plăcut să mă întîlnesc cu tine, Paul Delun, vorbi femeia. După ce ne despărțeam, eram sigură, așa cum spuneai tu, că e scris să ne vedem iar și iar... Mă lăsam parcă ușor condusă de un anumit destin, un destin frumos, iar apoi mi-am dat seama că ești într-adevăr agent al Aliaților și asta mi-a creat o impresie de teribilă superioritate, un sentiment atît de plăcut uneori ! Puteam oricînd să te înhaț, să te predau lui Hars ! Și mi-a plăcut să te văd și pe tine, colonele Hars, fiindcă după fiecare întîlnire, plecam

cu o adîncă spaimă în oase și cu sentimentul că e ceva... Erai atît de nelămurit... Ai făcut cel mai blestemat joc din cîte există, Paul Delun, colonele Hars! Ai iubit aceeași femeie sub două înfățișări diferite, obligînd-o să înșele pe rînd ambele tale înfățișări și femeia, proastă, și-a dat seama și nu și-a dat seama. O femeie însă nu iartă așa ceva.

— Ai să mă omori?

— Taci, taci! Asta trebuie s-o spun eu, nu tu. De unde ai luat curajul?

— O viață întreagă m-am luptat cu frica. Acum, *cînd ne despărțim*, e nevoie să vorbim despre asta?

— Ne despărțim?

— Tu ai spus-o.

— De ce te-ai jucat în FELUL ACESTA?

— Ce interogatoriu! Am vrut să-mi ispitesc norocul, Em. Am încercat imposibilul...

— Ești atît de grav! Nu se potrivește cu tine, Paul Delun. Dă jos uniforma... Nici uniforma nu se potrivește cu tine...

— Vrei să mă dezarmezi? Îi întinse haina și centura cu tocul revolverului. Nu e nici o armă acolo, cîlți și gemotoace de hîrtie. Colonelul Hars nu umblă înarmat.

— Ca Sherlock Holmes.

— Nu. Ca Hars. Ca veritabilul Hars. Cînd l-am prins — eu l-am prins, știai? — nu avea la el nici măcar un cuțit.

— Cînd veneai încoace — sub înfățișarea lui — știai că totul se va sfîrși azi?

— Bănuiam, Em.

— Explică-mi, te rog, basmul pe care mi l-ai spus cîndva — atunci am rîs și nu te-am crezut — cu A-1,

prietenul din copilărie pe care trebuia să-l găsești, era adevărat ?

— Întocmai. Nu te-am mințit niciodată, Em. Nici sub înfățișarea lui Paul Delun, nici în calitate de șef al serviciului trei.

— Și ce s-a întîmplat, l-ai găsit pe A-1 ? Da ? Și ce ai făcut cu el ?

— L-am expediat înapoi, *acasă*.

— Dar cum ?

— O, foarte simplu, l-am îmbarcat pe un avion argintiu care trebuia să-l paraşuteze la Aliați, ca agent al serviciului trei...

— Minunat ! Dacă-mi voi continua cariera de spioană, voi fi și eu mai înțeleaptă...

— Nu cred că o vei continua... Și tu ești pîndită.

— De lupi... Nu mi-e teamă decît de tine. Mai explică-mi un lucru : cînd ai primit, sub înfățișarea colonelului, misiunea de a distruge laboratoarele *Beta* ale Aliaților...

— N-am mai apărut cîtva timp sub înfățișarea lui Hars, asta e totul. Poate ai să pricepi acum de ce era nevoie și de Paul Delun.

— Dar laboratoarele Aliaților...

— În realitate n-au fost distruse.

— Prin urmare mesajele cifrate ale Aliaților în care se comunica distrugerea laboratoarelor erau false, puse la cale de tine ?

— Ai ghicit, zise Blondul.

— Oh, ce bine că te văd zîmbind.

— Rîdeam, nu zîmbeam, Em !

— Mă bucur că te văd rîzînd... Așa îmi voi aminti de tine. Nu știu dacă te-am iubit într-adevăr, nu știu

dacă l-am iubit pe Paul Delun, sau pe colonelul Hars...

— Am comis o greșeală, zise Blondul. Bătrînul Detectiv ar spune că am fost ultimul idiot, dar ce să fac, cine e perfect la urma-urmelor ? Tot ce am făcut a fost după puterile mele, și eu pot zice cu certitudine că ai fost iubită și de colonelul Hars, și de sărmanul Paul Delun, și mai adaug că unul era gelos pe celălalt, grozav de geloși erau amîndoi... Dar un agent secret n-are voie să iubească, așa cum ne învață Bătrînul Detectiv, așa cum a învățat și el la bătrîna școală de spioni pe care a urmat-o în tinerețe. Se vede că unele adevăruri continuă să rămînă intacte și asta e totuși bine, chiar dacă aceste adevăruri se referă la o artă atît de hulită ca spionajul... Da, da, un spion n-are voie să iubească, el trebuie să se ocupe exclusiv cu treaba plicticoasă a încîlcitului și descîlcitului firelor meseriei sale și aici a fost poate mica mea greșeală, deși, cine știe ! Poate că fără tine n-aș fi izbutit nimic, din clipa cînd, într-o noapte neagră, am coborît cu parașuta la marginea pădurii unde se zbenguiau cei doi lupi... Poate că a fost o adevărată binecuvîntare pentru mine că te-am întîlnit...

— Nu vorbi așa, pentru Dumnezeu !

— La despărțire, dă-mi voie să fiu și liric. Amintește-ți de ziua cînd ne-am întîlnit la Pressen, și de bătrînul profesor de latină, și de frumoasa stenodactilografă...

— Ce va scrie ea acum ?

— Oh, vom vedea imediat ! Dar ca să fiu sincer, știu ce va scrie. Am darul previziunii, după cum am darul de a înțelege ce spun oamenii numai din mișcarea buzelor.

— Ești așteptat acasă, acolo, la tine, în țara ta ?

— Cei de acasă așteaptă mult de la mine, dar mă supraveghează cu atenție, poate cu bănuială... E partea delicată a spionajului... Dacă ai trecut de partea „cealaltă" ? Pentru mine însă nu există nici o parte „cealaltă", fiindcă...

— Dar chiar eu reprezint partea „cealaltă".

— Te-am iubit, dar n-am trădat, Em.

— Dar eu ? Gîndește-te puțin la mine ! Am făptuit o trădare ?

— Din punctul de vedere alor tăi, da !

— Și o spui, așa deschis ?

— Cum aș putea altfel ?

— Sînt o trădătoare ?

— Într-un fel, da !

— Fiindcă am înșelat „încrederea" Lungerului ? Dar într-o zi, Lungerul o să crape. Războiul e pierdut...

— Em dragă, dacă-l vei întîlni vreodată pe Bătrînul Detectiv, întreabă-l pe el. E mai înțelept decît mine. E și el un „trădător". Lungerul, cu învățăturile lui absolute, cu spaima, neîncrederea, veșnica suspiciune pe care a instăpînit-o va rămîne în amintire ca o cometă neagră. Ce frază nenorocită ! Tu mă silești să vorbesc așa ! Un om dinafară poate să înțeleagă cu greu ce s-a petrecut în această țară... Să nu mai forfecăm istoria, acum, la despărțire. O vor comenta alții mai pregătiți, probabil falsificînd-o, dar așa se întîmplă de cînd lumea, la urma-urmelor ce importanță are ? Păcat că noi doi nu ne-am întîlnit sub un cer mai senin, pe malul unei mări nemărginite, undeva... Deși, mă întreb dacă în acest caz ne-am fi iubit... Tu rămîi ca un semn de întrebare în memoria lui Paul

Delun... E mai bine așa... Uite, știu ce te pregătești să faci, îmi este imposibil să pricep de ce, dar am impresia că ai dreptate. Impresia... Și de aceea aproape că nici nu mă împotrivesc...

— Aproape ? Totuși te împotrivești !

— Mai mult cu gîndul decît cu fapta !

— Acum va trebui să pleci, zise Em.

— Așa ai hotărît ?

— A trecut de douăsprezece ? întrebă femeia.

— De douăsprezece ? E trei și ceva, imediat va începe să se însereze.

— Pleacă, deci ! Pleacă, Paul Delun, du-te, colonel Hars !

— Pe care din aceștia doi îl vei împușca pe la spate ? Doar asta vreau să știu.

— Pe nici unul, sau pe amîndoi. Rămîne să hotărăsc în ultima clipă.

— Aș vrea să nu plîngi, Em. E o prostie...

— Ți se pare că plîng ? E din cauza fumului, pleacă odată !

— Și dacă am să mă apăr ?

— Poți să te aperi într-un singur fel : ucide-mă tu. Îmbracă-te și ieși !

Blondul își puse mantaua.

— Ai o monedă ?

— Pentru ce ? Ah... Poftim...

Blondul azvîrli moneda în foc :

— Chirie... pentru speranță !

Și ieși, lăsînd să intre în odaia încălzită un val de frig. Em armă revolverul și se duse la fereastră. Așteptă cîteva clipe, apoi deschise ușa. Blondul se îndepărta încet, la fel de încet, precum venise.

— Fugi... fugi ! gemu Em.

Colonelul Hars continua să meargă foarte încet. Blondul continua să păşească rar, prin zăpadă. Colonelul Hars făcu iar gestul inexplicabil, ridicînd mîna înmănuşată ca pentru a-şi feri ochii de ceva... Blondul îşi scuturâ umărul, ca pentru a se descotorosi de povara nevăzută... Colonelul Hars nu privi înapoi. Nici Blondul nu privi înapoi. Blondul şi colonelul Hars, unul în celălalt, o singură fiinţă, continuau să se îndepărteze foarte încet. Colonelul Hars se opri o clipă, ca la venire, privind liziera pădurii. Blondul privea şi el pădurea.

Era o liniştе cumplită. Blondul şi colonelul Hars porniră iar. Em lipi revolverul de uşă, ţinti cu grijă şi apăsă pe trăgaci. Unu, doi, trei, patru, cinci, şase. Toate cele şase gloanţe din încărcător...

Colonelul Hars şi Blondul mai făcură doi sau trei paşi împleticiţi şi se prăbuşiră, în zăpadă. Nu se mai vedea nimic.

Baladă pentru moartea Blondului

. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .
. . . . . .

CAPITOLUL 37: CHIRIE... PENTRU SPERANŢĂ

Em stinse focul în acea veche proprietate părăsită, se îmbrăcă fără grabă. Cînd ajunse la uşă, se împiedică şi căzu, cu faţa scăldată în lacrimi.

Lumina zilei pălea. Zăpada, în amurg, se zbătea într-un alb-negru fugar. Azvîrli revolverul. Gestul ei o făcu să lunece și să cadă iar în zăpadă. Un gînd îi șopti să adoarmă... dar se ridică. Din locul acela pașii Blondului, pașii colonelului Hars porneau pînă în locul unde... Nu izbuti să meargă într-acolo. I se păru că-l aude rîzînd, se întoarse îngrozită, nu era nimic. Și începu să fugă în altă direcție. Nu auzi cînd ajunse la drumul troienit motorul mașinii ce se apropia.

De la volan coborî colonelul Ball, era singur, alergă după femeie și o ajunse. Em nici nu se miră că-l vede.

— Unde e Hars ? strigă Ball.

— Ce vrei ?

— Unde e colonelul Hars ? o scutură Ball.

— Vrei să zici : unde e Paul Delun ?

— Da, unde ?

Femeia întinse brațul.

— Cred că acolo...

— Cum ?

— Zace acolo undeva, sub pădure... e mort.

Ball o privi cu fața descompusă.

— L-ai ucis ?

— Da...

Colonelul își îngustă ochii. Privirea îi luci, galbenă de furie.

— Făptură mizerabilă... L-ai ucis pe cel mai mare spion...

— Trebuia, plînse femeia.

Ball o amenință cu pumnul.

— Dar tu ce voiai cu el ? Voiai să-l prinzi tu ? Să-l ucizi tu ?

— Știi prea multe, ești prea deșteaptă, RX2TS!

Em nici un observă cînd apăruse arma în mîna lui Ball.

Simți izbitura, *undeva dincolo de ea,* știu că se prăbușește, fără să-și dea seama că *ea este aceea care se prăbușește,* simți doar răceala zăpezii pe obrazul drept, la gît, la ureche. Uriaș, neînchipuit de mare, deasupra ei, Ball o privea cu fața schimonosită, cu picioarele larg desfăcute. La vreo sută de pași, din țeava de eșapament a mașini ieșea o șuviță străvezie, motorul continua să duduie încet.

Ball porni în goană spre casa părăsită, trecu de ea, se luă după urme... Deodată dinspre pădure se auziră împușcături și două gloanțe curmară pașii colonelului Ball. *Cine* trăsese?

Se însera repede. Zăpada se făcea de un negru violet.

Motorul mașinii se stinse singur. Se făcu liniște.

Em încă nu murise. Se întinse cu fața în sus. Gemu și... stelele... Căută cu mîna prin zăpada răscolită, pînă găsi poșeta, reuși s-o deschidă și scoase cu un efort mica monedă cu care voia să-și plătească pentru ultima dată chiria... pentru speranță. Dar înainte de a încerca s-o azvîrle și înainte de a rosti....., simți, în stînga..... respirația aceea care.... Văzu, sau crezu că vede, două perechi de ochi ce licăreau sinistru în beznă și ultimul ei gînd fu că veniră *într-adevăr* lupii. Veniseră acum sel.....

Nu. . . . . aurde, cîteodată, erbin ac deolsan, da, da, tipaoi termitele și roiul de asumie

deni as. . . . . .aridon is ale. . . . . .
. . . . . anian . . . . din . . . sur
. . . . . medils ura . . . . ed . .
. . . . colţii ascuţiţi sfi . . . . . .
. . . . . ra . . . . unele con . . .
isin . . . . . coun . . . şi . . .
. . . . . .
durerea . . . . . nimeni . . . . chirie
. . . . pentru . . . . ??

1966—1967

CUPRINS:

Acord 7
Capitolul 1: Surîsul colonelului Hars . 9
Capitolul 2: Em și vrăjitorul 13
Capitolul 3: Jucăriile inginerului Sible . 21
Capitolul 4: Agenta secretă RX2TS . . 28
Capitolul 5: Bătrînul Detectiv . . . 33
Capitolul 6: „Ar fi grozav să fii chiar tu A-2!“ 42
Capitolul 7: Conferința secretă „Cetaceul“ 48
Capitolul 8: Concert pentru vioară . . 59
Capitolul 9: Baladă pentru doi amirali . 64
Capitolul 10: Moartea unui amiral . . 73
Capitolul 11: Concert pentru violoncel . 79
Capitolul 12: Căutînd un punct de sprijin 87
Capitolul 13: „Cînd ai să ajungi și tu amiral...“ 90
Capitolul 14: Un simplu schimb de mesaje 92
Capitolul 15: Vizită particulară . . . 96
Capitolul 16: „Prin urmare...“ 102
Capitolul 17: Măștile 106
Capitolul 18: Nebunia 118
Capitolul 19: Un corp străin, mare, negru și rece... 120
Capitolul 20: Spaima 127
Capitolul 21: „Dacă-ți trece prin cap să mă omori...“ 134

Capitolul 22 : Alianța constă în a nu ucide... 140
Capitolul 23 : Craniul lui Famegus . . . 146
Capitolul 24 : Craniul lui Famegus (continuare) 150
Capitolul 25 : „Evadînd pe înserate..." (vechi șlagăr) 159
Capitolul 26 : Această fantomă blestemată 165
Capitolul 27 : „Dacă pămîntul va pieri..." . 169
Capitolul 28 : Scorul este de unu la unu... 177
Capitolul 29 : Un avion argintiu . . . 181
Capitolul 30 : Aparițiа unui magician . . 183
Capitolul 31 : Un Lünger în plus! . . . 189
Capitolul 32 : Această chinuitoare nesiguranță 196
Capitolul 33 : „Aștia nu erau nici regi, nici duci..." 206
Capitolul 34 : Te voi răpi la noapte... . . 209
Capitolul 35 : Machiajul 214
Capitolul 36 : Gelozia 220
Capitolul 37 : Chirie... pentru speranță . 226

Redactor responsabil :
TUDOR EUGENIA
Tehnoredactor : VASILESCU MILIANA

Dat la cules 15.05.1968. Bun de tipar 07.06.1968. Apărut 1968. Comanda nr. 8243. Tiraj 64.140. Hîrtie ziar de 50 g/m². 700×1000/32. Coli editoriale 10.7. Coli de tipar 7,25. A. 5035. C.Z. pentru bibliotecile mici 8R—32

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Piața Scînteii nr. 1, București — Republica Socialistă România

LEI 6,50